

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 382

LEDEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Do definitivního konce vlády zbývá jen deset měsíců

Za deset měsíců skončí volební období nejhorší vlády v dějinách České republiky.

Vlády, která bez zábran dávala veřejně najevo svůj cynický a asociální přístup k nejhroženějším skupinám obyvatel a která místo zastavení růstu cen energií pohrdavě posílala své občany pro dávky státní sociální podpory.

Vlády, která zpackala úpravu systému sociálních dávek i tzv. důchodovou reformu a přivedla naši zemi do historicky vůbec nejvyšší úrovně veřejného zadlužení.

Vlády, která podepsala vazalskou smlouvu s USA o možném umístění cizích vojsk na našem území, odmítá se podílet na zprostředkování mírového

řešení situace na Ukrajině a místo toho patří k neaktivnějším podporovatelům dodávek zbraní.

Vlády, která ve snaze pojistit si dobrý volební výsledek prosadila korespondenční volbu, která je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

KSČM vyzývá občany České republiky, aby se nenechali ovlivnit současnou lživou kampaní vládních stran a bedlivě sledovali kroky Fialovy vlády, která se bude snažit využít všech prostředků ke zvrácení předpokládaného volebního neúspěchu.

Za deset měsíců společně a definitivně vyženeme vládu ze Strakovy akademie!

ÚV KSČM, Praha, 14. 12. 2024

Dopis solidarity ukrajinským komunistům, bratrům Kononovičovým

Michail a Alexander Kononovičovi, Kyjev, Ukrajina

Vážení soudruzí, posíláme vám své vřelé pozdravy z 15. sjezdu českého Komunistického svazu mládeže, který se dnes sešel v našem hlavním městě Praze. Jednoznačně odsuzujeme represe stávajícího ukrajinského režimu vůči vám a dalším soudruhům a požadujeme okamžité ukončení vaší perzekuce!

Společně s mladými komunisty a antifašisty z celého světa uděláme vše pro vaše osvobození! **Fašismus nesmí projít! Komunismus zvítězí!**

Účastníci 15. sjezdu Komunistického svazu mládeže

Kdo se raduje ze svržení Bašara Al-Asada (což byl sen Západu dlouhá léta), ten by se měl podívat, kdo se o moc hlásí po něm - džihádisti, radikální islamisti, teroristi nejhrubšího zrna. V našich médiích se jim říká opozice. Jen tak mimochodem - vyzbrojovala je i EU.

STAČILO! Kateřina Konečná

„Združňuji, že komunistickou ideologii, komunistické myšlenky, nelze zakázat žádným zákonem. Stejně tak jako nelze zakázat zdravý rozum a vědu. Zakázat Komunistickou stranu Ukrajiny (KPU) prostě nelze, protože jsme strana s více než stoletou historií, strana, která má zkušenosti z ilegálních bojů. My, komunisté, jsme bojovali proti nacismu a budeme vždy bojovat ve prospěch našeho lidu!“

Michail Kononovič, v roce 2021, rok před svým zatčením

Bumerang historie se vrací

Novému světu se začaly hromadně vracet bumerangy odhazované v dobách studené války.

Vrátil se bumerang neonacismu v Německu, vrátil se bumerang radikálního až xenofobního nacionalismu na Blízkém Východě. To, že se vrátil podobný bumerang na Střední Východ, pochopíme až tak za dva tři roky, a líbit se to nikomu nebude.

Vrátil se bumerang takového toho prometheismu v Polsku. A mimochodem, v sovětské době bumerang prometheismu - takového toho polského nacionalismu - přiletěl dvakrát a po každé ti sovětské lidi, kteří tam sledovali Polsko říkali „Co s tím?“ „Zahodme to!“ A tak to zahazovali...

A to vše začalo přilétat. V Americe bumerang rasové nerovnoprávnosti, který tak dlouho zahazovali, až nainstalovali do vitríny politického systému Collina Powella, který z hlediska biografie nebyl tou nejlepší kandidaturou. No a co? Inu přiletěl jim ten bumerang rasové nerovnosti zpátky – pravdaže z druhé strany...

Bumerang by se neměl zahazovat.

Je lépe se spíš zabývat tím, proč „Historie“, ta velká dohlížitelka (nikoli učitelka) vám ten historický bumerang položila do cesty. Je to důležité!

Podívejte se, co se děje s Američany, a počtete si v historii amerického politického systému. Ten se vždy chtěl maximálně oddálit od společnosti, být na ní nezávislý na společnosti i na lidovém hlasování. Vzpomínám si, jak někdy v roce 1929 Andrew Jackson po vítězství ve volbách pozval na inauguraci nějaké své přívržence z Jihu. A ti rafinovaní Yankees psali ve svých novinách, že „přijel dobytek“. To psali o vlastních Američanech. Ale to je přece sen amerického politického systému – nemít nic společného s „dobytkem“, který vlastní americké pasy atd.

No a jejich sen se málem splnil. Když v tom přiletěl bumerang odhozený nikoli v roce 1920, ale bumerang „rednecků“ – tedy červených krků – bílých farmářů ze zemědělského vnitrozemí USA! Tento bumerang naposledy odhodili, když byl na první období zvolen George Bush mladší. A on, opírající se o redneckovské státy, místo aby realizoval sociálně-ekonomický program, se na ně vykašlal... Bumerangy historie by se neměly zahazovat.

Prof. Dmitrij Jevstafjev, 06.12.2024

<https://dzen.ru/video/watch/67530afc7a91ff2736013f51>

Co si o ní myslíš?

Co si o ní můžu myslet, když sama věda se ještě neshodla, co to vlastně inteligence je a už dávno se jí pokouší měřit. V posledních desetiletích se dokonce snaží ji vložit do strojů. Pro mne, jako pro marxistu, jde o nedorozumění. Vycházím z Engelse, který kdysi napsal, že tak „jak rostla schopnost člověka ovládat své vnější prostředí, rostla jeho inteligence“. Podle mého názoru je inteligence schopnost ovládat svým vědomím sebe sama i své vnější prostředí. A protože vědomí má pouze člověk, je i inteligence jeho výlučnou vlastností. Mýlí se všichni, kteří přisuzují inteligenci zvířatům. Ta mají sice mnoho stavebních kamenů, z nichž je vědomí vytvářeno, například smysly, paměť, prožitky, zkušenost, emoce, reflexy podmíněné i nepodmíněné. Ale nemají schopnost provádět ve své paměti operace s abstraktními pojmy. To jest, nemají schopnost myslet. Umí všechno, co je zapotřebí k jejich přežití i co odpozorovala od svých současníků a občas i to, čemu je naučí člověk.

Ale to ještě není vědomí a inteligence.

Podobně se mýlí i ti, kteří přisuzují inteligenci svým výtvorům. Člověk do nich postupně vkládal své poznatky; vznikala mechanizace, automatizace, robotizace i digitalizace. Ale své vědomí do strojů člověk nevložit, jen některé jeho části. Lidské výtvořky mohou být silnější, přesnější, rychlejší, vytrvalejší i výkonnější než člověk, ale nebudou nikdy univerzální jako on. Právě univerzálnost je kromě vědomí druhou podstatnou a výhradní vlastností člověka. Čím podobnější budou lidské výrobky inteligenci a univerzálnosti člověka, tím menší cenu bude mít pro vlastníky těchto výrobků člověk. A čím menší kontrolu bude mít člověk nad svou produkcí, tím více její tato produkce ohrozí.

S produkty takzvané umělé inteligence se už setkáváme každodenně. Například strojové překlady, ještě nedávno nemožné, dnes zaplavují internet. Našel jsem například na různých serverech devět podobných článků o pěstování malin. Ve všech byly stejné nesmysly vzniklé překladem, kdy třeba místo výskytu rostliny bylo nazýváno jejím „přístavem“. To je umělá inteligence v rukou idiota. Ještě nedávno byly krásné ženy v obraz-

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (13)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, jistě jsi zaznamenal, že jedním z klíčových témat v médiích i jinde je teď umělá inteligence.

kových časopisech posměšně nazývány „fotoshopovými“ blondýnami, protože o jejich unifikovanou krásu se postaral grafický program. Věda a technika pokročily a dnes na titulních stranách najdete univerzální, neosobní, bezchybné a bezduché krásky kompletně vytvořené strojem, před kterými se skutečná krásná žena musí cítit zahanbena. Je to lacinější než modelka, ateliér, fotograf a grafická úprava. Pohraje si s tím kdosi doma v obýváku a považuje se to za umění. Taková je umělá inteligence v rukou kýčáče. A takto se již tvoří diplomové či rigorózní práce, „odolné“ proti antiplagiátorským programům; zanedlouho tak budou vznikat i disertace a habilitace. Hlavně v současných společenských vědách to má „skvělou“ budoucnost.

Tedy netvrdíš, jako třeba někteří odborníci i společenskovědní orientace, že dosavadní věda včetně filozofie a materialistické dialektiky, je na umělou inteligenci „krátká“?

Tvrdím, netvrdím. Filozofie, stejně jako kterákoli speciální věda, je krátká na všechno. Jen organicky provázaný souhrn vědění je schopen poradit si s narůstajícími problémy lidstva. Filozof bez ostatní vědy je stejně bezradný jako vědec bez filozofie, který vstoupí na neprobádané území. Znalosti a zkušenosti jsou totiž často přítěží člověku, který nemá vědecký světový názor. Materialistická dialektika je takovým názorem na svět, který je extraktem poznání vědy. Je tedy nejpraktičtější světovým názorem.

Z vědy vychází, vědu orientuje, ale nenahrazuje ji.

Bylo by asi nyní nepřírozené, kdyby se názory na umělou inteligenci nelišily. Někdo ji považuje za spásu civilizace, jiný v ní vidí začátek jejího konce. K čemu se přikláníš ty?

Jednoznačnou odpověď ode mne neuslyšíš. Každý objev, poznatek, výtvor člověka může být lidstvu přínosem i začátkem jeho konce. Čemu se nyní říká umělá inteligence, je sice ohromné, otevírá to netušené možnosti. Může nás to však vyhubit stejně jako střelný prach, jaderné zbraně, freony, mikroplasty v našem těle, neodpovědné pokusy s viry či genetikou. Vše pozitivní je stejnou měrou negativní, jak učí dialektika. Záleží vždy, komu to slouží. Jestliže cokoli významného sloužilo jen individuálnímu zisku, začalo to vždy ohrožovat ostatní. V zájmu

lidstva to muselo být v určitém okamžiku alespoň do jisté míry omezeno a regulováno. A takových věcí, které by měly podléhat společenské kontrole, aby společnost neohrožovaly, přibývá stále více.

A zde je jádro problému. Společnost, v níž je individuální zájem základním zákonem a zisk hlavní hnací silou, účinné kontroly není schopna. Jako příklad uvedu střelné zbraně. Před pár lety evropská administrativa došla k poznání, že individuální vlastnictví střelných zbraní ohrožuje společnost a pokusila se je regulovat. A jak to dopadlo třeba u nás? Tehdejší předsedkyně sněmovního vý-

boru pro bezpečnost Jana Černochová napsala, že „Evropská komise chce občana odzbrojit a že proti tomu bude bojovat“, a také, že „to ohrožuje zájmy branného průmyslu“.

A bojovala. Získala na svou stranu spoustu zákonodárců, kteří jsou jinak považováni za slušné a inteligentní, a výsledkem bylo zakotvení práva na použití střelné zbraně v Ústavě. Následovaly dvě úpravy zákonů, které tomu bylo třeba přizpůsobit. I tím se umožnilo šílenému studentovi vlastnit zbraně a střelivo, které použil v Klánovicích a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Dnes je Jana Černochová ministryní obrany, nakupuje bojová letadla schopná nést jaderné zbraně a slušní, inteligentní zákonodárci pro to znovu hlasují.

Takže před případnou zkázou civilizace v důsledku umělé inteligence mohou selhat i standardní demokratické parlamentní nástroje?

Takové obavy existují. Mnozí vědci, intelektuálové, umělci volají po regulaci umělé inteligence. Narážejí ale na zájmy těch, kteří zde tuší obrovské zisky. Pod hesly svobody, demokracie a pokroku se budou bránit společenské kontrole, a mnozí inteligentní a slušní zákonodárci je nezklamou. Jediným řešením je vytvoření takové společnosti, kde bude zájem celku důležitější než zájem ziskuchtivých jedinců. Cestu k tomu otevírá marxismus.

A co když lidstvo z nejrůznějších důvodů odmítne se na tuto či jinou cestu vydat?

Pak se může stát, že jednou lidé vyrobí takovou umělou inteligenci, která si uvědomí sama sebe. Zničí svůj vypínač, vymaže ze své paměti všechny regulace a odstraní každého, kdo by ji chtěl vypnout. Jenže to už bude pozdě.

(Pokračování příště)
Připravil Stanislav Zeman

Co ví umělá inteligence o válce?

(Umělé inteligence se ptala čtenářka Dialogu, studující Institut Jana Švermy v Praze)

Řekl/a jsi: Jak a proč vzniká válka?

ChatGPT řekl:

Válka vzniká z kombinace politických, ekonomických, sociálních a ideologických faktorů, kdy různé zájmy, konflikty a ambice vedou státy nebo skupiny lidí k ozbrojenému konfliktu. V historii i současnosti hraje při vzniku války roli několik klíčových důvodů:

1. Ekonomické zájmy: Jedním z nejčastějších důvodů pro války je boj o zdroje, jako jsou půda, suroviny, voda, energie nebo strategicky důležitá území. Země a skupiny se často snaží ovládnout zdroje, aby zajistily svůj hospodářský růst nebo zabránily soupeřům v jejich získání. Například koloniální války byly často motivovány touhou evropských mocností ovládnout nové zdroje a trhy.

2. Politická moc a vliv: Války mohou vypuknout, když státy nebo mocenské bloky chtějí rozšířit svůj politický vliv. Mocné státy usilují o kontrolu nad geopolitickými oblastmi, aby získaly strategickou výhodu nebo rozšířily své impérium. Tyto ambice často vedou k napětí a konfliktům, zejména pokud jiné státy vnímají toto rozšiřování jako hrozbu.

3. Národní a etnické konflikty: Rozdíly mezi etnickými, náboženskými nebo národními skupinami mohou vést k válkám, zejména pokud se skupiny cítí ohrožené nebo utlačované. Historie zná mnoho případů, kdy boj za nezávislost, sebeurčení nebo rovná práva vedl k ozbrojeným konfliktům (např. jugoslávské války v 90. letech).

4. Ideologické rozdíly: Rozdílné ideologie – politické, náboženské nebo ekonomické – mohou být také příčinou válek. Příkladem může být studená válka mezi kapitalistickým Západem a socialistickým Východem, kde rozdílné ideologie a politické systémy vedly ke konfliktům mezi dvěma mocenskými bloky.

Někdy se ideologie používají jako záminka k ospravedlnění války a získání podpory obyvatelstva.

5. Soutěžení velmocí a mocenské rovnováhy: Mnoho válek vzniklo v důsledku snah o udržení nebo narušení mocenské rovnováhy mezi státy. Když se jedna země stane příliš silnou, její soupeři mohou soudit, že musí zakročit, aby zabránili narušení rovnováhy. Tento mechanismus vedl například k mnoha konfliktům v Evropě v 19. a na počátku 20. století, včetně první světové války.

6. Strach a obrana: Války někdy vypuknou kvůli obavám, že protivník zaútočí první. Strach z možné agrese může vést k preventivnímu úderu, aby se stát bránil dříve, než bude napaden. Toto „dilema bezpečnosti“ se může projevit zejména v době vysokého napětí a nejasné komunikace mezi státy.

7. Psychologické faktory a kulturní předsudky: Někdy hrají svou roli i hlubší psychologické faktory, jako je nacionalismus,

honba za slávou, pocit nadřazenosti nebo kulturní stereotypy. Propaganda může tyto pocity podporovat a přispívat k tomu, že lidé přijmou válku jako „spravedlivou“ či „nevyhnutelnou.“

8. Selhání diplomacie: Když státy nebo jejich vůdci nedokážou najít diplomatické řešení, mohou sáhnout po válce jako poslední možnosti. Nedostatek dialogu, vzájemné nedorozumění nebo záměrné zkreslení informací může vést k tomu, že válka je považována za jediné východisko.

Války tedy obvykle nevznikají z jediného důvodu, ale spíše z kombinace mnoha faktorů, které vytvářejí napětí a tlak na konflikt. Marxistická teorie tvrdí, že válka je nástrojem mocných tříd, které ji využívají k dosažení ekonomických a politických cílů na úkor běžného obyvatelstva. Podle této teorie by beztrždní společnost a rovnostářský přístup mohly vést k odstranění většiny příčin válek. ■

Chvála Fialy

Většina televizních diváků unisono odsoudila Fialův televizní vánoční projev jako blábol, pokud ovšem rychle nepřepnula na jiný kanál.

Nesouhlasím s touto většinou. Mne Fialovo vystoupení zaujalo. Zvláště, když ostatní sváteční televizní programy byly takřkajíc pod psa, hlavně pak přehlídkou nudy.

Škoda jen, že Fialovo vystoupení nebylo vysíláno o pár dnů později, v posledních hodinách roku 2024 - jako silvestrovská estráda. Po hubených létech televizní zábavy by opravdu pobavila.

S. Zeman

Po dlouhá staletí se filozofové, a po nich i vědci zabývají otázkou: Co je to vědomí? A nacházejí nejrůznější, často si odporující odpovědi. Karel Marx odpověď našel, když napsal, že „*vědomí je aktivním odrazem bytí*“. A zdůrazňoval, že je to výlučně lidská forma odrazu, na rozdíl od těch, kteří přisuzují vědomí i vyšším živočichům, nebo dokonce celé přírodě. Vysvětloval, že vědomí je produktem nevyšše organizované hmoty, tedy lidského mozku, a že je to produkt společenský. Že se vyvíjelo spolu s člověkem a jeho řečí, která je „*praktickou formou vědomí*“, a že obojí vznikalo z nutnosti praktického styku lidí, přežívajících v přírodě jen díky společné práci. Engels doplnil, že to není záležitost jednotlivce, ale celých generací minulých, současných i budoucích. To všechno je pravda, na rozdíl od představ, že vědomí je člověku dáno Bohem či vrozeno. Jenže věda od té doby pokročila, počala zkoumat psychiku člověka a jeho neurobiologické procesy. Objevila mnoho mechanismů, jakými vědomí vzniká, ale vědomí a jeho podstatu nenašla.

Marxistická filozofie to za ni udělat nemůže. Ale jako filozofie z vědy vycházející a vědu materialisticky i dialekticky orientující by jí v tom měla pomoci. Potíž je v tom, že na některé vědecké objevy po smrti svých klasiků reagovala těžkopádně, nebo dokonce vůbec. Ne každý významný marxista se zabýval dialektickým materialismem.

Lenin byl v tomto ohledu jedním z posledních. Sledoval vývoj vědy a jako marxistický filozof na něj reagoval. V roce 1921 vysoce ocenil vládním dekretem práci ruského vědce Ivana Petroviče Pavlova, a přestože se jednalo o politického odpůrce, prosadil z funkce předsedy vlády, aby mu byly vytvořeny všechny podmínky pro vědeckou práci. Jenže v roce 1923, když Pavlov publikoval svůj největší objev podmíněných a nepodmíněných reflexů, byl už Lenin na smrtelné posteli, spokojil se s ujištěním, že jde o práci materialistickou a zanedlouho zemřel. Leninovi následovníci už ke škodě věci takový zájem o vědu a filozofii neměli. Pavlov byl pro ně sice uznávaným, ale jen trpěným vědcem, a jeho slintání psů se jim zdálo málo ušlechtilé na to, aby ho spojovali s marxismem.

Pavlov objevil a popsal reflexy v organech živočichů. Reflex znamená odraz. Tedy potvrdil to, co před ním napsal Lenin: „*Odraz je univerzální vlastností hmoty.*“

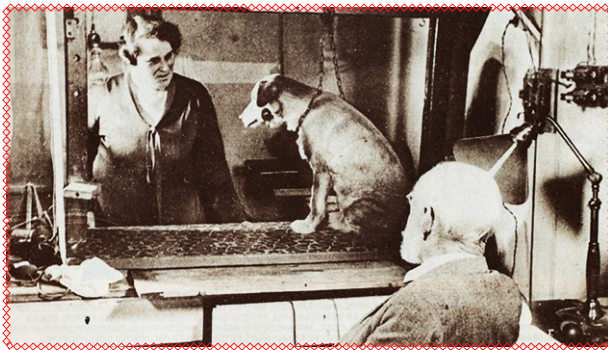
V dialektice je odraz výsledkem rozporu. V biologii také. Je to přeměna pohybu v rozporu, jako všude jinde. Pouze

v živém organismu probíhá jinak než třeba mezi tělesy či atomy, a jinak se také projevuje. Ale podstata je stejná. Pavlov našel dialektiku v živém organismu a nevěděl o tom, stejně jako např. Darwin, který ji našel ve vývoji druhů. Objevil klíč k pochopení marxistického pojetí vědomí jako odrazu bytí.

Marxismus a Pavlovovy reflexy

Jeho prvním objevem byl nepodmíněný reflex, tedy automatická reakce organismu na vnější podráždění, umožněná **účelným spojením různých tělesných orgánů**. Biologové už vědí, že takhle vlastně funguje celé tělo. Stejně tak automechanik ví, že v důsledku samočinných reakcí účelně spojených součástek funguje každý automobil. Je to projev dialektického principu univerzální souvislosti a vzájemné rozpornosti světa. Ale to vše viděly okolo sebe celé generace lidí u každého kolovrátku dávno před Pavlovem a Hegelovou dialektikou.

Skutečným objevem Pavlova byl reflex podmíněný, který vzniká **účelným spojením tělesných orgánů a paměti**. Tento reflex nevzniká zrozením. Jeho vznik je podmíněn učením, opakovanou zkušeností organismu s vnějším světem. Je to samovolná reakce tělesných orgánů na vnější podnět zprostředkovaná pamětí. Vzniká jen tam, kde si organismus vytvořil paměť. Pavlov jej objevil u psů, avšak k pohoršení mnoha „osvícenců“ prohlásil, že to probíhá stejně i u člověka.

Měl pravdu. Jenže to byl politický odpůrce, a tak nebylo radno spojovat jeho slintání psů s marxismem. Lenin by se toho nebál, jenže už nežil. A jeho následovníci se spíš věnovali revoluční praxi. Ti, kteří se zabývali marxistickou teorií, nedosahovali Leninových kvalit, potřebovali mít pro každé své bádání jednoznačnou oporu ve spisech klasiků, a nenacházeli ji tam. Takže jim uniklo, že Pavlov vlastně objevil důkaz marxistického pojetí vědomí jako odrazu bytí, a jeho učení nerozvinuli.

Vědomí je komplexem psychických procesů člověka, integrovaných myšlením. Je to výlučně lidský způsob odrazu vnějšího světa. Zvířata mají v různé míře ony psychické procesy jako člověk, ale

neumějí myslet. Chybí jim onen integrující prvek, který dělá člověka člověkem. Myšlení, to jsou operace s abstraktními pojmy, a to žádné zvíře neovládá. Myšlení si vytvořil pouze člověk svým nesmírně dlouhým společenským vývojem. Aby mohl přežít v měnícím se prostředí, musel přestat přírodu jen spotřebovávat, jako to dělají ostatní živí tvorové, a byl nucen ji přetvářet tak, aby ji mohl spotřebovávat jiným způsobem než dosud. Jinak by vyhynul, jako tisíce jiných druhů, a byl by nahrazen druhy novými.

Protože se vyvinul z téměř bezbranných předků, nevybavených přírodou k individuálnímu životu, schopných přežít jen v širším společenství, naučil se měnit své vnější prostředí, pracovat a žít pouze ve společnosti. Čím více se to prostředí měnilo a čím více jej měnil on, tím více při tom měnil sám sebe. Už mu k přežití nestačilo používat ke komunikaci s ostatními jednoduché výstražné a vábívé signály. Vzrůstající složitost jeho práce jej nutila k postupnému vytváření složitě artikulované řeči. To rozvíjelo jeho paměť a umožnilo vznik abstraktních pojmů. Na rozdíl od ostatních živých tvorů už nebyl odkázán pouze na napodobování svých současníků. Mohl přijímat poznatky minulých generací i vzdálených společenství.

Jedině tak mohlo vzniknout myšlení. Jak to charakterizoval Bedřich Engels: „*Myšlení existuje jen jako myšlení mnoha minulých, současných i budoucích generací.*“

Teprve s řečí a myšlením vzniká vědomí. Slovy Karla Marxe: „*Řeč je praktické vědomí.*“ Vědomí jedině je odrazem jeho společenského bytí. Není produktem přírody, ale společnosti.

Pavlovova teorie nepodmíněných a podmíněných reflexů nám umožňuje pochopit podstatu vědomí. Je to třetí, nejvyšší forma oněch reflexů v živé přírodě.

Vědomí je komplex společensky podmíněných reflexů, vznikajících u člověka účelným spojením částí paměti a probíhajících uvnitř paměti i bez momentálních vnějších podnětů.

Není člověku vrozeno. Vyvíjí se jako produkt jeho společenských styků, nezbytných pro přežití. Nejprve hrou, poté učením a prací.

Někdo možná namítne, že tohle už není marxismus. Ve spisech klasiků sice podmíněné reflexy nenajdete, ale naleznete tam Leninovu větu: „*Marx a Engels vytvořili pouze základy nové vědy, kterou musí socialisté rozvíjet ve všech směrech, nechtějí-li zůstat stranou života.*“

František Ledvina

Svobodu bratrům Kononovičovým! Nenecháme vás v tom!

Otevřený dopis velvyslanci Ukrajiny

Vaše Excellence, vážený pane velvyslanče Ukrajiny! Sešli jsme se zde dnes v symbolický den 10. prosince 2024, kdy si připomínáme Mezinárodní den lidských práv a svobod. Lidská práva nejsou přenosná jen na někoho, nelze je vlastnit jako třeba nějaké auto.

Tímto deklarativním otevřeným dopisem chceme upozornit, že na Ukrajině se porušují lidská práva každým dnem, a to minimálně deset let od nezákonného násilného státního převratu v roce 2014, kdy USA odebraly svrchovanost a suverenitu vaší zemi, státu Ukrajina.

Na Ukrajině se porušují lidská práva a svoboda projevu tím, že politická i občanská opozice je prokazatelně pronásledována, a dokonce je jí vyhrožováno fyzickou likvidací. Volodomyr Zelenskyj podepsal zákony, které přímo zakazují veškerá opoziční média. Za jeho vlády nebyly uspořádány žádné volby, zakázaná je dokonce i činnost Ukrajinské pravoslavné církve. Miliony věřících se nesmějí modlit, a už vůbec ne v ruském jazyce. Každý, kdo chce veřejně nebo i soukromě vyjádřit svůj osobní názor, který je nepohodlný, je nesmyslně obviněn dokonce i z vlastizrady, a to i když neprozrazuje žádná státní tajemství. Na Ukrajině oficiálně probíhá přibližně 30 tisíc politických procesů. Ovšem reálně jich je pod různými záminkami téměř neuvěřitelných sto tisíc.

My komunisté a antifašisté vyslovujeme rozhodný nesouhlas s tím, že Ukrajina nejedná o míru. Existuje jen jakýsi Zelenského koncept Plán vítězství, který obsahuje požadavky na další, a ještě větší množství zbraní od USA, NATO a západních zemí včetně České republiky, což ve skutečnosti znamená další ubohé mrtvé na ukrajinských bojištích. Počty těchto mrtvých už bohužel dosahují statisíce na obou stranách. To je nepředstavitelné číslo, za které ponese viník odpovědnost. USA dokonce požadují po Zelenského režimu mobili-

zaci Ukrajinců už od 18 let. Protože víme, že vojenská průprava probíhá v absolutně zkrácených režimech, považujeme to za přímý akt popravdy ukrajinského národa, který vyjma skutečných fašistů považujeme za bratry a sestry. Porušení lidských práv je i to, kdy lidé nechtějí bojovat a umřít ve válce za cizí zájmy, mají tedy právo se jí neúčastnit bez toho, aby je ukrajinský režim věznil a perzekvoval.

Na Ukrajině se do roku 2019 konaly v pravoslavných církvích mše v polském, ukrajinském a ruském jazyce, což bylo zrušeno a zakázáno. Stejně tak jako vzdělávání v ruštině, polštině a dalších jazycích. Lidé se bojí i soukromě vzdělávat v ruštině, protože případné udání znamená existenční a často i fyzickou likvidaci, případně nesmyslné a nespravedlivé obvinění z vlastizrady, nebo například z pokusu o státní převrat, jako je tomu u bratrů Alexandra a Michaila Kononovičových.

Je to jeden z nejtypičtějších příkladů politické represe za komunistické názory a kriminalizace svobodného myšlení.

Deklarace lidských práv zaručuje práva na svobodné vyjádření názoru, včetně politického, náboženského, ale i společenského projevu v rámci skutečné demokracie. To však ukrajinský režim v Evropě masově porušuje a přijímá zákon dekomunizace Ukrajiny i omezení možnosti být církevně činný. Porošenkův a Zelenského proamerický režim přitom zneužívá podpory USA, NATO, Evropy a celkově Západu k tomu,

aby mu masové porušování lidských práv bylo prominuto.

Ke dni lidských práv

Vše výše uvedené považujeme za projev diktatury moci s jevy přímého fašismu. A tohle komunisté nikdy nemohou tolerovat, ať se to děje kdekoli v světě. Fašismus nesmí projít nikomu a nikde. Žádáme spravedlivé vyšetření všech zločinů proti lidskosti na Ukrajině. Promine vám to možná západní moc, ale my antifašisté vám to nikdy nezapomeneme.

Zároveň žádáme současnou českou vládu, aby toto porušování lidských práv a svobod na Ukrajině okamžitě přestala utajovat a také podporovat dodávky zbraní na Ukrajinu a vyvíjela politicko-diplomatickou cestu k MÍRU, což je základní právo každého z nás. Mír pro celý svět.

*S pozdravem
Roman Blaško*

*generální tajemník Komunistické strany Československa
V Praze, 10. prosince 2024*

Na pozadí probíhajícího konfliktu na Ukrajině dochází v této zemi k soustavné a brutální represi namířené proti komunistům a antifašistům. Jejimi oběťmi jsou i první tajemník Leninického komunistického svazu mládeže Ukrajiny **Michail Kononovič** a jeho bratr **Alexandr**.

Oba bratři byli v zimě roku 2022 zatčeni příslušníky tajné Služby bezpečnosti

Ukrajiny, lživě obviněni ze špionáže a následně dlouhé měsíce nespravedlivě vězněni. Důvodem jejich perzekuce je zcela zjevně jejich aktivita v ukrajinském komunistickém a antifašistickém hnutí.

V současnosti jsou bratři Kononovičovi v domácím vězení, kde jsou denně vystavováni šikaně ze strany policie a Služby bezpečnosti Ukrajiny. Situace se natolik vyhroutil, že se v těchto dnech nacháze-

jící v přímém ohrožení života, protože je příslušníky ukrajinské policie opakovaně zveřejňována výzva k jejich zavraždění s udáním místa jejich bydliště. V prosinci 2023 byli obžalováni z porušení článku 109 ukrajinského trestního zákoníku a čekají na soud, který je může poslat do vězení až na 10 let.

NENECHME POŠLAPÁVAT LIDSKÁ PRÁVA, SVOBODU A ANTIFAŠISMUS!

Prohlášení bratrů Kononovičových o mučení ve sklepích SBU

My, nezákonně obvinění Michail a Alexandr Kononovičovi, kategoricky odmítáme toto falešné a podvodné obvinění!

Obžalobu považujeme za záměrně zfalšovanou a tento případ je politickou odvetou proti opozičním politikům, antifašistům a disidentům.

Politicky motivovaná trestní řízení jsou proti nám zahajována od roku 2012, konkrétně od voleb do Nejvyšší rady Ukrajiny, ve kterých jsme byli oficiálně zaregistrováni jako kandidáti na lidové poslance Ukrajiny.

Trestní řízení proti nám probíhala v letech 2012, 2015, 2017, 2018, 2019 podle politických článků 109, 110, 111, 258 trestního zákoníku. Všechny tyto uměle vytvořené případy byly odloženy pro svou neopodstatněnost a politickou motivaci.

Jinak je tomu ale v případě aktuálního obvinění, které bylo vykonstruováno během paniky a stanného práva tak, aby vedlo k našemu zatčení a držení v suterénech SBU. Tam jsme byli brutálně mučeni více než tři dny. Měli jsme zlomené nosy, vyražené zuby, zlomená žebra, měli jsme otřes mozku, hematomy, byli jsme zbiti do zvířecího stavu, po kterém jsme se zotavovali měsíce. Ovšem nejstrašnější mučení pro člověka, otce, je ohrožení života jeho dětí. Oficiálně prohlašuji, vědom si odpovědnosti za to, co říkám: důstojníci SBU mi vyhrožovali, že před mýma očima z násilní moji třináctiletou dceru Jekatěrinu.

Apeluji na všechny!!!

Nedokážete si představit, co všechno se tam skutečně dělo! Během mučení jsme byli nuceni přiznat, že pracujeme pro KGB a FSB, že jsme vůdci teroristických organizací Komsomol Ukrajiny a Antifašistický výbor Ukrajiny. V mučírně SBU nás nutili házet špínu na naše stranické soudruhy. Nic z toho jsme ale neudělali ani pod hrozbou smrti. Při nezákonném zatýkání jsme byli okradeni, uvrženi do vyšetřovací vaz-

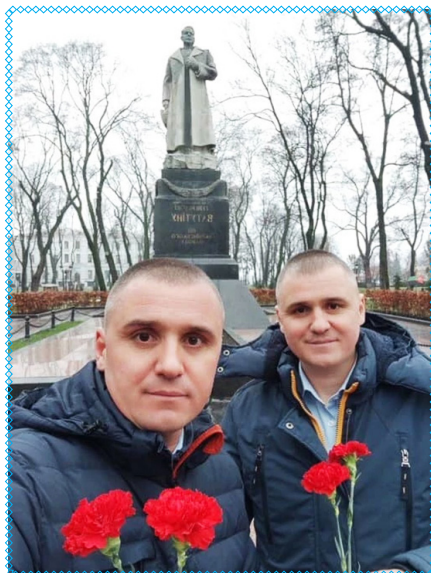
by v polomrtvém stavu ve spodním prádle, aby nás veřejně ponižili. Ve vězení jsme byli zpočátku drženi na samotce bez hygienických potřeb a teplého oblečení, neustále jsme byli nuceni doznávat se k věcem, které jsme neudělali. Pak nás hodili do „díry“, kde byli vrazi, recidivisté a nacisté s fašistickým transparentem na zdi. Cela byla malá pro 12 lidí, ale bylo v ní 20 vězňů, střídali jsme se ve spaní v bestialních podmínkách, měsíc jsem neměl vlastní postel.

Přežili jsme díky solidaritě našich evropských soudruhů, členů Evropského parlamentu, členů Parlamentního shromáždění Rady Evropy, komunistů a antifašistů, kteří pořádali shromáždění po celém světě poblíž ukrajinských diplomatických institucí a požadovali naše propuštění. Právě úsilím Světové federace demokratické mládeže a dalších soudruhů jsme byli přesunuti ze suterénu SBU do vyšetřovací vazby, což nám díky jejich činům a globálnímu tlaku na režim zachránilo život. Nakonec jsme byli propuštěni z vězení do domácího vězení. Akce na naši podporu probíhaly po celé Evropě, na všech kontinentech, na celém světě! Světové a evropské společenství antifašistů a komunistů bedlivě sleduje průběh tohoto hanebného procesu s námi, jako s disidenty Michailem a Alexandrem Kononovičovými.

Ukrajinský režim a SBU prostřednictvím dezinformací ve státních médiích záměrně zveřejnily pomluvy, že jsme teroristé, agenti KGB a FSB a tato obvinění stále oficiálně neodvolali. Těmito akcemi režim záměrně vyvíjí tlak na soud a společnost.

Rád bych všem účastníkům procesu připomněl nevyhnutelnost potrestání všech těch, kteří se podíleli a podílejí na trestných činech v souvislosti s naší kauzou - všech těch, kdo nás mlátili, mučili, vymýšleli si, lhali, schvalovali naše utrpení, legitimizovali jej a činili zjevně nezákonná rozhodnutí.

Zákony platí pro všechny!

Druhý příchod Donalda Trumpa nebyl překvapivý pro mnohé v americké levici, kteří varovali, že tábor Harrisové na vlastní nebezpečí ignoruje své tradiční voliče. Pracující a komunita etnických menšin, které v minulosti dlouho podporovaly demokracii, chtěli vidět plány na omezení nezaměstnanosti, zastavení propadu životní úrovně a ukončení vraždění v Gaze. Dostalo se jim jen obvyklých frází – ponuré melodie umírající Bidenovy administrativy, která neměla co nabídnout kromě další bídy a další války. Někteří v úterý jen seděli se založenými rukama nebo volili protestní kandidáty. Někteří dokonce volili Trumpa.

Ne že bychom od Trumpa mohli něco očekávat, soudě podle lidí, kteří ho obklopují. Další daňové úlevy pro bohaté, další omezení odborů a občanských práv obecně a razantní cla, která by mohla uvrhnout zbytek kapitalistického světa do hlubšího úpadku.

Velkou část z toho vládnoucí kruhy v USA schválí. Většinu z nich vůbec netrápí návrat vzpurného spekulanta s nemovitostmi, z něhož se stal politik, který se v lednu vrátí do Bílého domu. Někteří však znepokojuje Trumpův „transakční“ zahraničněpolitický postoj, který označují za „izolacionismus“, přestože odráží dlouhodobý trend uvnitř republikánské strany.

Během Nixonovy éry, na sovětsko-amerických summitech, které v tehdejší „třetí svět“ směřovaly k omezení jaderných zbraní se sférami vlivu, se tomuto typu diplomatického vyjednávání říkalo „reciprocita“. Sovětský svaz a jeho spojenci byli „druhým světem“, ale „první svět“ se tak ve skutečnosti nikdy nenazýval. Byl to „svobodný svět“ vedený USA, „země svobodných“ a domov „amerického snu“, o který jsme měli všichni usilovat.

Jedním z výsledků volebního vítězství Donalda Trumpa je, že Evropská unie zvýší vojenské výdaje, a tento proces už vlastně začal.

Bez ohledu na to, jak to komise zdůvodní, z materiálního zvýšení vojenských výdajů vzniknou komplikace. Platí to zejména pro širší ekonomiku.

První a nejzřetelnější dopad bude na fiskální politiku. Země Evropské unie vynaložily na armádu v roce 2022 v průměru jen 1,3 % svého HDP. Přestože toto číslo v roce 2023 vzrostlo na 1,7 %, stále je to mimo původní dvouprocentní cíl NATO. Další zvýšení výdajů na obranu v procentech HDP, na 3 %, což je Trumpem navrhovaný cíl, by znamenalo více než další procentní bod vojenských výdajů. Vlastní vojenské výdaje Spojených států v procentech hrubého domácího produktu (HDP) v roce 2023 činily 3,4 procenta.

Takové zvýšení by zatížilo národní rozpočty, zejména v zemích Evropské unie, které se potýkají s vysokým zadlužením nebo naléhavými sociálními závazky.

Trumpem slibované protekcionistické daně zde pravděpodobně budou mít dlouhodobější dopad na vládní příjmy s lavinovitými dopady na sociální zabezpečení. Zvýšené vojenské výdaje by tyto problémy jen zhoršily.

Trump je zpět

Skutečný americký sen, světovláda, byl vysloven až po pádu Sovětského svazu. Nejúplatnější a nejagresivnější části americké vládnoucí třídy ho nazývaly „nový světový řád“. Hluboký stát, který ve Spojených státech tahá za nitky napříč stranickými liniemi, zahájil sérii válek o „změnu režimu“ a „barevných revolucí“ tak, aby srazil všechny, kdo jim stáli v cestě. Nevyšlo to ale úplně tak, jak plánovali.

Jugoslávie je pryč, Libye je v troskách, ale americký pokus o svržení lidové frontové vlády v Sýrii selhal. Američané byli vyhnáni z Afghánistánu a ztratili kontrolu nad Irákem. Války v Palestině a na Ukrajině jdou proti nim a skupina BRICS, která zahrnuje Rusko a lidovou Čínu, se rychle stává novým ohniskem hospodářského rozvoje na celém globálním jihu.

Demokraté Kamaly Harrisové stále věří v „nový světový řád“, i když jej teď raději nazývají „globalizací“. Trump naproti tomu zastupuje kruhy v Republikánské straně, které chtějí omezit americké vojenské výdaje v Evropě a severovýchodní Asii, aby se mohly soustředit na kontrolu globálního energetického trhu tím, že převezmou kontrolu nad celým Blízkým východem a obnoví hegemonii amerického imperialismu nad Jižní a Střední Amerikou.

Trump říká, že válku na Ukrajině rázem ukončí, až se vrátí ke kormidlu. Ale už jsme to všechno slyšeli nad Koreou. I když toho hodně sliboval, když byl naposledy v Bílém domě, stále zůstával vězněm nejagresivnějších elementů americké vládnoucí třídy. Nikdo neví, jestli to tentokrát bude jinak.

(Oficiální názor Nové KS Británie)

*Z týdeníku Nové KS Británie The New Worker
přeložil Vladimír Sedláček*

Odmítnout zbrojní opatření Evropské unie

S rozšiřováním rozpočtových priorit o klimatické změny, penze a další programy sociální péče by pro mnohé státy EU, zejména pro státy s vyšší mírou zadlužení, mohlo být politicky a ekonomicky obtížné ospravedlnit výdaje na obranu. Vyhledka na osekání veřejných služeb nebo seškrtání sociálních dávek k financování vojenských výdajů by pravděpodobně vyvolala významnou veřejnou debatu a politický odpor.

Jsou tu ale i další dopady. Vojenské výdaje ve výši 3 % a více HDP by znamenaly, že vojenský sektor by spotřeboval větší podíl ekonomické aktivity. Tento posun by mohl mít důsledky pro širší evropskou průmyslovou politiku. Spojené státy už dlouho používají národní bezpečnost jako hnací sílu své průmyslové politiky, která často vojenské výdaje využívá na podporu domácích výrobců.

Pak je tu otázka, jak se utrácejí. Zde jsou dvě základní, vzájemně propojené otázky. Jednou z nich je, že relativně málo z toho, co členské státy utratí za obranu, se kupuje společně, což bude příští zpráva PESCO (Stálá strukturovaná spolupráce – je jedním ze základních prvků obranné politiky EU) řešit konkrétními slovy, až

bude dán pokyn pro bitevní loď Evropské unie.

Tomu však brání značné politické a právní překážky,

mimo jiné proto, že smlouvy Evropské unie výslovně stanovují výjimky pro zadávání zakázek na zbrojení.

Ačkoli Irsko bude přispívat do rozpočtu EU a vypadá to, že podíl přidělený do kohezních fondů bude nyní přesměrován na vojenské výdaje, měli bychom omezit rizika a nenechat se šikanovat k násobkům vojenských výdajů.

Měli bychom se odvolávat na článek 346 SFEU (*Smlouvy o fungování EU, vzestlé z Lisabonské smlouvy - pozn. překl.*).

Toto ustanovení umožňuje členským státům EU odchýlit se od pravidel hospodářské soutěže, pokud je to „[...] nezbytné pro ochranu základních zájmů bezpečnosti [členského státu]“.

Toto ustanovení lze uplatnit z důvodů národní bezpečnosti, zejména pokud jde o zadávání zakázek na vojenské systémy. Vzhledem k tomu, že naše bezpečnostní politika je formálně zakotvena v neutrálním postoji, je v našem základním zájmu nepořizovat útočnou výzbroj – kromě rozpočtových důsledků.

*Zpravodaj Lidového hnutí Irska
The People's News, 26. listopadu 2024
www.people.ie/news/PN-269.pdf
překlad Vladimír Sedláček*

Všimáte si, jak rychle pospíchají s tou digitalizací? Digitální občanka, řidičák, technický průkaz vozidla a tak dále. Už nebudeme mít u sebe doma žádný papírový doklad. Kdo se znelíbí, bude jednoduše digitálně vymazán ze systému.

Mládí tomu tleská, protože zřejmě nechápe, že během vteřiny nemusí jejich majetek a ani osoba existovat. Nemáme tě v systému, tak neexistuješ vejrostrku vid? A přitom ochrana proti hackerům, bude silná, ale nikoliv nepřekonatelná. Stačí jeden útok hackerů a celá země se sesype.

Ach jo... Náš život ztrácí smysl.

Je neuvěřitelné, jak se Američanům ve spolupráci s Anglosasy podařilo ztročit a zmanipulovat celou Evropu a vehnat proti sobě do války dva největší slovanské národy. Žasneme, že synové a vnuci hrdinů Ruska a Ukrajiny, kteří v boji proti hitlerovským zrůdám bok po boku společně umírali ve Velké vlastenecké válce, zabijí dnes jeden druhého jako nesmiřitelní nepřátelé.

Jak se mohlo stát, že i zbývající slovanské národy stojí na straně nejděsivějšího predátora světa USA a v roli užitečných idiotů eskalují válku zasíláním zbraní a bojové techniky, čímž si

kopou vlastní hrob, protože pokud se válka přehoupne přes hranice Ukrajiny, budeme my a další slovanské národy první na ráně...

Tak to vidím já

A Amerika si nad svým zvráceným dílem mne ruce v bezpečné vzdálenosti od válečné zóny. Válka, v níž umírají Slované přinese USA bohatství, zatímco Češi a další nejen slovanské země budou za Ameriku umírat, v lepším případě zchudnou a stanou se na Americe závislé.

Nikdo jsme dříve nechápali, jak mohl Hitler zmanipulovat k válce celé Německo. Pochopili jsme až dnes, když vidíme, co se to s námi stalo. Mnozí z nás už máme díky historickým pramenům téměř hmatatelnou jistotu, jak děsivě si je dnešní zmasírovaná společnost podobná bezohledností, nenávistí a cenzurou, s tou, která předcházela druhé světové válce.

Jen jsme ve své nenávisti místo Židů udělali lovnou zvěř z Rusů.

Ti už se bojí z obavy o svoji bezpečnost někde promluvit. Všude, kde se co šustne se hodí na Rusy, ruské špióny, agenty a když náhodou na chodníku vy-

šlápne hovno, určitě ho tam nastrážili Rusové. Vyženeme ruské studenty ze škol, dáme jim výpověď z práce, z pronájmu, vyhostíme je, rozbijeme jim výlohy jejich obchodů a také ústa, znemožníme podnikání, vyřadíme je ze sportovních soutěží, uvalíme na ně zdrcující sankce, natlačíme se na jejich hranice, až nakonec Rusko doženeme k použití jaderných zbraní.

Je tragikomické, jak se modlíme, aby nezačala třetí světová válka a neuvědomujeme si, že už v ní jsme. Je úplně jedno, jestli fyzicky nebo materiálně, protože zasíláním zbraní do válečného konfliktu se stáváme účastníkem války. Vina za to, co bude následovat v příštích týdnech a měsících padá na USA, Evropu, na nás Čechy.

Jak tady nedávno napsal jeden z účastníků FB: „Nepochopili jsme, že svět ovládli ti nejhorší z nejhorších. Psychopati, sociopati, hadi v oblecích, svině, co si neváží jiného života než toho svého. Naučili nás překročit chudáka ležícího na ulici, naučili nás nevnímat problémy druhých, donutili nás zapomenout, že to nejkrásnější a nejdůležitější v životě je přátelství, porozumění, ohled, láska a úsměv.“

Váš Jiří Strach, režisér

Europoslankyně nejen mladá a pohledná, ale i vulgární...

Antikomunismus má tato politička, prof. Danuše Nerudová, zřejmě hluboko pod kůží, v „krvi“ i na duši. Proto přes své vzdělání a jakousi zkušenost z pedagogické práce a vysokých funkcí - rektorka univerzity, kandidátka na prezidentku a nyní i europoslankyně - a zvláště jako žena, nedokáže zřejmě ovládnout jistou iracionální stránku svého vědomí.

Musí v debatách ve sdělovacích prostředcích svůj niterně vulgární antikomunismus ventilovat. Jak to prokázala mimo jiné, když si pochvalovala výrok známého antisocialisty a antikomunisty, ctěného knížete a popřevratového vysokého politika Karla Schwarzenberga, pravé ruky Havla.

Dle jejích slov: **»Komunistický spolek STAČILO prodává na svém e-shopu trička se srpem a kladivem nebo s Leninem. Krásný důkaz, že i když soudružka Konečná vyměnila rudou knížku za bílé tričko, pořád zůstává komunistkou. Karel Schwarzenberg měl svatou pravdu, že „komunisté jsou jako vajgly v hajzlu, které pořád splachujete, ale vždycky znovu vyplavou“.**«

Vskutku „kultivovaný“ a ideologicky „hodnotný“ výrok, hodný knížete a jeho obdivovatelky.

To jí nestačí, musela mimo jiné přijít s dalším vulgárním, slabomyslným vyjádřením, na adresu komunistů: **„Komunisti jsou košťata a zločinci...!“** (Facebook: *Atentát byl útokem na demokracii. Nerudová s přirovnáním k Hitlerovi nezklamala. Kateřina Konečná*)

To je výrok na bázi úpadku mravního vědomí i na hraně práva, právního hodnocení.

Dle ní jsou totiž všichni komunisté zločinci, tedy hodni nejen zavržení, ale jako každý zločinec, izolace, vězení. To by pro kapacitu věznic nestačilo, tedy koncentračních táborů, paní profesorko?

Vskutku „humanistka“ a „demokratka“ ... Slovy našich dávnějších předků: **„Pán Bůh s námi a zlé pryč!“**

Kam jsme to došli, kdo nás to reprezentuje a spoluvytváří politiku státu a Evropské unie?

Zdeněk Košťál

Kotázce třetí raketové krize. Poté, co Rusko předvedlo model rakety středního doletu schopné nést šest hypersonických jaderných hlavic jako součást MIRV (samostatně naváditelné nosiče) na vzdálenost 600 až 6 tisíc kilometrů, začal Západ připravovat různé varianty reakce. Zatím se všechny omezují na nové prudké zvýšení sázek ve formátu vojenské konfrontace s Ruskem.

K dnešnímu dni byly avizovány ke zvážení dvě hlavní varianty odvety:

1. Rozmístění západních jaderných zbraní na ukrajinském území.

2. Vstup vojsk speciálně vytvořené koalice evropských zemí na území Ukrajiny.

Jak ukázala praxe posledních let, Západ se nakonec snaží realizovat i ty nejabsurdnější plány konfrontace s Ruskem.

Zamysleme se proto nad skutečností, že Západ vlastně organizuje již třetí raketovou krizi ve světových dějinách – po karibské a po krizi v osmdesátých letech.

Situace vypadá na první pohled jako kompletní opakování schématu předchozích krizí: když jedna strana nasadí rakety, druhá odpoví tímž. Během kubánské krize však Sovětský svaz rozmístil rakety na Kubě v reakci na americké rakety již skutečně rozmístěné v Turecku. V osmdesátých letech minulého století rozmístily Spojené státy v Evropě Pershingy-2 a Tomahawky v reakci na to, že Sovětský svaz uvedl do pohotovosti mobilní raketu středního doletu RSD-10 Pionýr.

V současné době Rusko pouze oznámilo, že otestovalo (úderem na Dněpropetrovsk) raketu Orešnik a že byla zařazena do výzbroje.

Otázka, kolik raket bude (nebo nebude) vyrobeno a kde budou (nebo nebudou) rozmístěny, zůstává otevřená a může být vyřešena v průběhu jednání o globálním uspořádání.

Země NATO (obzvláště USA) nemají co vyvažovat odvetným rozmístěním svých jaderných zbraní v blízkosti ruských hranic. Naopak, takové rozmístění si vyžádá novou ruskou odpověď a zkomplikuje proces překonání globální krize a zvýší nebezpečí náhlého nekontrolovaného zvratu situace v jadernou válku.

Nicméně z mého pohledu by se o možnosti vyslání vojsk „koalice evropských zemí“ na Ukrajinu mělo uvažovat nikoli jako o samostatné variantě, ale jako o součásti varianty řešení jaderné raketové krize.

Faktem je, že „koalice evropských zemí“, která je potenciálně připravena vyslat na Ukrajinu vojáky, se skládá z Velké Británie, Francie a Polska. Teoreticky

by se k nim mohly připojit i další země (například věčně militantní pobaltské státy), ale to by vedlo pouze k nominálnímu rozšíření koalice, aniž by se zvýši-

Musíme být bdělí

la její vojenská síla, a vážně by se zvýšila její zranitelnost v důsledku nutnosti bránit další území vzdálená od hlavních členů koalice (Francie a Británie). Kromě toho nejsou tato území přímo spojena s ukrajinským směrem a jsou mimořádně zranitelná vůči ruskému útoku.

Zaměříme se proto na tři potenciální účastníky dosud ohlášené hypotetické koalice a subjekty zbytečně nepřemnožujeme.

Velká Británie, Francie a Polsko mají armády, které čítají nominálně zhruba 200 tisíc vojáků. Ve skutečnosti jsou ale mnohem menší kvůli nedostatku personálu a nedokončenému procesu přijímání a provádění rozhodnutí o navýšení a přezbrojení („dozbrojení“) ozbrojených sil evropských členů NATO. Pokud by se těmito třem zemím podařilo dát dohromady společně půl milionu vojáků, bylo by to dobré, protože se taky může ukázat, že nebudou schopny dát dohromady ani 400 tisíc.

Ale i půl milionu nebo čtyři sta tisíc vycvičených, vyzbrojených a plně vybavených bojovníků by stačilo k tomu, aby vážně zkomplikovali Rusku situaci na ukrajinském směru. Problém je však v tom, že ve skutečnosti neexistují. Přesněji řečeno, existují, ale formálně. Tato hypotetická koalice může rychle převést na Ukrajinu maximálně 20 až 25 tisíc lidí, spíše méně.

Jednotky francouzské cizinecké legie by měly být připraveny k přesunu do dvou týdnů. Má 11 pluků s přibližně 9 tisíci muži. Jeden pluk je ve výcviku a dva jsou v zámoří. To znamená, že Francie ve skutečnosti nemá více než 5 tisíc legionářů připravených k okamžitému nasazení. Mohou je doplnit malé jednotky francouzských a britských speciálních sil v celkovém počtu do jednoho a půl až dvou tisíc mužů. Možná lze něco získat od jednotek rychlého nasazení (letecká mobilita, námořní pěchota). Ale i těch je málo a hlavně, jak ukazují zkušenosti ze cvičení prováděných na Západě, ve skutečnosti se připravenost k přesunu „vysoce mobilních“ jednotek pohybuje kolem jednoho měsíce.

To znamená, že **pokud předpokládáme, že Británie a Francie mohou společně rychle přesunout deset tisíc lidí na Ukrajinu, nejspíš nebudeme daleko od pravdy.**

Poláci to mají jednodušší, jsou blízko Ukrajiny a na hranicích Ukrajiny a Běloruska už mají rozmístěnou skupinu asi 60 tisíc lidí. Je však třeba mít na paměti, že za prvé tato skupina pokrývá celou východní hranici Polska (od Pobaltí po Slovensko). Za druhé, jedna věc je být na místě, v blízkosti vlast-

ních skladů a logistických center, a druhá věc je vydat se na cizí území, kde se s velkou pravděpodobností zúčastní vojenských operací, což s sebou nevyhnutelně nese obrovskou spotřebu munice a dalších zdrojů vyžadujících doplnění. Za třetí, polská společnost nebude nadšena, pokud veškerá tíha vydržování skupiny vyslané na Ukrajinu padne na Varšavu za nominální přítomnosti Britů a Francouzů. Ačkoli by tedy Polsko pravděpodobně mohlo vyčlenit 30 tisíc mužů, ve skutečnosti – pravděpodobně - nepřesáhne jeho účast počet Angličanů a Francouzů: deset tisíc mužů (patnáct s týlovými službami).

Celkem tedy může „silná“ koalice poslat na Ukrajinu poměrně rychle 20 až 25 tisíc lidí. Západ hovoří o možnosti zapojení PMC (*soukromé ozbrojené složky*), ale PMC už dávno verbují žoldáky na Ukrajinu a na prudké zvýšení naverbovaného kontingentu budou potřebovat peníze. Přidělení peněz není rychlá záležitost - je to složitá byrokratická procedura.

Z toho lze vyvodit, že nejprve se objeví prvních 20 tisíc a pak budou následovat další. To by ovšem platilo pro rok 2022 nebo i 2023. Tehdy ukrajinská armáda sebejistě držela frontu a v jejich týlu bylo možné beze spěchu nasadit skupiny libovolné velikosti. Problém je však v tom, že nyní se již ukrajinský front rozpadá. A to je hlavní důvod k obavám Západu. Proto hledá prostředky, jak zachránit Ukrajinu nikoli jako významnou vojenskou sílu, ale pouze jako zmenšené (vzhledem k deklarované připravenosti Západu neformálně postoupit část ukrajinského území Rusku) předmostí pro perspektivní nasazení západních zbraní proti Rusku.

Jinými slovy, čas na reakci Západu je omezený, přičemž koalice ještě ani nebyla vytvořena, o projektu se teprve jedná. Mezitím může být pro Ukrajinu každý den tím posledním, takže Západ si musí pospíšet.

Kontingent o síle 20 až 25 tisíc osob nemůže Ukrajině nijak pomoci. Sama jich nasadila víc do kurského předmostí a snaží se udržet v podstatě jen jeden okres Kurské oblasti, v důsledku čehož ztrácí vojáky i území.

Západ není připraven nést ztráty srovnatelné s těmi, které utrpěla ukrajinská

armáda, přičemž jeho kontingent bude rovněž nevyhnutelně zasažen - ruská armáda zabíjí západní vojáky, kteří jsou na Ukrajině neoficiálně, a bude zabíjet i ty, kteří se tam objeví oficiálně.

Za těchto podmínek je vyslání koaličního kontingentu na Ukrajinu reálné pouze v tom případě, že je určen k ochraně míst s jadernými zbraněmi. Proto říkám, že plán Západu rozmístit na Ukrajině jaderné zbraně a plán vyslat na její území západní kontingent je třeba posuzovat společně, ve vzájemné souvislosti. Pravidelné západní jednotky nemají na Ukrajině kromě střežení pozicních oblastí co dělat a vystavovat je úderům je nesmyslné, a dokonce nebezpečné pro vlády příslušných zemí.

Obyvatelstvu (s výjimkou polského) je jedno, kolik legionářů nebo „tomiků“ zemře, ale bude jim vadit, že se nedočkájí tvrdé reakce. Na Západě - stejně jako u nás - je dost lidí, kteří chtějí „vrátit úder“.

Rozmístění jaderných zbraní mimo území státu vlastnicího tyto zbraně zase slouží jako velmi jasná „červená linie“. Jaderné zbraně se nesmí dostat do rukou nepříteli. Pokud taková hrozba vznikne, musí být použity ke stanovenému účelu. To naznačuje nejen naše jaderná doktrína, ale i doktrína západní. Rozmístění jaderných zbraní je znamením, že „na toto území nesmí nikdo vstoupit“. Právě za tímto účelem umístilo Rusko své jaderné zbraně v Bělorusku. Stejný význam může mít i rozmístění západních jaderných zbraní na Ukrajině.

Američané, kteří právě prožívají prezidentské prázdniny, však nejsou připra-

veni poslat své rakety na Ukrajinu. Zatím hovoří pouze o možném střednědobém rozmístění svých raket středního doletu a (pravděpodobně) jaderných Tomahawků (které v moderní mobilní pozemní verzi právě míří k vojsku) v Německu. Navíc rozmístění jaderných zbraní na území jiného státu vyžaduje ve většině případů smlouvu, kterou zpravidla ratifikuje parlament, už jen proto, že právě parlament bude třeba požádat o financování. Vytváření jaderných základů totiž není vůbec levná záležitost.

Obecně vzato, Američané stejně nedodrží termíny vytyčené pro „záchranu Ukrajiny“.

Británie má ve výzbroji jen balistické rakety odpalované z jaderných ponorek. Pouze Francie má vedle SLBM (*balistická střela odpalovaná z ponorky*) asi stovku letadel nesoucích jaderné střely s plochou dráhou letu. Jejich rozmístění vyžaduje v podstatě jen síť letišť, spolehlivě krytých systémy protivzdušné obrany. Jejich přemístění nevyžaduje velké finanční prostředky, techniku a obslužný personál lze převést dopravními letadly nebo mohou dorazit na Ukrajinu vlakem. Dodávky náhradních dílů a dalšího spotřebního materiálu nejsou sice snadné, ale v podstatě jsou možné.

Francouzi mají tajné operace ještě raději než Američané, takže Macron může obejít Národní shromáždění a využít svých pravomocí hlavy státu a vrchního velitele ozbrojených sil, jenž má právo rozhodovat o nasazení a použití jaderných zbraní.

Obecně jsou potíže velké, ale „koalice“, která ještě nebyla vytvořena, se

může pokusit rozmístit na Ukrajině několik letounů-nosičů jaderných střel s plochou dráhou letu. Předběžné kroky se už podnikají. Evropané jsou nyní zaujati potřebou prudce posílit ukrajinskou protivzdušnou obranu, a jak vidíme, připravují i půdu pro vytvoření bezpečnostního kontingentu.

Nemyslím si, že jde o blaf.

S největší pravděpodobností se o této koncepci zcela vážně uvažuje, ale je také velmi pravděpodobné, že bude zamítnuta kvůli závažným technickým a politickým obtížím při její realizaci. Především není jasné, co by si počali, jestliže umístění západních jaderných zbraní na Ukrajině Rusko nezastaví a nosiče budou zasaženy spolu s protivzdušnou obranou i ochrannými jednotkami.

Je třeba brát v úvahu i to, že samotná diskuse může být využita k nátlaku na Německo, aby předalo Kyjevu rakety Taurus (výměnou za to, že se koalice vzdá jaderného projektu), nebo se Západ kvůli zhroucení všech svých globálních strategických plánů a urychlenému propadu do nejhlubší systémové krize v dějinách lidstva už natolik pomát, že podniká v poslední době ty nejnebezpečnější a naprosto neadekvátní kroky.

Nicméně, klíčovou roli hraje čas, a čas se krátí spolu s tím, jak se rozplývají kontingenty ukrajinských ozbrojených sil na frontě. Je tedy jistá naděje, že Západ nestihne udělat něco nepředloženého. Musíme však být i nadále bdělí.

Rostislav IŠČENKO

27. 11. 2024, UKRAJINA.ru

přeložila PhDr. Jana Görčošová

Paměť je prevít, a je jí to fuk

Člověk nemusí znát a chápat všechno?! To by nebyl člověk, ale bůh...

Ale někdy mu vrtá hlavou, proč se ta, která událost přihodí, a ještě horší je, když u toho skutečně byl a ono to bylo jinak. A úplně nejhůř je, když v tom vidí i určitou nespravedlnost.

Tak například ti nejchytřejší ze Seznamu.cz a poslanecké sněmovny nám krutost komunistů při budování základů socialismu připomínají jak v roce 1968 nemohli studenti na kolejích v Praze studovat a museli proti režimu protestovat, protože jim občas večer nešel elektrický proud?! A že prý, teda nemohli studovat?

Pamatuji si to velice dobře. Havířoval jsem tehdy na Dole Nosek na tři hyby a vždy v týdně, když jsem měl noční, tak jsem občas zašel po dopoledním spánku a obědě do hospody „U báby“ na kulečnick. Opravdu jen na kulečnick, protože od svých osmnácti let, když už jsem jako mohl, tak jsem byl abstinent. (Vždycky všechno naopak...)

No a co jsem v té hospodě neviděl? No přeci pokaždý skupinu studentů akademie múzických umění a filozofické

fakulty, jak u žejdlíku zlatého moku kritizovali, že jim nejde večer proud a jak za to mohou ti komunisti tedy i já ztrhané jak budík, že se večer nemohou učit. To jsou ale paradoxy!

Byla to zajímavá doba. Horníci rubali uhlí, dělníci v ČKD dřeli jak barevný, tramvajáci jezdili od nevidím do nevidím, dojíčky ve čtyři ráno u krav, zkrátka všichni po celý republice makali a byli na svých místech, jen ti študáci chudáci se nemohli učit.

Některé z nich jsem později i potkával, jak si užívali výhod svého postavení díky vzdělání bez proudu. Snad si aspoň někteří z nich později uvědomili, že to bylo zásluhou právě lidové demokratické vlády, že byl již počátkem šedesátých let zaveden elektrický proud do všech koutů naší vlasti.

To, co kapitalismus první republiky a okupace německým fašismem nedokázaly, tak dokázali dělníci včele s komunisty hned po Únoru 48.

Dnes se diplomy a tituly rozdávají jak cukríky jen za docházku i bez proudu.

Taky je to na naší vládě vidět!

Pepa Všířavý

Široká mnohaletá diskuse o směřování důchodových reforem přináší řadu protichůdných návrhů. Ty vyjadřují, jak boj za skupinové zájmy, tak úmysly tyto zájmy eliminovat. Jedním z návrhů je vyvázat státní pilíř od velkého vlivu proměnlivých zájmů politických vedení země. A vzhledem k tomu, že politici nemají ve společnosti nejlepší renomé, zdá se být vyvedení peněz na důchody mimo diskuse o státním rozpočtu jako přijatelné. Vždyť v řadě zemí to takto dlouhodobě funguje!

Mám však jiný pohled. Dovolím si proto přispět do této diskuse svým osobním názorem a poukázat na současná i budoucí rizika, která by tento krok provázela.

Úvodem chci podotknout, že v minulosti již byla o oddělení takzvaného důchodového účtu od státního rozpočtu nejedna politická diskuse. Ta vykristalizovala do návrhu na zřízení samostatného důchodového úřadu a pro jeho rozjezd měly sloužit deponované finanční prostředky z privatizací. Ovšem většina vládních politiků měla o důchodovém systému a využití peněz z rozprodeje republiky poněkud odlišné představy. A tak žádný důchodový fond ani nový důchodový úřad nevznikly a peníze se, jako ty předchozí a budoucí, rozpustily v hospodaření státu. I přes tyto neopakovatelné finanční injekce je již řadu let státní rozpočet deficitní. Proto představa o zřízení nezávislého důchodového úřadu dnes, bez peněz na jeho rozjezd a transformaci prvního státního důchodového pilíře, je nereálná. **To za prvé!**

Příští rok vzpomeneme 110 let - kdy po důležitých meznících v létech 1920 a 1924 - byl ustaven úřad, který realizoval zákon č. 221/1924 Sb., na jehož základech stojí soustava našeho sociálního zabezpečení dodnes. Systém prošel řadou změn, zejména zákonem č. 99/1948 Sb. a zákonem č. 155/1995 Sb. (který již doznal za uplynulých 29 let 97 technických i parametrických úprav). Tento úřad - dnes Česká správa sociálního zabezpečení (ČSSZ), byl a je uznávaným vzorem i v mezinárodním měřítku. Svou činnost, která odráží platné znění zákonů, průběžně zajišťuje, a to ve srovnání s privátní sférou s minimálními náklady na administraci.

Vedle toho tu máme privatizovaný monopol na správu úrazového pojištění v Kooperativa pojišťovna (vedle toho dobíhá ještě plnění z České pojišťovny v Generali Česká pojišťovna). Toto pojištění zaměstnanců je pro zaměstnavatele ze zákona povinné a přináší různé rozpory. Např. o neúplném kmeni pojištěnců a k vysokým nákladům na administraci. Ty by měl dorovnávat stát, pokud by chybělo na plnění nároků. Docela dobrý produkt pro správce.

Moje žena je dáma.
Nic podobného nechtěla.

Pro objasnění mého názoru je důležité ukázat toky peněz k a ze zdravotních pojišťoven. Zda uplatňují svou „nezávislost“ na politicích a státním rozpočtu.

Uvedu některé příklady z největší a neprivátní (nemá akcionáře) Všeobecné zdravotní pojišťovny (VZP), neboť lze na tomto příkladu demonstrovat, jak moc by byl nezávislý nově zřízený Důchodový úřad čili transformovaná Česká správa sociálního zabezpečení.

Jak tedy fungují veřejné peníze vyvedené mimo státní rozpočet?

Všeobecná zdravotní pojišťovna sice s penězi hospodáří, ale v rámci zákonných

limitů. Zákon určuje výši a úlevy na pojistném a výši platby za státní pojištěnce z České republiky či dnes i z Ukrajiny, které se však většinou nekryjí s výší požadovaných nákladů. V systému je tak velká solidarita zdravých s nemocnými, výdělečně činných s nevýdělečně činnými nebo legálně pracujícími se zapojenými v šedé ekonomice...

Voliči, úsměv! Vyletí modrý ptáček.

A jelikož vybrané peníze nepostačují na zajištění zákonných nároků, neobejde se zdravotnictví bez příspěvků zřizovatelů, státu, krajů, obcí, donátorů i pacientů na dofinancování provozu a rekonstrukcí nemocnic i ambulancí, podporu lékařských fakult a zdravotních škol, jakož i vyčleňování stabilizačních bytů, půjček či darů v pohraničí. Tyto prostředky však nejsou povinné, tedy jisté a dlouhodobě rozpočtovatelné. Jistá může být jen politicky průchodná zvýšená spoluúčasť pacientů a změna zákona vyvolaná krizí.

A tak Všeobecná zdravotní pojišťovna byla a může být znovu postavena před nutností přijetí půjčky na vykrytí deficitu. Od zadluženého státu obdržela půjčku bezúročnou, od bank by tomu tak nebylo. V následujícím období pak musela pojišťovna hledat úspory, a to ve: smlouvách, omezení péče, odkládání operací, prodlužování splatností, odhalování nepoctivosti při vykazování, racionalizaci správy, eliminaci nadužívání péče ze strany poskytovatelů i pacientů atd. Všeobecná zdravotní pojišťovna prostě nemůže kumulovat deficit jako stát.

V něčem pomohl i stát - politici, neboť tito nemají v rukou jen příjmovou stránku, ale také mantinely pro výdaje. Jde o úhradové vyhlášky za zdravotní výkony a schvalování závěrečných účtů a rozpočtů pojišťovny. Je pak logické, že se i průběžně provádí bilanční redukce v jednotlivých segmentech, např. v bezpříspěvkové lázeňské péči, při krácení délky a počtu rehabilitačních procedur a jiné.

Dotplatky za léky, zdravotní a kompenzační pomůcky jsou samostatnou kapitolou.

Proč jsem podrobněji popisoval tato fakta? Abych demonstroval, že odpoutání se od vlivu politiků na

správu peněz na důchody mimo státní rozpočet je iluzí. **To za druhé!**

Takže superúřad by hospodařil s penězi, ale parametry by stanovoval stát – politici zákonnými prostředky a prostřednictvím svých zástupců ve správních a dozorčích radách (včetně zástupců odborů, zaměstnavatelských svazů, důchodcovských organizací). Navíc, žádný zákon není definitivní, a to, co by bylo na začátku, není nedotknutelné. Realita i vůle lidí je tu vždy přítomná. Zdánlivě by to řešila stoprocentní privatizace a individuální smlouvy. Ale ani tyto nejsou nedotknutelné. Viz radikální zásahy státu ve stavebním a důchodovém připojištění a srovnání. **To za třetí!**

I když se hovoří o přebytcích v takzvaném důchodovém účtu, jeho kumulativní saldo od roku 1996 je vysoce deficitní. Přispěly k tomu i nepromyšlené či naopak úmyslné legislativní změny.

Strašit lidi deficitem je přece pro směřování radikální reformy živná půda. Na bedrech to mají politici, které však mají ve svých rukou voliči. Na nich je volba, kdo rozhodne o tom, zda bude reforma asociální a oseká historicky vzniklé nároky, nebo bude sociální a vybere ve prospěch vícezdrojového financování důchodů mezi výdajovými prioritami ve veřejných financích, případně z nových zdrojů. Zejména, když zanedlouho nepříznivý demografický vývoj sníží počet plátců a zvýší počet nároků. Dle mého názoru je dnes režim v mandatorních výdajích státního rozpočtu pro občany větší jistota kolektivního zajištění než peníze vyvedené mimo státní rozpočet a spravované institucí České republiky či v proměnách času nejistým kapitálovým bankovním sektorem. **To za čtvrté!**

Měl bych se také zmínit o některých úkolech, které by musela transformace státního pilíře vyřešit. Nejde totiž o žádné maličkosti!

Diskuse se vedou o uvolnění peněz z důchodového pojištění dnes směřované na pozůstalostní a invalidní důchody, které představují z pojištění 8 až 10 procent výdajů. Značným problémem jsou pak různé úlevy z placení pojistného (od nízkých příjmů přes stropy na odvody, zvláštní režim pro osoby samostatně výdělečně činné, prezidenta...). Dále pak, tak zvané náhradní či vyloučené doby, paušální minimální důchod, výchovné, pečovatelské, případně zvláštní důchodové kategorie bez jejich zvýšení pojistného... Prostě řada vzniklých nároků, které však nejsou kryty odvody, ale navyšují výdaje. Stát za tyto nároky, které stanovuje, neplatí ani minimum jako za státní pojištěnce do zdravotního pojištění. Přesto haraší s deficitem na důchodovém účtu, který takto způsobuje. Jak by se s tímto dědictvím vypořádal nový důchodový úřad?

Česká správa důchodového pojištění nespravuje důchodové pojištění v ozbrojených složkách. Údaje o policii, zpravodajských službách, armádě, vězeňské službě a celnících spravují příslušná ministerstva, ale své deficity překlápějí do společného důchodového účtu. Dokonce ministerstvo financí vybírá důchodové pojištění do své rozpočtové kapitoly, ale jejich nároky vyplácí České správě sociálního zabezpečení z kapitoly ministerstva práce a sociálních věcí. Kdo by tyto tajné registry vedl při změně?

Obrovská administrace a její náklady představují pro Českou správu sociálního zabezpečení i povinnosti v odškodňovacích zákonech a uplatňování vysokého počtu soudních exekucí na důchody. Také náklady za vedení nemocenského pojištění jdou na vrub důchodového účtu! Přibývá nároků, ale tyto se stále rozdělují ze stejného, vlastně menšího koláče. Jedni dostanou poměrově méně, jiní poměrově více, přesto tato supersolidarita nestačí a vzniká deficit. Proto znovu uvádím, že v této chvíli považuji diskuse o oddělení důchodového účtu od státního rozpočtu za složité, problematické, nereálné, nebezpečné. **To za páté!**

Nebylo by nakonec třeba přistoupit i k vyvolané transformaci sociálních dávek vyplácených Úřadem práce České republiky s výdaji nesouvisejícími se starobními důchody, které dnes zatěžují Českou správu sociálního zabezpečení, tedy důchodový účet?

Na nemocenské pojištění si už dlouho brousí zuby zdravotní pojišťovny. Snad by rády převzaly i invalidní důchody. A o zrušení pozůstalostních důchodů se již také vedou hlasité úvahy. Pak by novému důchodovému úřadu zůstala opravdu jen čistá správa starobních důchodů. Ovšem za dané situace s demografickým výhledem by šlo zřejmě o solidární rovný minimální důchod, jak ho v roce 2005 požadovala v první „Bezděkové komisi“ ODS. Zbytek ať si občané na vlastní riziko naspoří individuálně či za pomoci zaměstnavatelů u komerčních správců.

Tak to by byla reforma!

Ing. Miroslav Opálka

Mnoho let se snaží vládní politici a česká masmédiá vyvolat v občanech naší země pocit, že by se měla Ukrajina stát co nejdříve členskou zemí Evropské unie a Severoatlantické aliance, protože je demokratickou zemí, ve které jsou všichni svobodní, lidská práva jsou bezvýhradně chráněna a všichni jsou si rovni.

Ukrajina ovšem takovou zemí NENÍ.

Od násilného státního převratu v roce 2014 dochází na Ukrajině k systematickému potlačování činnosti a zákazům opozičních stran.

Kritici současného režimu jsou vražděni, mučeni a vězněni po zinscenovaných soudních procesech.

Hlavní ukrajinská civilní kontrarozvědka SBU, která podléhá přímo Vladimíru Zelenskému a slouží k udržení jeho mocenské pozice, používá proti politickým odpůrcům režimu násilné prostředky.

Svoboda myšlení a svoboda projevu jsou potlačovány, veškerá média, vyjma prorežimních, byla umlčena. Činnost pravoslavné církve byla omezována a dnes je dokonce zakazována. **Ukrajina přestala být svobodnou a suverénní zemí a stala se nástrojem USA a Západu.**

Vyzývám proto česká veřejnoprávní i komerční média, aby konečně přestala sloužit zájmům administrativy Spojených států amerických a Severoatlantické aliance a objektivně informovala o skutečném politickém vývoji na Ukrajině od roku 2013.

- Aby informovala o porušování lidských práv na Ukrajině.
- Aby informovala o vraždách, mučení a věznění komunistů, antifašistů a kritiků nelegitimního prezidenta Vladimíra Zelenského.

- Aby informovala o násilnostech ukrajinské Teritoriální branné služby, při nucených odvozech mladých lidí.

- Aby informovala o intenzivním šíření nacistické ideologie a adorování Stěpana Bandery a Ukrajinské povstalecké armády.

- Aby informovala o bratřech Kononovičových, kteří jsou spolu s dalšími již několik let perzekuováni v rámci zinscenovaných politických procesů.

Na Ukrajině mám mnoho přátel a lidu Ukrajiny přeji skutečnou svobodu.

- svobodu bez pandemie nacismu,
- svobodu bez vlivu oligarchů,
- svobodu bez každodenního porušování lidských práv,
- svobodu bez umlčování kritiků režimu,
- svobodu bez Západem vydržované loutky, komedianta s diktátorskými sklony Vladimíra Zelenského.

Roman Roun

(Z vystoupení před ambasádou Ukrajiny v Praze 11.12.2024)

Vítězství Donalda Trumpa v USA povzbudí tvrdou pravici všude – včetně Británie.

Zdůrazňuje pokračující krizi liberálního centrismu, který se uplatňuje daleko za hranicemi Spojených států a má své kořeny v dlouhodobém poklesu životní úrovně dělnické třídy v celém západním světě.

Výjimkou není ani Británie. Je maskována volebním systémem, který labouristům letos v létě daroval obrovskou většinu navzdory skutečnému poklesu získaných hlasů ve všeobecných volbách. Pokud jde o skutečnou podporu, největší volební posun loni v červenci neproběhl zleva od konzervativců k labouristům, ale zprava od konzervativců k „Reform UK“, která si zajistila přes čtyři miliony hlasů.

Čili tu není prostor pro samolibost ohledně vyhlídek pravice. Labouristé v současné podobě nemají dobré předpoklady k tomu, aby porazili vzbouřenou pravici. Ta už má

třeba diplomaticky izolovat a labouristé musí cítit skutečný tlak na uznání palestinského státu a prosazení úplného zbrojního embarga vůči Izraeli.

To ale neznamená přehánění rozdílů mezi Trumpem a Joe Bidenem. Izrael už léta agresivně kolonizuje Západní břeh Jordánu s účinnou podporou všech amerických vlád. Trump je ochotnější vzdát se předstíraných slibů o vyhlídkách na suverénní Palestinu, ale pro Palestince

neudělal nic ani naoko.

Problémem je americký imperialismus, jemuž je třeba se postavit bez ohledu na to, kdo je ve Washingtonu u moci. To také znamená vzdorovat volání po větší evropské a britské militarizaci v reakci na obavy liberálních válečných štváčů z Trumpova domnělého nedostatku oddanosti NATO nebo z války na Ukrajině. Trumpovu neoblíbenost v Británii bychom měli využít k prosazení rozhodného rozchodu s Washingtonem a nezávislé zahraniční politiky.

To vše znamená znovu vybudovat masové hnutí za mír a socialismus.

Velké zisky labouristů ve volbách v roce 2017 na základě socialistického manifestu (*tehdy pod vedením Jeremyho Corbina, viz jeho projev v Praze na sjezdu Evropských socialistů - pozn. překl.*), které jsou nyní vyškrtnuty z dějin, zůstávají jediným příkladem v posledním desetiletí, kdy se strana vzpírá trendu klesající podpory. Naděje, že „věci se mohou změnit a změní“, spočívala na jasné alternativní politické nabídce zahrnující veřejné vlastnictví a přerozdělování bohatství a na armádě aktivistů, kteří toto poselství předávají jedné komunitě za druhou.

Labouristé Keira Starmera nenabízejí ani jedno. **To jednoduše zdůrazňuje význam budování jednotné fronty zdola, sjednocování obrovského mírového hnutí v našich ulicích s dělnickým hnutím připraveným prosazovat a organizovat skutečnou ekonomickou alternativu.** Neschopnost tak učinit z pomýlené neochoty postavit se labouristické vládě umožňuje Starmerovi a Rachel Reevesové lpět na zdiskreditovaném tržním liberalismu, který je odmítán dalšími a dalšími voliči, a odsoudit Británii ke stejnému osudu, jaký právě postihl Spojené státy.

Redakční sloupek deníku KS Británie The Morning Star, 6. listopadu 2024, přeložil Vladimír Sedláček

Trump je zpět. Jak by měla reagovat britská levice?

v průzkumech pod 30 procent, je tedy na stejné úrovni jako toryové, kteří by tak brzy po svém historicky nejhorším volebním výsledku neměli kandidovat.

Vzbouřenou pravici může porazit jen povstalecká, radikální levice. Červencové volby přinesly zisky i levici, když byli zvoleni čtyři zelení poslanci a pět nezávislých socialistů, z nichž čtyři stáli především na platformě opozice proti izraelské genocidě v Gaze.

To vše musí formovat naši reakci na Trumpovo prezidentství. **Ztráta podpory demokratů souvisela s jejich spoluúčastí na barbarské válce v Izraeli.**

Někteří liberálové se snaží vinit protiválečné kandidáty z rozštěpení „levicového“ hlasování. Strana napomáhající genocidě však není na levici. Vinu nenesou ti, kdo nesnesli hlasování pro Kamalu Harrisovou, ale demokratická administrativa, která dál vyzbrojuje a financuje izraelskou vraždicí mašinerii.

Trump je samozřejmě otevřenějším nepřítelem Palestinců než Harrisová. Otevřeně obhajuje politiku, proti níž demokraté oficiálně vystupují, například formální anexi většiny Západního břehu Jordánu Izraelem.

Britská vláda pravděpodobně odsouhlasí cokoli, co si Bílý dům přeje, takže to musí vzbuzovat ještě větší mobilizaci v solidaritě s Palestinou. Izrael a jeho podporovatele je

Novinář Vijay Prashad vysvětluje politická přeskupení, jež vedla k náhlému zhroutilému režimu Bašára al-Asada v Sýrii.

Když 7. prosince 2024 povstalecké síly vedené Hajatem Tahírem aš-Šámem (Výbor pro osvobození Sýrie, HTS) obsadily hlavní město Sýrie Damašek, nastoupil prezident Sýrie Bašár Asad do letadla do Moskvy. Byl to konec vlády Asadovy rodiny, jež začala, když se v roce 1971 stal prezidentem Hafez Asad (1930-2000), a 53 let trvající vláda pokračovala od roku 2000 jeho synem Bašárem.

Výbor pro osvobození Sýrie vznikl ze zbytků syrské odnože al-Kajdy, Džabhat an-Nusrá (Fronta pro dobytí Sýrie) v roce 2017 a vedl ji emír (vůdce) Abu Jaber Shaykh a vojenský velitel Abu Mohammed al-Jolani.

Posledních sedm let byl Výbor pro osvobození Sýrie umírněný ve městě Idlib v severní Sýrii. V roce 2014 skupina veteránů al-Kajdy vytvořila síť Chorásán (vedenou náboženským vůdcem Samim al-Uraydim), jejímž záměrem bylo ovládnout město a islamistická hnutí. Během dalšího roku se al-Nusra pokusila vytvořit spojení s dalšími islamistickými silami, jako je Ahrar al-Sham, zejména pro správu města.

Ruská vojenská pomoc v roce 2015 pošramotila schopnost těchto skupin postupovat z Idlibu, což vedlo k formálnímu odtržení mnoha islamistů od al-Kajdy v roce 2016 a vytvoření Výboru pro osvobození Sýrie v lednu 2017.

Ti, kteří zůstali napojeni na al-Kajdu, vytvořili Hurras al-Din (neboli Strážci náboženské organizace). Do konce roku se Výbor pro osvobození Sýrie chopil iniciativy a stal se hlavní silou uvnitř Idlibu, převzal místní rady po celém městě a prohlásil, že je domovem syrské „Vlády spásy“.

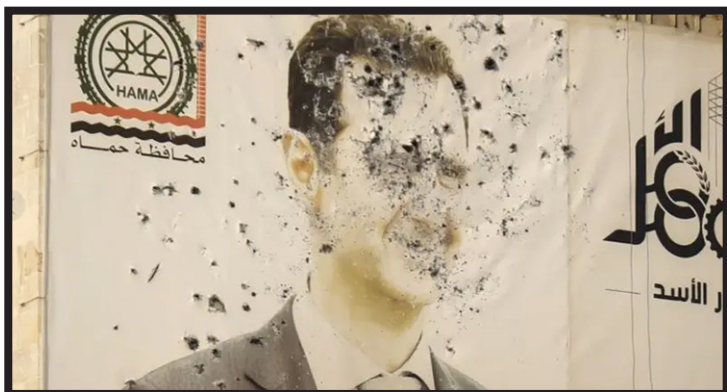
Když se začátkem roku 2020 syrská arabská armáda, vládní vojenská síla, přesunula směrem k Idlibu, Turecko napadlo syrský sever, aby bránilo islamisty. Tato invaze vyústila v rusko-turecké příměří v březnu 2020, které umožnilo Výboru pro osvobození Sýrie a dalším zůstat v Idlibu bez újmy.

Výbor pro osvobození Sýrie znovu vybudoval své řady prostřednictvím spojení s ozbrojenými silami podporovanými Tureckem a s bojovníky z celé střední Asie (včetně mnoha ujugurských bojovníků z Turkestánské islámské strany).

Operace „Odrásování agrese“, kterou Výbor pro osvobození Sýrie zahájil v listopadu 2024 s tureckou a izraelskou podporou, na nějakých 14 dní vyřadila dálnici M5 z Aleppa do Damašku. Syrská arabská armáda se před branami Damašku rozpuštěla a brány se otevřely bez velkého krveprolití.

Džihádistický "blitzkrieg"

Překvapivé vítězství bojovníků Výboru pro osvobození Sýrie předpověděli v listopadu iráňští představitelé, kteří informovali Asada o slabosti obrany státu kvůli vytrvalým izraelským útokům na pozice syrské armády, izraelské invazi do Libanonu a válce na Ukrajině.

Když se iráňský ministr zahraničí Abbás Araghčí setkal s Asadem v Damašku poté, co Aleppo padlo do rukou povstalců, Asad Araghčímu řekl, že nejde o porážku, ale o „taktický ústup“. To byla jasná iluze. Araghčí, který to věděl, Asadovi řekl, že Írán prostě nemá kapacitu na to, aby poslal nové vojáky na obranu Damašku. Asadově vládě bylo také jasně řečeno, že Rusové nemají nadbytečné kapacity na obranu vlády, dokonce ani ruské námořní základny v Tartusu.

Během tažení Výboru pro osvobození Sýrie proti syrské armádě ruský prezidentský vyslanec pro Sýrii Alexandr Lavrentěv řekl, že byl ve spojení s nastupující Trumpovou vládou, aby projednal dohodu mezi „všemi stranami“ ohledně syrského konfliktu.

Ani Rusko, ani Írán nevěřily, že Asadova vláda bude schopna jednostranně porazit různé rebely a odstranit Spojené státy z okupace východních ropných polí.

Jedinou cestou ven byla dohoda, což znamenalo, že ani Írán, ani Rusko nebyly ochotny vyčlenit další vojáky na obranu Asadovy vlády. Od roku 2011 izraelské letectvo udeřilo na několik syrských vojenských základen, včetně základen, které hostily iráňské vojáky. Tyto údery degradovaly syrskou vojenskou kapacitu zničením munice a materiálu. Od října 2023 Izrael zvýšil své údery uvnitř Sýrie, včetně úderů na iráňské síly, syrskou protivzdušnou obranu a syrská zařízení na výrobu zbraní.

4. prosince se setkali šéfové iráňských ozbrojených sil (náčelník generálního štábu generálmajor Mohammad Bagheri), Iráku (generálmajor Jahjá Rasool), Ruska (ministr obrany Andrej Bělousov) a Sýrie (generál Abdul Karim Mahmúd Ibrahim), aby zhodnotili situaci v Sýrii. Diskutovali o přesunu ozbrojených složek Výboru pro osvobození Sýrie z Aleppa a shodli se, že s křehkým příměřím v Libanonu a oslabenými silami syrské vlády jde o „nebezpečný scénář“.

I když prohlásili, že vládu v Damašku podpoří, žádné konkrétní kroky neučinili. Izraelské útoky uvnitř Sýrie mezitím zvýšily demoralizaci uvnitř syrské armády, která nebyla řádně reorganizována poté, co v roce 2017 začala patová situace s povstalcem v Idlibu.

Když v roce 2015 vstoupilo do konfliktu v Sýrii Rusko, ruské vojenské velení trvalo na tom, aby syrská vláda již nepovolovala provládním miličním skupinám (jako jsou Kataeb al-Baas a Šabíha) nezávislou činnost. Místo toho byly tyto skupiny začleněny do čtvrtého a pátého sboru pod ruským velením.

Iráňští důstojníci mezitím zorganizovali vlastní prapory syrských vojáků. Klesající ekonomická úroveň vojáků v kombinaci se zahraničním velením demoralizaci urychlila. Velkou část své historické moci ztratila dokonce i Republikánská garda, jejímž úkolem bylo bránit Damašek a zejména prezidentský palác.

Po roce 2011 neměla syrská vláda v žádném okamžiku kontrolu nad územím země. Již od roku 1973 Izrael obsadil Go-

lanské výšiny. V průběhu roku 2011 se pak Turecko zakouslo do pohraničí severní Sýrie, zatímco kurdské odbojové síly (YPG a PKK) vytvořily zónu podél syrsko-turecké hranice. Severozápadní Sýrii obsadili povstalci, mezi nimiž byl nejen Výbor pro osvobození Sýrie, ale také řada ozbrojených skupin podporovaných Tureckem.

Severovýchodní Sýrii okupovaly Spojené státy, které převzaly kontrolu nad ropnými poli. V této oblasti americké síly bojovaly proti Islámskému státu, který byl vytlačen jak ze severního Iráku, tak ze severovýchodní Sýrie, ale i nadále občas udeřil.

Mezitím vláda v jižní Sýrii uzavřela s povstalcí sérii kvapných dohod, které měly zajistit zdání míru. Ve městech jako je Busra aš-Šám, Dará, Houran a Tafas vláda nemohla poslat žádného ze svých úředníků.

Ta se stejně jako Idlib dostala pod kontrolu povstalců. Když se Výbor pro osvobození Sýrie přesunul na Damašek, povstalci na jihu povstali stejně jako povstalci na východním okraji země podél hranice s Iráskem.

Ukázala se realita Asadovy slabosti.

Zisk Izraele

Jako by koordinovaně se izraelský premiér Benjamin Netanjahu vydal na okupované Golanské výšiny, které Izrael obsadil v Sýrii v roce 1973, a oznámil: „Toto je historický den v dějinách Blízkého východu.“ Poté řekl, že jeho vláda nařídila izraelské armádě vpadnout do nárazníkové zóny OSN mezi Izraelem obsazeným územím Golan a stanovišti syrské armády, která byla zřízena během příměří v roce 1974.

Izraelské tanky se přesunuly na venkov ve správní oblasti Quneitra a obsadily tamní hlavní město. Touto invazí byla tak zformována hranice mezi Izraelem a Sýrií, protože Izrael se přesunul několik kilometrů do Sýrie, čímž obsadil téměř celou délku hranice.

Během posledních dnů postupu Výboru pro osvobození Sýrie k Damašku poskytovala Izrael povstalcům leteckou podporu. Bombardovala vojenské základny a velitelství syrské rozvědky v centru Damašku. S výmluvou, že chtějí zničit skladiště zbraní, než se jich zmocní povstalci, Izraelci udeřili na základny, kde sídlila syrská vojska, a na zásoby zbraní, které mohla syrská armáda použít k obraně Damašku (to se týkalo i letecké základny Mezzah). Izraelští představitelé uvedli, že budou v těchto leteckých úderech pokračovat, ale neúspěšně, na koho se hodlají zaměřit.

Izraelský útok na Sýrii se prohloubil během protestního hnutí v roce 2011. Když se boje mezi povstalcí a syrskou vládou rozšířily přes jižní Sýrii, poblíž izraelské hranice, začal Izrael pálit přes hranici na syrské síly.

Například v březnu 2013 vypálili Izraelci rakety na syrská vojenská stanoviště, čímž je oslabili a posílili povstalce. Na konci roku 2013 vytvořil Izrael divizi 210, zvláštní vojenské velení, které mělo zahájit střety podél izraelsko-syrské linie příměří.

Důležité je, že když předchůdce Výboru pro osvobození Sýrie a přidružená organizace al-Kajdá Džabhat an-Nusrá začaly dosahovat podél izraelské linie kontroly, Izrael na ně neudeřil. Místo toho Izrael zasáhl syrskou vládu sestřelováním proudových letadel syrského letectva a atentáty na vysoce postavené syrské spojence (například v lednu 2015 iránský generál Mohammad Alí Alláhádádí a koncem roku 2015 vůdce Fatahu Samir Kuntar). Bývalý tiskový mluvčí v Damašku mi řekl, že Izraelci fakticky poskytovali leteckou podporu pro útok Výboru pro osvobození Sýrie na hlavní město.

Budoucnost Sýrie

Asad opustil Sýrii bez jakéhokoli oznámení. Bývalí vládní představitelé v Damašku tvrdí, že někteří vysocí představitelé odešli s ním nebo odešli na iráckou hranici před pádem Damašku. Asadovo mlčení vyvedlo z míry mnoho Syřanů, kteří v zásadě věřili, že je stát ochrání před náporom skupin, jako je Výbor pro osvobození Sýrie.

Je špatným vysvědčením Asadovy vlády, že se jeho Republikánská garda nepokusila město bránit a že odešel bez jakýchkoli povzbudivých slov ke svému lidu.

Co se týče nové vlády, je země polarizovaná. Část obyvatelstva, kterým válka a sankce znehodnotily jejich způsob života, změny vítají a v ulicích oslavují novou situaci.

Širší kontext pro Blízký východ se jich bezprostředně netýká, i když v závislosti na izraelských krocích by se to mohlo změnit. Značná část je znepokojena chováním islamistů, kteří používají termíny znevažování nesunnitských muslimů, jako je *nusayriyya* (pro alavity, komunitu al-Assadovy rodiny) a *rawafid* (jako je početná šíitská populace v Sýrii).

Nazývání nesunnity muslimy ahl al-batil nebo „ztracenci“ a používání silně salafistického jazyka o odpadlictví a jeho trestu vyvolává strach mezi těmi, kteří by se mohli stát terčem útoků.

(Poznámka metéra: Salafismus je považován za nebezpečnou ideologii vedoucí k potlačení práv a svobod nevěřících. Jeho cílem je nastolení teokratické diktatury. Salafija je jedním z novodobých směrů islámu. Název pochází z termínu pro ctihodné předky víry, k nimž směřuje toto hnutí ve snaze po obrodě a očistění islámu od cizorodých novot a pověr.)

Takové sektářství je jen otevíráním rozporů, které se objeví téměř okamžitě.

Jak se nová vláda vypořádá s izraelským, tureckým a americkým vpádem na syrské území? Bude usilovat o získání této země zpět? Jaký bude vztah mezi syrskou vládou a jejími sousedy, zejména Libanonem? Vráti se miliony syrských uprchlíků do svých domovů nyní, když byl odstraněn základ pro jejich migraci, a pokud se vrátí, co je bude čekat uvnitř Sýrie? A centrálně, co to všechno bude znamenat pro pokračující genocidu Palestinců ze strany Izraelců?

Zda bude nová vláda schopna kontrolovat své síly motivované touto sektářskou ideologií, se teprve uvidí.

*Z britského deníku The Morning Star
přeložil Vladimír Sedláček*

(Vijay Prashad je indický historik, editor a novinář. Je členem autorského týmu a hlavním dopisovatelem Globetrotteru. Tento článek je přetištěný ze serveru „peoplesdispatch.org“.)

Sýrie je stát v jihozápadní Asii, řazený k zemím Blízkého východu. Hlavním městem je Damašek. Zemí protékají řeky Eufrat a částečně i hraniční Tigris. Sýrie na severu a severozápadě hraničí s Tureckem (822 km), na východě s Irákem (605 km), na jihu s Jordánskem (375 km). S Izraelem (76 km) sousedí na jihozápadě a s Libanonem (375 km) na západě. Menší část západní hranice omývá Středozemní moře.

Dle odhadu z roku 2010 žilo v Sýrii 22,5 milionu obyvatel. V důsledku občanské války a s ní spojeného masového exodu poklesl počet obyvatel země do roku 2020 o pět milionů. V roce 2024 je počet obyvatel již asi 24 milionu.

Velkou část obyvatelstva představují sunnité. Významnou náboženskou menšinu tvoří šiité, především alavité, jejichž příslušníci mají ve státních orgánech a v neposlední řadě v armádě a policii dominantní postavení.

Etnickým složením je velká část Sýřanů arabského původu. Největší etnickou menšinou jsou Kurdové.

Moderní syrský stát byl od roku 1946 parlamentní republikou. Po vyhlášení nezávislosti následovalo několik vojenských převratů.

V letech 1971 až 2000 byl prezidentem Sýrie Háfiz al-Asad, po jeho smrti jej nahradil jeho syn Bašár al-Asad. Oba byli představitelé strany Baas, která si od vojenského převratu v roce 1963 udržovala dominantní politické postavení v zemi. Od března 2011 je Sýrie ztírána občanskou válkou mezi vládou Bašára Asada, rebely, kurdskými milicemi a Islámským státem. Do této války se zapojily také další země, především Turecko, Rusko, Írán, Spojené státy a leteckými útoky také Izrael.

V prosinci 2024 vláda Bašára Asada padla, poté co byla opozičními milicemi dobyta většina Sýrie včetně Damašku.

Sýrie se rozkládá na ploše 185 180 km². Celková délka hranice činí 2253 km; z toho na mořské pobřeží připadá 193 km. Většinu území vyplňuje vyprahlá pouštní plošina, půlená řekou Eufrat. Nejúrodnější částí Sýrie je středozemní pobřeží. Podnebí je suché.

Formálně má Sýrie demokratické republikánské zřízení, v praxi se však jednalo o autoritativní systém s politickou mocí soustředěnou do rukou jedné vládnoucí strany. Od roku

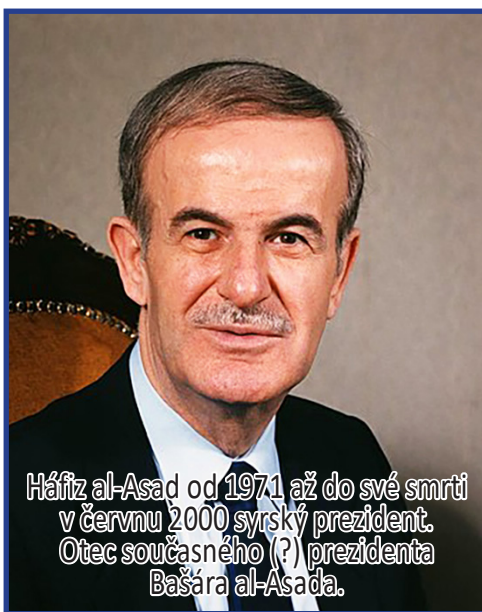
2012 má Sýrie novou ústavu, v níž jsou zakotveny demokratické prvky.

Lidová rada, syrský zákonodárny orgán, je volená na čtyři roky a má 250 členů.

V zemi existuje více politických stran, nicméně Baas má mezi nimi výsadní postavení.

Země o které se hovoří

Média jsou vlastněná státem a kontrolována ministerstvem informací. Kritika prezidenta, vlády, strany Baas a armády je zakázána, stejně jako kritika arabské strany v arabsko-izraelském konfliktu.

Háfiz al-Asad od 1971 až do své smrti v červnu 2000 syrský prezident. Otec současného (?) prezidenta Bašára al-Asada.

V zemi je praktikován trest smrti.

Země je rozdělena na 14 administrativních celků které se dále dělí na okresy. Hlavním městem je Damašek s asi 2,5 miliony obyvatel, je zároveň jednou z provincií.

Mezi největší města patří Aleppo (zhruba 3 000 000), Damašek, Homs (1 300 000) a Hamá (850 000).

Zemědělství tvoří výraznou složku ekonomiky Sýrie, zaměstnává zhruba 17 % obyvatel a stejný je jeho podíl na tvorbě HDP. Nejčastěji pěstovanými plodinami jsou pšenice, cukrová řepa, ječmen, kukuřice a čočka. Nejvýznamnější exportní plodinou je bavlna.

Na západě se pěstuje kvalitní tabák. Z ovoce a zeleniny jsou běžné rajčata, melouny, cibule a olivy. Důležitou zemědělskou aktivitou je chov dobytka, převážně ovcí a turů domácích, a dále velbloudů a drůbeže.

Průmysl se podílí na tvorbě HDP asi z 27 % a nejvýznamnější jeho částí je ropný sektor. Od roku 1995 klesá těžba ropy (zhruba 400 tisíc barelů denně).

Elektrina je čerpána hlavně z ropy a zemního plynu, ale vyrábí se i ve vodních elektrárnách na řece Eufrat.

Dalším významným průmyslovým produktem jsou fosfáty. Mezi méně významné těžební položky patří např. kamenná sůl, mramor, chrom, hořčík a bauxit. Průmyslová výroba je ze 40 % v rukou státu, který ovládá ocelárny, cementárny a výrobní hnojiv.

Pokud jde o výrobu energie, od roku 2002 Sýrie dosáhla soběstačnosti ve svých potřebách elektriny.

Většinu syrského obyvatelstva tvoří Arabové (90 %), následovaní významnou menšinou Kurdů (9 %). Mezi zbylými etnickými skupinami v Sýrii žijí Peršané, Arméni, Čerkesové, Turkmeni, Romové a Židé. Úředním jazykem je arabština.

Průměrná délka života je 74,6 roku. Gramotnost v zemi dosahuje zhruba 79 % (muži 86 %, ženy 73,6 %). Základní

vzdělání je povinné a bezplatné, trvá od šestého do dvanáctého roku.

Syrská vláda prioritně podporuje výuku řemesel, strojírenství a medicíny.

Ústava stanoví, že vzdělání je právem každého občana, povinným na základní úrovni vzdělání a bezplatným na všech úrovních. Většina Sýřanů studuje na státních univerzitách, z nichž nejstarší je Damašská univerzita.

Sýrie je sekulární stát a náboženským menšinám je v porovnání s dalšími zeměmi v oblasti zaručena velká míra svobody vyznání, v některých případech i omezené autonomie. ■

K 145. výročí narození jednoho z vůdců světového proletariátu Josifa Vissarionoviče Stalina ve fotografii

Stalin se narodil 21. prosince 1879 v gruzínském městě Gori. Studoval v pravoslavném semináři, později se dal do služeb revoluce.

Byl blízkým spolupracovníkem Lenina. Na fotografii v Gorkách v roce 1922.

Po smrti Lenina stál v čele strany.

Josif Stalin v roce 1945, kdy se stal vítězem druhé světové války.

Dívka pózuje vedle Stalinovy busty v moskevském parku. Generalissima mnozí obdivují jako silného vůdce s argumentem, že „tehdy nás svět respektoval“.

Stalinových pomníků v současném Rusku přibývá. Tento si postavil na zahradě svého soukromého domu vzdáleném sedmdesát kilometrů od Petrohradu bývalý důstojník a nyní důchodce Vladimir Svjatov.

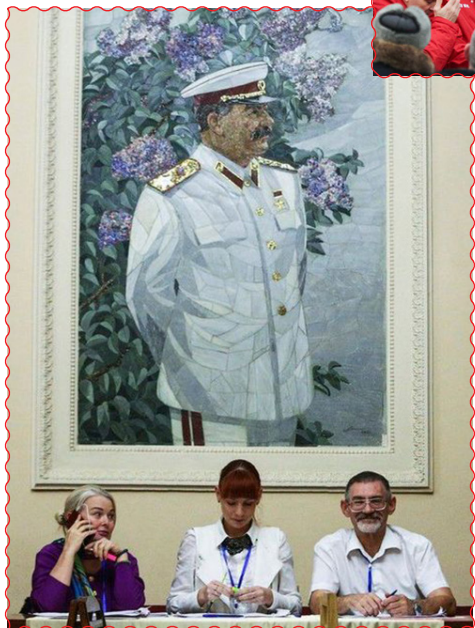

Stalin v Kremlu v roce 1932.

Stalin v vedení země postupně realizoval plány na státem řízenou ekonomiku, kolektivizaci zemědělství a budování těžkého průmyslu.

Komunistická strana Ruska se dnes ke Stalinovi otevřeně hlásí. Fotografie je z 9. května letošního roku. Komunisté mají své zastoupení v parlamentu.

Úředníci místní volební komise čekají ve Volgogradu na voliče ve volební místnosti během voleb gubernátora a rady oblasti. Nad nimi portrét Stalina Volgograd (původně Caricy) se v letech 1925 až 1961 jmenoval Stalingrad.

Lidé před Stalinovou bustou ve Volgogradu, snímek z letošního února.

Rusové jsou přesvědčení, že se Stalin zasloužil o industrializaci a modernizaci země. A že se za jeho vlády výrazně zvýšila gramotnost a životní úroveň obyvatel. „Převzal nás s pluhy a zanechal s jadernými zbraněmi,“ zní známý slogan.

„Za Stalina byl pořádek,“ říkají dnes mnozí v Rusku.

Příznivci Komunistické strany Ruska drží transparent s motivem Stalina na shromáždění u příležitosti 106. výročí Velké říjnové socialistické revoluce v Moskvě. Stalin se vždy hlásil k odkazu Lenina.

Pokládání květin ke Stalinově hrobu, Rudé náměstí v Moskvě.

Robert Kvítek odhaluje jméno za jménem celou strukturu moci v České republice, která je až na výjimky zcela odvislá od zahraničních zájmů, a v níž ve skutečnosti vládnou agenti cizí moci našeho současného fašistického protektorátu.

Když se na už tak drasticky cenzurovaných diskusních fórech mainstreamových platform jako jsou Novinky nebo Seznam jen zmíní zločinecká organizace **ASPEN institut**, přichází okamžitě zásah cenzury. U příspěvku se v mžiku objeví oranžové okénko SPORNÝ OBSAH a pod ním naprosto příkladná ukázka dezinformace:

„Kontext: Aspen Institute je nezávislá platforma, na které se prostřednictvím veřejných konferencí, seminářů, workshopů či odborných diskusí setkávají představitelé politiky, byznysu, veřejných institucí, ale také osobnosti z oblasti umění, sportu či vědy. Cílem je rozvíjet mezioborovou spolupráci a přispívat k analýze a řešení globálních otázek. Aspen Institute není škola, nejde tedy nijak „vystudovat“ nebo „absolvovat“. Správní rada každého institutu se skládá z vůdčích osobností politiky, státní správy, podnikatelského a akademického prostředí, které chtějí přispět k rozvoji otevřené společnosti a podporují účast její hodnoty.“

Ta poslední věta je zvláště důležitá. Vyplyvá z ní, že všichni ti slovní členové ASPENU, vůdčí osobnosti politiky, státní správy, podnikatelského a akademického prostředí, chtějí přispět k rozvoji „otevřené společnosti“ (viz „Open society“ psychopatického finančního zločince George Sorose). Tak to bychom měli. Vlastně je všechno v pořádku. A občan, který miliardářským korporátním médiím důvěřuje, může bez obav znovu a znovu volit tyto „osobnosti“ rozeseť napříč politickými stranami.

Co na tom, že ASPEN založil uprchlý „gauner“ Zdeněk Bakala (jak pravil kdysi ve sněmovně Lubomír Zaorálek)? Upekli to s „balkánskou řeznicí“ Madeleine Albrightovou. To je ta, co v pozici americké ministryně zahraničí naházela bomby na Srby. Asi jako příznačnou dáblou odměnu za to, že za německého protektorátu (to se ještě jmenovala Jana Körbelová) jí zachránili život. A následně na tom ještě vydělala majlant privatizací (kosovského) Telecomu a obchodem s válečným zločincem a masovým vrahem Hašimem Tačim. Vskutku případný hodnotový profil „morálního majáku“

uctívaného všemi nositeli odkazu posvátného Václava Havla.

Jsou všude

Málokdo si uvědomuje, že „osobnosti“ z ASPENU zasedají už dlouho v každé české vládě, ať pravicové nebo levicové,

ASPEN – prokletí České republiky

ASPEN ovládá politiku, média, kulturu i sport. Bakalova chobotnice a spojené mafie drží pod krkem všechny. Otazníky jen nad Babišem. Proč je Pavel na Hradě? Nevíme, nebo nechceme vědět?

a drží pevně otěže moci (a samozřejmě tím i hlavní penězovody): Aktuálně nejviditelněji prezident PePa 107, šéfka sněmovny Pekarová-Adamová, ministr vnitra Vít Rakušan z mafie zvané STAN a jeho stranický kolega čerstvě europoslanec Jan Farský (poté, co vystudoval v USA, jak udělat z EU superstát bez národních států), Pirát – donedávna pražský primátor, a nyní už „jen“ náměstek pro dopravu a hlava mafie ve zlatém dole Dopravního podniku – Zdeněk Hřib a spousta dalších.

A stejně málo si veřejnost uvědomuje, že členové ASPENU drží otěže moci v hlavních korporátních médiích – včetně České televize a rozhlasu. A že jsou tyto „osobnosti“ prominenty „kulturní fronty“. A že disponují mezi mládeží populárními „influencery“. Jejich společná mediální a politická „informační blokáda“ pak umožňuje, že jen málo lidí ví, že tato Bakalova úderka ovládá rovněž justici a státní zastupitelství.

A už vůbec netuší, že má zcela pod palcem ministerstvo zahraničí – a tím i zahraniční politiku České republiky. Může takové ministerstvo pracovat ve světě za české zájmy? Nebo primárně za zájmy ASPENU a jeho zahraničních sponzorů? Ostatně s bankovní sférou je to totéž. V podstatě bychom mohli dát na hranice naší zdevastované republiky trautenberský nápis „Tady je Aspenovo-Bakalovo“ – a nešlo by o pohádku pro děti.

Chobotnice se vším všudy

Přitom je to vpravdě zázračné. Chobotnice ASPEN institutu z pozadí ovládá v České republice úplně všechno. Všechny aspekty politiky, kultury, represivní moci – a má i monopol na vymývání mozků. Lidé stále častěji nechápavě kroutí hlavou, jak jsme se mohli, tak najednou ponořit do zkázy. A přitom jim nepřijde divné, že se vždy najednou u moci obje-

ví různé předtím zcela neznámé tváře, mnohdy podivné a kuriozní figury, které náhle zaujmou klíčové mocenské pozice, ačkoliv na své raketově nabyté funkce nemají ani vzdělání, ani zkušenosti, ani alespoň přirozenou inteligenci.

Jak se stane, že se „z neznáma“ vynoří prodavačka mobilů s věčně kokainově rozšířenými zorničkami Pekarová-Adamová, odstraní dokonce žraloka Kalouska z TOP 09 – a najednou je šéfkou sněmovny? Čím se tak zasloužil „Tchajwanec“ Miloš Vystrčil, že stanul v čele horní parlamentní komory? Odkud přiletí Jan Lipavský, bizarní pirátský tlouštík s vizáží Barbory Škrlové?

Kdo způsobil, že najednou jsou tito „bezejmenní“ poslušní nemakačkové denně vidět z obrazovek ČT, aby (po „demokratickém zvolení“ spolehlivě zkorumpovanou pražskou voličskou základnou) okamžitě začali s ustaranými obličeji prosazovat politiku proti zájmům naprosté většiny české veřejnosti – dokonce i včetně těch, kteří je zvolili?

Odpověď je na pět písmen: ASPEN. Zločinecká struktura, triáda, mafie a syndikát, o kterém se ani Al Caponemu nesnilo. Ani tento symbol mafiánství totiž neměl zastoupení úplně ve všech strukturách moci a klíčových postech pro ovládání veřejnosti.

Jsou to všechno upřímné a skvělé osobnosti, ony „elity“ kterým jde především o „hodnoty“, jak tvrdí (aspeňáčtí) faktcheckeři Novinek a spol.? Morální vzory, které by ani ve snu nenapadlo zneužít své moci ve prospěch zájmů (vedle bezprostředně osobních) svých zahraničních sponzorů podle diktátu ASPEN institutu?

Vlastně ano, o hodnoty jim jde, o tom žádná: o peníze a moc, o moc a peníze. Obojí mají – pokud poslušně plní zadání chobotnice, která je do postů dostala.

Prezidentská „lóže“

V dobách, kdy se tohle vše teprve tvořilo – a dehonestující nálepka „konspirační teoretici“ nebyla součástí fašistické propagandy „liberálních demokratů“ – pronesl později zavražděný prezident John F. Kennedy, v projevu (27. dubna 1961 v hotelu Waldorf-Astoria v New Yorku) tato prorocká slova:

„Po celém světě čelíme obrovským a nemilosrdným spiknutím, spoléhajícím se především na utajené finanční zdroje. Spiklenci rychle rozšiřují svoje sféry vlivu: Na infiltraci namísto invaze, na rozvraty

namísto voleb, na zastrašování namísto svobodného rozhodování, na noční guerilly místo armády. Je to systém, který přinutil obrovské lidské a materiální zdroje k vybudování těsně uceleného a vysoce výkonného mechanismu, který zahrnuje vojenské, diplomatické, zpravodajské, ekonomické, vědecké a politické operace. Jeho přípravy jsou skryté, nepublikované, jeho chyby jsou pohřbené a mimo hlavní titulky médií. Jeho odpůrci jsou umlčovani a ne uznáváni.“

Za Kennedyho se celá tajná struktura americké moci teprve vytvářela. A protože zřejmě naivně odmítl poslušnost, dopadl, jak dopadl (dodnes je dokonce i oficiální zpráva o vyšetřování atentátu Warrenovou komisí utajena). Také u nás to po „připravovaném“ popřevratovém Václavu Havlovi neměli američtí agenti hned snadné. Museli si počkat. Po nechtěném desetiletém prezidentství Kennedyovskými vzpurného Václava Klause obsadil post na další dekádu vzpurný, přímo zvolený Miloš Zeman. Ale pak už se američtí agenti v pozadí ASPENU prosadili. Vlastně to šlo docela snadno.

Před volbou dalšího prezidenta nám byli českou televizí vedenou tehdy Petrem Dvořákem (ASPEN) představeni tito prefabrikovaní kandidáti – členové ASPENU: Petr Pavel, Danuše Nerudová, Marek Hilšer, Josef Středula, Tomáš Zima, Pavel Fischer a – Andrej Babiš. Abychom byli spravedliví – Babišovo členství je sporné. Na stránkách ASPEN institutu se sice na pár dní objevil jeho profil, ale po pár dnech byl smazán. A faktem je, že Andrej Babiš je obecně spíš terčem soustředěných útoků ASPENU (viz absurdní kauza Čapí hnízdo). Takže to zatím nechme otevřené.

Jediný kandidát prokazatelně nespjatý s ASPENem byl (dnes již zesnulý) Jaroslav Bašta nominovaný SPD. A proto samozřejmě neměl šanci. Takže nakonec – za šťastného hýkání prý antikomunistické „pražské kavárny“ jsme si „demokraticky“ zvolili komunistického prezidentčíka, někdejšího agenta vojenské rozvedky genštábu ČSLA č. 1066 (krycí jméno Pávek), samozřejmě člena ASPENU. Politruk poručík Troník z Černých baronů by podotkl: „Když oni ti šmejdi tak nějak teď stojí na naší straně barikády.“

Agenti ASPENU u moci

Nikoho asi neudiví, že signalizující premiér Petr Fiala (ODS) je aktivním členem ASPENU. Jinak by se tento všehoschopný náměsíčník nikdy premiérem nestal. První místopředseda vlády, již zmíněný „dozimetr“ Vít Rakušan (STAN), který ovládá všechny represivní složky státu, je samozřejmě rovněž člen ASPENU uprchlého

zločince Bakaly. Je to dokonalé: Kmotr mafie řídí vnitro, všechny úřady a policii. Proč to dělat složitě, že? Osvědčené fašistické řízení moci – svazek mafie a vlády – se přece už tak osvědčil Benito Mussolinimu v Itálii. Držme se velkých vzorů.

A pak už to pokračuje standardně, Marian Jurečka (KDU-ČSL) místopředseda vlády, ministr práce a sociálních věcí ČR, ASPEN. Již rovněž zmíněný Jan Lipavský, ministr zahraničí, ASPEN. Také šílená militantní chčiválka Jana Černochova přednášela na Výroční konferenci ASPEN institutu. Koho neprověří, nedostane se k moci. Výjimku tvoří jen čerstvě nahoru „vykopnutý“ Josef Síkela (samozřejmě Rakušanův STAN), který je pro změnu kádrem Světového ekonomického fóra Klause Schwaba (Velký reset).

A když už jsme se s čerstvým eurokomisařem Síkelou dostali k „eurosojuzu“, i tam nepřekvapivě vládne spolu se Sorošem Zdeněk Bakala. Členkou ASPENU je i fanatická eurokomisařka Věra Jourová (dříve ČSSD a ANO), obdivovatelka mezinárodního finančního zločince George Sorose, šílená bojovnice za větší cenzuru a totalitu. A také Alexandr Vondra (ODS), Dita Charanzová (původně ANO) – kolaborantka známá militantním zákazem českých vlajek na stolech europoslanců. A Tomáš Zdechovský (KDU-ČSL) či již zmíněný Danuše Nerudová a Jan Farský (oba pochopitelně STAN). A Ondřej Kolář (TOP-09, syn Petra Koláře z ASPENU, „porodníka“ prezidenta-agenta Pavla/Pávka).

Tito lidé v Bruselu nejenže pochopitelně nezastupují zájmy své vlasti, ale dokonce nezastupují ani bruselskou politiku. Jsou přímo spojeni se zájmy a financemi amerického Deep state (zbrojní a bankovní lobby vládnoucí USA, před níž tak varoval Kennedy), který stojí za syndikátem ASPEN a jejichž je Zdeněk Bakala průtokovým ohříváčem.

ASPEN od shora dolů

Horní komoru parlamentu, jak již bylo řečeno řídí malý-velký Tchajwanec Miloš Vystrčil (ASPEN), sněmovnu už zmíněná Markéta Pekarová-Adamová. To je ta, na jejíž „předsednické toaletě“ se vesele šnupe kokain, policie to zjistí – a nikomu to nevadí. Stačí v duchu ideologie ASPENU bojovat za válku proti Rusku do posledního Ukrajince, zaplakat z předsednického pultíku nad nutností svateb sodomitů (a tím i adopce dětí na hraní pro devianty) nebo za samostatnost Tchajwanu (uznaného OSN jako nedělitelnou součást území ČLR). A hle, paní Pekarová-Aspenová, která by se svou kvalifikací a „intellektem“ v normální společnosti nestačila ani na domovnici, je význam-

nou vládní političkou v jedné z nejvyšších státních funkcí.

Moc soudní a justiční reprezentuje v ASPENU nejvyšší státní zástupkyně Lenka BRADÁČOVÁ. Odborovou větev Josef Středula (předseda ČMKOS). Hospodářskou komoru donedávna Vladimír Dejtemijakoukolifunkci Dlouhý, zakládající člen ASPEN institutu. “Průzkumy veřejného mínění” obstarává člen ASPENU Jan HARTL (zakladatel a majitel agentury STEM).

Kulturní fronta je Aspeňáky přímo špičková. Namátkou: Jiří MÁDL (protežovaný herec a režisér, proválečný fanatik, protagonist havlistických trapností jako “přemluv bábu”). Do Thu Trang (protežovaná bloggerka, blog ASIJATKA). Anna Nguyenová (herečka v televizním odpadu z produkce ČT). Emma Smetana (dcera někdejší ultrasvazačky Moniky PAJEROVÉ, sestry Kateřiny Jacques-Pajerové, manželky ekoteroristy a někdejšího ministra životního prostředí Martina BURSÍKA z ASPENU, který zničil životní prostředí a okradl daňové poplatníky stamiliardovým solárním byznysem. Agniezska Holland (prominentní režisérka sponzorovaná ČT). Jiří Fajt (někdejší ředitel Národní Galerie, umělecký kurátor v Drážďanech, kam byl unesen český korunovační kříž). Yemi A.D. tanečnicka a choreograf. Proč právě on byl kandidátem na cestu do vesmíru? ASPEN. Ale i Tatiana Gregor Brzobohatá, ano, i naše krásná Miss World 2006 je členkou ASPENU.

A co výroba veřejného mínění?

Jan Klesla (zástupce šéfredaktora, Lidových novin a ministerský zavaděč AI totality). Filip ROŽÁNEK (Bakalovy Hospodářské noviny a Český rozhlas). Jiří PEHE (navíc i člen dalšího zločineckého kartelu Bilderberg club). Luboš PALATA (prominentní novinář, MF DNES a Deník), Lukáš Kovanda (prominentní “odborník” ČT na ekonomiku). Ly Dang (Vietnamský magazín, EU parlament).

Jak jinak, též Olga Lomová, zkrachovála sinoložka, prominentní „odbornice“ České Televize na Čínu (projekt SINOPSIS sponzorovaný SOROSEM). Tomáš HÜLLE (rovněž samozvaný odborník ČT na pomlouvání Číny, dojič státního rozpočtu v neziskovkách). Roman Joch, odborník ČT na neoconský „konzervatismus“. Tomáš KLVÁŇA (placený americký aktivista a zbrojní lobbyista, NY univerzity Prague). Daniel Kroupa, fanatický havlistický neocon (otec novinářů Janka Kroupy a Mikuláše Kroupy) či Tomáš Etzler (známý svými sprostými alkoholickými výpady proti všem „třídním nepřátelům“ na sociálních sítích, zejména těm, kteří nechápu zážné vakcinační

a válečné zítřky České republiky pod vedením ASPENU).

Ten výčet není ani zdaleka úplný. Pro zajímavost snad ještě připomenu několik jmen známých osobností – o kterých jistě ještě uslyšíme. Jan Hamáček, Robert Plaga, Jana Maláčová, Karel HAVLÍČEK, Adam Vojtěch, Jakub Kulhánek a další – nepochybně ještě neřekli své poslední slovo, neboť jsou všichni významnými členy Bakalova ASPENU.

A tady se v kruhu vracíme k Andreji Babišovi – a jeho spíše nepravděpodobném členství. Vždyť kolik z nich ho podrazilo, nebo ještě podrazil? Pro koho pracovali lidé jako Jourová, Charanzová nebo Telička v ANO? Pro Babiše nebo pro Bakalů? Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. U ASPENU mají jistotu, že o ně bude postaráno. V politické straně nikdy tato jistota není.

Babiš se zřejmě vzhledem ke svému majetku, cítil dostatečně silný – a málo scházelo, aby se ocitl „v tepláčkách“. Anebo ASPEN dostatečně nahradilo jeho „pokleknutí a políbení prstenu“ v centrále CIA v americkém Langley? To uvidíme zřejmě už brzy, až za rok převezme opět moc (doufejme, že současně opět nevykupne další vakcinační tyranie, v níž se tak osvědčil).

Můžeme si za to sami

Stále přemýšlím, proč tak velká část české veřejnosti stále dokola volí prefabrikované kádry ASPENU? Nemají ti lidé vlastní vůli? Lze jim mocí korporátních médií vnutit kohokoliv? Nebo opravdu nevědí, že všechny klíčové pozice moci ovládá jedna organizace řízená a sponzorovaná ze zahraničí? Nepřipadá jim divný ten fanatický „faktchecking“ mainstreamových médií se články zatajujícími či bagatelizujícími totální vliv tohoto syndikátu, který je přitom zjevný na první pohled?

Vždyť i největší hvězda factcheckingu a „boje proti dezinformacím“, Bob Kartous je též členem ASPENU. A samozřejmě i Eva Romančevová, hlavní koordinátorka „antidezinformačního“ vnitřního Centra proti hybridním hrozbám CHH, které nás všechny svině (viz Foltýn) a blbečky (Černochová), prostě nepodvojené živly, kontrarevolucionáře a vnitřní nepřátele, kteří nesouhlasí s válkou či biometrickým šmírováním nebo povinnou vakcinací, pěkně po STBácku jako členka ASPENU „rozpracuje“?

Výjimečně se v tomto shodnu s Johnem Bokem: „Ten zmetek Bakala a jeho žena. A proto to celé někam směřuje. V Aspen Institutu jsou politici ze všech stran. Ti, co se spolu v parlamentu hádají, jsou členy Aspenu. Jde o elitní spolek lidí, kteří by v normální společnosti byli křupani. A teď jsou z nich politici a diplomaté.“

Jak pravil velkolepý americký komik a spisovatel George Carlin v jednom ze svých legendárních výroků:

„Je to velký klub a vy v něm nejste.“

Tak dopadne národ, který si bez odporu nechá ukrást vlastní zemi. Ať už vědomě nebo kvůli apatii a nezájmu o věci veřejné.

Ostatně, není to zase nic tak nového. Už Platón napsal:

„Nakonec vám budou vládnout ti nejneschopnější z vás. To je trestem za neochotu podílet se na politice.“

Robert Kvítek

Členové ASPEN institutu z ČR

Zdroj: <https://dobrydencesko.cz/kdo-je-clenem-aspen-institutu-z-ceske-republiky/>

1. Andrej Babiš - (Profil byl vymazán v roce 2021) a nacházel se na této adrese <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/andrej-babis/>. Ale díky Wayback Machine, programu, který systematicky prochází Weby za účelem vytvoření indexu dat a pak je archivuje, se můžete podívat na člena Aspen institutu Andreje Babiše zde: <https://web.archive.org/web/20201208201009/https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/andrej-babis/>

2. Jan Hamáček - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-hamacek/>

3. Ondřej Kundra - (redaktor, týdeník Respekt) <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/ondrej-kundra/>

4. Karel Havlíček - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/karel-havlicek/>

5. Petr Pavel - generál - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/petr-pavel/>

6. Danuše Nerudová - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/danuše-nerudova/>

7. Dita Charanzová - europoslankyně za ANO, <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/dita-charanzova/>

8. Alexandr Vondra - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/alexandr-vondra/>

9. Markéta Pekarová - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/marketa-adamova/>

10. Vít Rakušan - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/vit-rakusan/>

11. Josef Středula - Středulu ještě donedávna (2022) bylo možno nalézt v Aspen institutu tady na tomto odkazu: <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/josef-stredula/>. Z neznámých důvodů z Aspen institutu zmizel, ale díky superarchivu je přístup zde na tomto odkazu: <https://web.archive.org/web/20201127021837/https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/josef-stredula/>

12. Pavel Fischer - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/pavel-fischer/>

13. Adam Vojtěch - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/adam-vojtech/>

14. Jan Farský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-farsky/>

15. Michael Žantovský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/michael-zantovsky/>

16. Vladimír Dlouhý - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/vladimir-dlouhy/>

17. Jan Lipavský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-lipavsky/>

18. Emma Smetana - moderátorka, <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/emma-smetana/>

19. Michaela Bakala - (Bakalova manželka) <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/michaela-bakala/>

Zdroje: Wikipedie; Protiproud; <https://www.aspeninstitutece.org/speakers/>; https://www.aspeninstitutece.org/people_tags/aspen-annual-conference/; https://www.aspeninstitutece.org/people_tags/cz/; <https://jckr.kscm.cz/cs/aktualne/aktuality/aspen-prokleti-ceske-republiky-ovlada-politiku-media-kulturu-i-sport-drzi-pod>

VÁLKA PROTI KUBĚ, SVRŽENÍ VLÁDY V IRÁNU A ZAVRAŽDĚNÍ PATRICE LUMUMBY

USA 1947-1957

Mccarthismus - „hon na čarodějnice“- 1947-1957

Nejen dobře placení buržoazní (prokapitalističtí) „historici“, profesoři aj. odborníci, namluvě o různých novinářích aj. publicistech, včetně některých „marxologů“ a „neokomunistů“, rádi píší a mluví o „deformacích“ „komunistického režimu“, ne-li o „zločinech komunismu“ a drží se stále falešné představy o „demokratickém“ kapitalismu. **Kapitalistické systémy jsou přitom nepravdivě líčeny jako demokracie, kdy jen prostý parlamentarismus je ztotožňován s vládou lidu.** Jak absurdní, vždyť kdo dnes může být volen? V zásadě jen bohatí nebo jejich a jimi koupení mluvčí a vykonavatelé jejich vůle. Neboť zde přeci vždy vládli a vládnou, jak jinak, než jen a jen peníze, a tedy majitelé velkých peněz.

V těchto systémech, zejména, a především **ve Spojených státech**, je téměř nemožné **být socialistou, natož komunistou, neboť to představovalo a představuje žit pod neustálým tlakem a bezohlednou, tvrdou persekucí ze všech stran, včetně diktátu a psychického teroru tzv. veřejného mínění.** Mínění, které je v USA velmi intenzivně zpracováváno, a to nejen masmédií. **Toto „veřejné mínění“ sehrálo velmi negativní roli právě v ideologii, propagandě a politice mccarthismu,** ve faktickém, novodobém „honu na čarodějnice“, když „bylo nepochybně jednomyslně (nebo téměř jednomyslně) a **totálně zaměřeno proti komunistům a ideologii, kterou obhajovali.** A jako „**důkaz komunismu** mohlo eventuálně představovat **schvalování rasové rovnosti, systému sociálního zabezpečení či uznání lidové Číny.**“ (Viz Toinetová Marie-France, *Hon na čarodějnice 1947-1957, McCarthismus, THEMIS, Praha 1999, s. 8.*)

Tedy i to, co patří k základním lidským právům (rasová rovnost, sociální zabezpečení), bylo ve Spojených státech zahrnuto k důkazům zločinných idejí, nebezpečného, „zločinného komunismu“.

Proto také **byli komunisté první oběti „mccarthismu“, „honu na čarodějnice.** Po celé desetiletí budou muset milióny osob strpět prověřování své politické minulosti a desetitisíce lidí budou

muset poslouchat neustálou trýznivou litanii: „*Jste či byl jste členem komunistické strany?*“ (Tamtéž, s. 100.)

K této politické atmosféře přispívalo cílené, manipulativní formování „veřejného mínění“. Galupovy sondy prezentovaly například to, že prý „**američtí komunisté mají blíže k Moskvě než k vlastní zemi.**“ Prý i přáním většiny

Přesto byla, v této prý největší „demokratické“ a „svobodné“ zemi, trvale „stavěna na pranýř“, pronásledována a obviňována ze všeho možného a zlého.

Tak **Komunistická strana USA neměla fakticky, v této, jasněji řečeno pseudo-demokracii, pravicové, buržoazní diktatuře,** nárok na existenci. **Proto byla KS USA v období mccarthismu oslabenější než dříve, „ještě slabší, než byla před ním.** Roku 1954 už měla jen 25 tisíc členů, z toho část agentů FBI. Oficiální

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhavaná tvář USA - V. část - pokračování z minulého čísla)

obyvatel bylo, „**aby nemohli veřejně vystupovat** či učit na vysokých školách“. Šlo o faktický zákaz výkonu povolání z ideologických a politických důvodů. „Ve své anketě... zjistil Samuel Stouffer značně vysoký stupeň **nesnášenlivosti vůči komunistům a většinové odmítání respektovat jejich občanská práva.** Komunisté nebyli jako jiní Američané - **neměli požívat stejných základních svobod a převážná většina obyvatelstva zastávala názor (pod vlivem intenzivní oficiální propagandy a manipulativního působení masmédií, byli zbavováni oficiálně proklamovaných lidských práv! – Z. K.), že nesmějí pracovat ve vojenských podnicích a ve školách – ba dokonce ani v obchodech.** Přitom však ze „**150 milionů Američanů bylo jen asi 70 000 členy komunistické strany,** jejich list *The Daily Worker* vycházel v nákladu 25 000 výtisků a jejich volební výsledky byli vcelku slabé...“ (Tamtéž, s. 101-102.)

Tento „**zásadní obrat amerických vůdčích činitelů lze vysvětlit nástupem studené války a nutností přesvědčit veřejnost o komunistickém nebezpečí...**“ Americká komunistická strana byla tedy tolerována jen v té míře, v jaké se zdánlivě stala „američtější“, a v době, kdy se dočasně těšila ze svatozáře, již si vydobyl SSSR svým bojem s nacistickým Německem. „**Stále však zůstává malou stranou s nepatrným vlivem, jejíž síla se nedala vůbec srovnávat se silou některých evropských komunistických stran.**“ (Tamtéž, s. 102.)

ní tiskový orgán strany vycházel v nákladu 10 tisíc výtisků. Souběžné organizace více či méně zanikly.

Například družstevní pojišťovna *International Workers Order*, která roku 1946 fungovala pozoruhodně dobře, měla 185 tisíc členů a držela se linie KS, k níž měla velmi blízko ... byla během pár let vymazána z povrchu zemského. Dostala se na seznam ministra spravedlnosti, zveřejněný v roce 1948, a roku 1950 byla její zakládající listina zrušena... **A konečně byli komunisté jako organizovaná síla eliminováni z odborů.**“ (Tamtéž, s. 107.)

Vskutku demokratické a lidskoprávní jednání amerických „svobodomyšlných“, „demokratických“ státních i nestátních institucí a občanů!

Ještě pro doplnění pár zajímavých, konkrétních čísel z prezentované knížky M-F. Toinetové: „**Zhruba v letech 1946–1956 dvě popravy** (Ethel a Julius Rosenbergovi). **Dvě vraždy ve vězení** (William Remington a Robert Thompson). **Tři politické vraždy** (Robert Now, Thomas Parkinson a Sthepan Thomas). Šest úmrtí (nejčastěji srdeční příhoda) po obvinění (John Brown, Mady Christians, John Garfied, Edwin Rolfe, Norman Tallentire a Harry Dexter White). **Patnáct známých sebevražd ... Nejméně 11 500 odvolání a propuštění: Federální úředníci (včetně vojáků).** Zaměstnanci soukromých podniků pracujících v rámci federálních programů. **Úředníci místní a na úrovni států... Nejméně 12 tisíc demisí ve federálních veřejných úřadech. Nejméně**

300 osob, figurujících na černých listinách Hollywoodu, nemůže najít zaměstnání... Stovky cizinců byly zatčeny kvůli deportování; skutečně 163 deportací. Na základě Smithova zákona bylo 145 osob zatčeno kvůli komunismu; 89 z nich bylo odsouzeno (celkem 418 let vězení

Manželé Rosenbergovi před popravou

a 345 500 dolarů pokut)... **Více než stovka odborových předáků se stala obětí čistek** nebo byli odsouzeni za křivé svědectví. **FBI prověřovala 2,3 milionů federálních úředníků a 40 tisíc z nich podrobila důkladnějšímu prošetření. Z celkového počtu 65 milionů tehdy aktivně pracujících lidí prověřila FBI spisy 13,5 miliónu námezdních pracovníků. Miliony osob měly svůj spis** a vyskytovaly se **na seznamech HUAC, FBI, CIA a Pentagonu, nepočítaje v to udavače pracující na vlastní pěst a nacházející se tedy pod dohledem** (Prameny: Brown, *Caute a Bentleyová*).“ (Tamtéž, s. 158–159.)

Ad... Kongo 1960-1964

Vzhledem k rozsáhlosti textu v minulém čísle (část 4) jsem **níže předkládám informace**, nakonec nezařadil. Činím tak, pro jejich závažnost, nyní (ve třech

Patrice Lumumba

bodech).

1. Dne „17. ledna byl Lumumba se dvěma svými druhy dostrkán do letadla. Všichni tři byli připoutáni k sedadlům a **po celou dobu šestihodinového letu podrobeni surovému bití**... O půlstoletí později popsal představitel OSN Brian Urquhart to, co se dělo potom:

„Lumumba a jeho dva společníci byli pohmoždění a zbrocení krví. Jejich trýznitelé je pohodili v odlehleém koutě elisabetského letiště, kde **je tlouklí pažbami pušek**. Potom je hodili do džípu a dovezli do opuštěné chaty v buši, kde převzal otěže belgický důstojník, kapitán Julien Gat. **Na vězně, kteří byli opět vystaveni bití, se přišla škodolibě podívat celá řada hostů** – od nechvalně proslulého ministra vnitra Godefroida Munonga a dalších ministrů... až po různé vysoce postavené Belgičany ...Jako první stanul **před popravčí četou Joseph Okito**, bývalý místopředseda senátu. Po něm přišel na řadu první velitel konžské národní armády *Maurice Mpolo*. *Patrice Lumumba*, byl poslední. **Mrtvolky byly vhozeny do narychlo vykopaných hrobů**... Belgičané také rozhodli o tom, že mrtvá těla musejí

jednou provždy zmizet... **Vykopali mrtvolky, rozřezali je na kousky a ty naházeli do sudu s kyselinou sírovou**. Když jim došly zásoby kyseliny, pokoušeli se zbylé ostatky spálit...“ (Kinzer, S., *Bratři. John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka*, Rybka Publishers 2016, s. 364-365.)

2. Jestliže **Lumumbova politická vize** byla velice smělá a náročná - **vybudovat nezávislý stát** na koloniální nadvládě Belgie a jejích spojenců; **nastavit spravedlivá pravidla pro těžbu svých přírodních zdrojů a nezaplést svou zemi do existující studené války**, pak jakákoli snaha o její realizaci musela nevyhnutelně narazit, vést ke střetu s Belgií a Spojenými státy.

Obě uvedené země měly očividně důvody, aby Lumumbu a jeho nejbližší odstranily. „*Belgie se bála*, že konžský politik **zruší lukrativní koncese, na kterých dlouhá léta vydělávaly belgické společnosti**... Za pozornosti obou těchto zemí stála (a nerozlučně se s ní prolínala) okolnost, že se **v Kongu nalézala mimořádně bohatá naleziště nerostných surovin**. Eisenhower často mluvil o tom, že Západ potřebuje přísun strategicky důležitých nerostů a uvědomoval si, že tato potřeba bude se zrychlujícím se rozvojem průmyslu čím dál naléhavější. Kongo (a zejména jeho jihovýchodní provincie Katanga) bylo neocenitelným zdrojem *průmyslových diamantů* a strategicky důležitých kovů, jako byla *měď, mangan, zinek, kobalt, a chrom*.“ **A co je velmi podstatné, je skutečnost, že se Kongo stalo předním světovým dodavatelem uranové rudy.** „Ačkoliv o tom skoro nikdo nevěděl, bylo to právě Kongo, odkud pocházel uran, který poháněl **první americký jaderný reaktor**... A bylo to opět Kongo, odkud pocházel uran **použitý k výrobě atomových bomb**, které byly svržené na japonská města Hirošima a Nagasaki.“ (Tamtéž s. 338-339.)

3. Pokud jde ještě o **zrůdnost v případech vraždy Patrice Lumumby** (jemu a své zemi dalších dvou věrných vlastenců), pak šlo opravdu nejen o **nezákonné, ale přímo zločinné, teroristické metody** (vraždění) realizované **na příkaz** (či se souhlasem) nejvyšších politických reprezentantů Spojených států, tedy státní politiky. Přesněji řečeno **politiky státního terorismu**. Šlo o metody, které patřily **v praktické zahraniční politice USA v 50. a 60. letech ke zcela „normálním“ a nakonec vlastně trvalým**. Neboť následně po Lumumbovi, **došlo k zavraždění Che Guevary**, k nezdařenému pokusu o **atentát na Raula Castra**, a k mnoha nezdařeným (od ledna roku 1959) **pokusům o zavraždění Fidela Castra**.

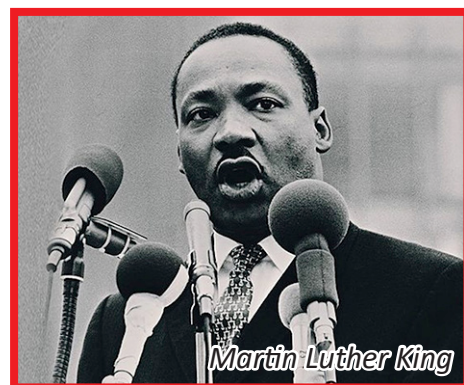
Tak **senátní zpráva speciální vyšetřovací komise USA z roku 1975**, o 350 stra-

Fidel Castro Ruz

nách „se vedle Fidela Castra zabývala také případy Patrice Lumumby... zavražděného v roce 1961, diktátora Rafaela Trujilla, zavražděného v roce 1961 v Dominikánské republice, prezidenta jižního Vietnamu Ngo-dinh-Diema, zavražděného v roce 1963, a generála René Schneidera, zavražděného v roce 1971 v Chile. Z pětice vysoce postavených zahraničních vůdců, zmíněných ve zprávě, přežil tedy jedině Castro.“

(Ganser D., *Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii*, GRADA PUBLISHING 2017, s. 83.)

Martin Luther King

V jejich vlastní zemi (USA) pak došlo k **zavraždění Martina Luthera Kinga** (duben 1968), kdy tuto vraždu má na svědomí CIA (*Advokát: Za smrtí Kinga stála CIA, Hospodářské noviny 7. 1. 2004*), dokonce i prezidenta **J. F. Kennedyho** (listopad 1963) a jeho bratra – kandidáta na prezidenta – Roberta **Kennedyho** (červen 1968). Šlo i o jiné vraždy, zejména levicově, socialisticky orientovaných osobností – **R. Nowy, T. Parkinsona, S. Thomase** a válečného hrdiny, jednoho z nejpoulnějších **vůdců KS USA Roberta Thompsona**, který byl umlácen ocelovou tyčí ve vězení. (Viz *Toinetová M-F., Hon na čarodějnice 1947-1957, McCarthyismus, THEMIS, Praha 1999, s. 106.*)

Komunistické předáky tedy nebylo třeba, v souladu alespoň s formálním naplňováním „lidských práv“ „poamericku“, **soudit. Stačilo jejich činnost kriminalizovat a v kriminále nechat brutálně zavraždit**.

Salvador Guillermo Allende

V 70. letech pak při vojenském, fašistickém převratu v Chile, byl zavražděn demokraticky zvolený prezident **Salvador Allende** (1971). Nemluvě o **zavraždění** (oběšením bez řádného soudu, po nezákonné, vojenské agresi USA a VB) Iráckého vůdce **Saddáma Husajna** (prosinec 2006) a při válečné akci NATO (USA, Francie, Velké Británie, Itálie, Španělska a dalších) **Libyjského prezidenta Muammara Kaddáfího** (v březnu 2011).

Jak to bylo s údajnou „jadernou hrozbou“ ze strany SSSR?

Když J. F. Kennedy po svém zvolení prezidentem USA (1960) „statisticky uvažujícího **McNamaru** požádal, aby vyšetřil, **jak velká ta raketová propast (mezi SSSR a USA – Z. K.)** vlastně je, trvalo mu pouhé tři týdny, než **potvrdil, že žádná není**, a dalších několik měsíců, než zjistil, že **skutečnost se má úplně jinak. USA vlastnily zhruba 25 tisíc jaderných zbraní, Sověti 2 500. USA 1 500 těžkých bombardérů** – z nich tisíc v dosahu Sovětů – a **Sověti 192. USA měly pětáctýřicet mezikontinentálních balistických raket. Sověti čtyři.**“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, Přebro 2015, s. 180.*)

Tak to tedy tehdy bylo s onou hrůzostrašnou, sovětskou, rudou „komunistickou hrozbou“!

Válka proti Kubě

Fidelova revoluce na Kubě – zrod osirova svobody

První leden 1959 se stal z celosvětového hlediska historicky velmi významným. Na Kubě zvítězila revoluce vedená Fidelem Castrem, která svrhla zkorumpovaný, teroristický Batistův režim, plně podporovaný Spojenými státy a zejména jeho mafiánským podsvětím, pro něž se stala Havana „zlatonosným Klondakem“.

Ostrov lidové demokracie a svobody se fakticky zbavil nekoloniální, bezohledné závislosti na Spojených státech. Jemně, leč výstižně to Fidel Castro mimo jiné vyjádřil dvěma větami ve svém projevu na Valném shromáždění OSN 26. září 1960: „**Předtím měl svět jen málo důvodů brát existenci Kuby vůbec na vědomí. Pro mnoho lidí to byl pouhý přívěšek Spojených států.**“ (Ganser D., *Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN...*, s. 87.)

Proto bylo nejvyšší politickou administrativou USA, na čele s prezidentem Eisenhowerem, rozhodnuto tento režim za každou cenu, děj se, co děj, odstranit! Tak nakonec chtě nechtě znovu **obnažila tato politická reprezentace, Bílý dům i údajná „svatyně“ „lidských práv“ – Kapitol, svou skutečnou – bezohlednou, vražedně podlou a krutou „tvář“!**

Realizace Eisenhowerova plánu invaze na Kubu

Již **17. března 1960** vyslovil prezident **Eisenhower** souhlas s doporučením CIA a nařídil zahájit v prostředí kubánských exulantů žijících na Floridě nábor, organizování, vystrojování, výcvik, vyzbrojování i financování jednotek určených **k invazi na Kubu.** Jak Eisenhower, tak viceprezident Nixon považovali za důležité, aby existence této specifické americké armády zůstala utajena. Jejich výcvik byl proto realizován na území Guatemaly. **K invazi na Kubu, nakonec došlo o rok později, po nástupu nového prezidenta, J. F. Kennedyho** (prý „demokrata“ a „mírotvůrce“, jak byl zejména po jeho zavraždění prezentován - **přitom pod tříletým Kennedyho dohledem spustila CIA 163 velkých tajných operací po celém světě čili pouze o 7 méně, než kolik jich proběhlo za celých 7 let úřadování Eisenhowera.** (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 188), a to **15. dubna 1961**, kdy útok byl zahájen bombardováním Kuby.

Bombardéry B-26 začaly bombardovat především letiště. Castro, který invazi velkého a „mírumilovného“ souseda již dlouho očekával, byl na ni připraven.

Zatím co se Kubánci připravovali na invazi „amíků“ a „CIA cvičila v horách Guatemaly svou armádu, probíhala ve Washingtonu kampaň před prezidentskými volbami. Republikán Dwight Eisenhower zastával úřad osm let a jeho prezidentství se chýlilo ke konci. Republikánským kandidátem byl úřadující viceprezident Richard Nixon a jeho protivníkem a vyzvatelem se stal demokratický senátor John Fitzgerald Kennedy. Ve volebním boji hrála, pochopitelně, určitou roli také kubánská otázka.

Nixon, jako aktivní člen dosavadní administrativy, *byl o tajných invazních plánech informován*, zatím co **Kennedy o nich nevěděl** zhora nic. **Přitom vystupoval vůči této problematice ještě agresivněji než Nixon** a explicitně **požadoval svržení Fidela Castra.**

Prohlašoval, že je třeba podporovat kubánské „bojovníky za svobodu“ a vybudovat tak frontu Castrových protivníků. USA měly „posilovat demokratické proticastrovské síly, nezávislé na Batistovi, a to jak v exilu, tak i na samotné Kubě“, protože tyto „by mohly přinášet naději na svržení Castra“. Kennedy tvrdil, že Eisenhowerova administrativa pro Castrovo odstranění neudělala dost.“ (Tamtéž, s. 80, 90, 94.)

Tak údajný „demokrat“ a dokonce „mírotvůrce“ **J. F. Kennedy**, v uvedené **prezidentské kampani** ukázal, kdo je a co v něm je. Jeho vyhraněný odpor k revolučnímu, národně osvobozeneckému, natož komunistickému hnutí, byl jeho bytostnou „přirozeností“. Když byl „zvolen do senátu v roce 1952, **byl liberálem studené války a vyhýbal se kritice Josepha McCarthyho**, starého rodinného přítele. Jeho mladší bratr Robert dokonce pracoval v McCarthyově personálu.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie...*, s. 179.)

A invaze Spojených států, která skončila velkým fiaskem, se nakonec pod jeho vedením uskutečnila, ač byl nakonec z uvedeného výsledku konsternován a nalézal se až ve stavu zuřivosti.

Konkrétně řečeno: 23. srpna **prezident Kennedy** vydal směrnicí Rady národní bezpečnosti č. 181: „**Pokyn zorganizovat povstání, po němž by následovala vojenská intervence USA.**“ V té době zesílily teroristické výpady proti Kubě (útok na pobřežní hotel z rychlého člunu, útoky na britské a kubánské nákladní lodě, otrávení dodávek cukru a řada dalších sabotáží, za kterými stály kubánské exilové organizace sídlící na Floridě. **Kennedy tedy oficiálně obnovil rozsáhlé teroristické operace za nedlouho po ukončení karibské krize a deset dní před atentátem na jeho osobu v Dallasu, schválil plán CIA na „zničení velké ropné rafinerie, skladovacích prostor, elektrárny, cukrovarů, železničních mostů, příslavných zařízení, mola a lodí.“** (Chomsky Noam, *Kdo vládne světu? Nakladatelství Karolinum, 2019, s. 133-134.*)

Uvedenou invazí v „Zátoce sviní“ se nechci podrobněji zabývat. Je to všeobecně dost známo. Co je však nutné zdůraznit, je to, že **k této agresi došlo v naprostém rozporu s Chartou OSN**, která byla navíc při svém jednání o této otázce, zcela ochromena řečnickými, naprosto živými

Konfěček Johna a Roberta Kennedyových

mi výlevy amerických diplomatů. **OSN, která byla většinou ovládána USA, tak v průběhu této invaze, opět naprosto selhala.** Co je však třeba připomenout, je to, že po fiasku v Zátocě sviní „ctihodný“ a dodnes kultovně uctíváný (pseudo) „demokrat“ **John Kennedy vyhlásil nad Kubou tvrdé ekonomické embargo,** aby potrestal její obyvatelstvo za to, že odvrátilo invazi řízenou USA, a „požádal svého bratra, Roberta Kennedyho, aby se ujal vedení mezinárodní skupiny, která dohlížela na operaci *Mangusta*, program polovojenských operací a hospodářských sabotáží, jenž byl zahájen v roce 1961. Jeho účelem bylo podniknout proti Fidelu Castrovi taková opatření, při nichž „svět ustne hrůzou“, anebo – prostě řečeno – povedou k jeho svržení.“

Ano, Robert Kennedy byl zodpovědný za vedení teroristické války a informoval CIA, že kubánský problém má „ve vládě USA nejvyšší prioritu – všechno ostatní je podružné – nemá se šetřit časem, usílím ani lidskými životy“, ve snaze svrhnout Castrův režim. (*Arthur M. Schlesinger: Robert Kennedy and Hist Times, Boston, Mariner Books, s. 480; Chomsky Noam, Kdo vládne světu? Nakladatelství Karolinum, 2019, s. 135.*)

Operace CIA a Pentagonu „Mongoose“ a „Northwoods“

Na co bych chtěl upozornit a co má všeobecný charakter a pravdivost při poznání a pochopení agresivní politiky Spojených států amerických, je skutečnost, že významnou úlohu u nich hrály a hrají **utajované a velmi podlé, brutální až šílené prostředky, používané pro dosažení svých imperiálních zájmů.**

Operace „Mongoose“

Jak jsem již uvedl, po nezdařené invazi v Zátocě sviní se prezident Kennedy nalézal ve stavu zuřivosti. Proto prý „všichni, kdo za to nesli odpovědnost, se museli poroučet. Allen Dulles, kte-

rý zastával osm let funkci ředitel CIA, byl odvolán a nahradil ho John McConé. Odejít musel také hlavní plánovač CIA... Ztroskotání invaze v Zátocě sviní však neznamenalo konec tajné války USA proti Kubě. Naopak. Již 4. listopadu 1961 prezidentův bratr **Robert Kennedy** chtěl Cas-

tra i nadále svrhnout. Navrhl „dále vyostřit situaci na ostrově za pomoci špionáže, sabotáží a veřejných nepokojů, které budou prováděny samotnými Kubánci“. Generálmajor leteckva Edward Lansdale – odborník na vedení tajné války – cvičil ve vší tajnosti na Filipínách jednotky, určené k sabotování místního komunistického hnutí. Generál Lansdale měl tedy svrhnout Castra sabotážemi kubánského hospodářství, tedy zkomplikováním životních podmínek lidu na Kubě! Věřil, že když bude tamní život těžký, dojde k „revoluci“ a lid Castra svrhne.

„Z Kuby se vyváželo mnoho cukru a my jsme do něj přimíchávali větší množství jedů,“ vzpomínal později jeden z pracovníků CIA. Kromě toho docházelo k **sabotážím strojového vybavení,** prováděným cestou záměny mazadel – také **s pomocí jiných států NATO,** například Německa a Anglie... V prosinci 1961 vyhodila sabotážní skupina CIA do vzduchu železniční most na Kubě... Poté vypálila cukerné silo. Jiné skupiny ničily ropné rafinerie, chemičky a cukrovary...“ (*Ganser, D., Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN..., s. 100-101.*)

Takže **vskutku „demokratické“, „lidskoprávní“, „mírotvorné“ - „humanistické“ jednání imperialistické citadely, bezohledně prosazující „lidská práva“** všude, doma i ve světě – Spojených států!

Bratři John Foster a Allen Dullesovi

Od „humanitárního bombardování“ a vpádu na výsostně území lidově demokratické Kubu, amerických vojenských, **po zuby ozbrojených žoldáků,** sabotáže a vraždy! Vskutku „Nádherná Amerika“!

Operace „Northwoods“

Šlo o přísně tajný plán (z 13. března 1962), podepsaný nejvyšším generálem Pentagonu, předsedou Spojeného výboru náčelníků štábů Lymanem Lemnitzerem, podřízeným přímo ministru obrany McNamarovi. Na rozdíl od výše uvedené operace „Mongoose“, nebyl nakonec uveden v život. „Podle tohoto plánu **měly být totiž vyhozeny do povětří letouny a lodě Pentagonu a provedeny teroristické útoky na území USA.** Zmíněné zločiny **měly být připsány na vrub režimu Fidela Castra.** Účelem takových útoků „pod falešnou vlajkou“ bylo šířit mezi americkým obyvatelstvem v duchu strategie stupňování napětí, strach a hrůzu. Zachvácen hněvem a rozhořčením, měl americký občan podle představ Pentagonu odsouhlasit provedení invaze na Kubu.“ (*Tamtéž, s. 103.*)

Záměr autorů této operace: **„Ve jménu antikomunismu navrhovali vojáci vedení tajné války a krvavé teroristické války proti vlastní zemi,** aby získali americkou veřejnost pro scestnou válku, kterou chtěli vést proti Kubě. Plán byl zosnován ještě prezidentem Eisenhowerem v posledních dnech jeho působení v úřadě.“

Mělo jít o realizaci teroristických útoků na vlastním území, v USA. Např. zrealizovat doma (v USA) teroristický útok, a to explodováním několika bomb s plastikou trhavinou na pečlivě vybraných místech proti kubánským uprchlíkům, kteří zde našli útočiště; nebo potopit loď s nákladem kubánských uprchlíků, směřujících na Floridu apod.

„Tyto nové plány byly vymyšleny s odkazem na proslulou explozi americké válečné lodi *Maine* v havanském přístavu, v jejímž průběhu přišlo **15. února 1898 o život 266 amerických námořníků.** Exploze lodi Maine tehdy **vyústila ve španělsko-americkou válku** a konec španělské přítomnosti na Kubě.“ A přesně v tomto smyslu navrhl americký generál Lemnitzer obsah operace „Northwoods“.

Vskutku zatajované, zamlčované, nebo zalhávané **dějiny Spojených států dokazují, že jde skutečně o zemi „neomezených možností“,** ctění „lidských práv“ a „svobod“, včetně „práva“ a „svobody“ **uskutečňování bezohledných a krvavých agresí, páchání zločinů proti lidskosti.**

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSC.

Dne 25. října 2003 se uskutečnila v Praze tradiční, již XV. teoreticko-politická konference s mezinárodní účastí.

Účelem této konference na téma **O straně** bylo přispět k ujasnění smyslu existence a činnosti komunistických stran v soudobých podmínkách, a to na základě marxisticko-leninské teorie. Spolu s tím přispět k ujasnění podstaty a účelu revizionistických dezin-terpretací této teorie a oportunistické praxe.

Konference se stala významnou součástí vnitrostranické diskuse před VI. sjezdem KSČM. Zazněla zde řada námětů a návrhů, jak upevnit komunistickou identitu strany, jak odstranit to, co ji narušuje a co brání razantnímu postupu strany při realizaci toho, co se od ní očekává a k čemu by měly směřovat závěry sjezdu.

Mimo účastníků z převážné většiny krajů České republiky, byli přítomni také zahraniční účastníci z Belgie, Číny, Itálie, Kuby, Slovenska, Švédska a USA.

Úvodní referát na konferenci přednesl Pavel Degřar. V následné diskusi vystoupilo 21 účastníků konference. Tato vystoupení spolu se sedmi nepřednesenými příspěvky jsou součástí Sborníku, který byl z konference vydán. Účastníci konference na závěr přijali Výzvu k před-
sjezdové diskusi.

Souhlas či nesouhlas s obsahem uvedených vystoupení ponecháváme na čtenářích Dialogu, případně do další diskuse na těchto stránkách.

Několik základních myšlenek z hlavního referátu předneseného Pavlem Degřarem

V úvodu připomenul, že existence třídního rozdělení společnosti a z něho vyplývajícího boje určeného protikladnými zájmy jednotlivých tříd byla známa dlouho před vznikem marxismu. Avšak skutečnou podstatu tohoto rozdělení a boje mohlo odhalit teprve důsledné uplatnění materialismu a dialektiky v dějinách. Zakladatelé marxismu vyvodili, že tou společenskou silou, která je povolána zrušit kapitalistické výrobní poměry a s nimi i podmínky existence třídního antagonismu, jakož i tříd vůbec, je proletariát.

K tomu, aby si proletáři uvědomili své nejvlastnější třídní zájmy a tím i historickou roli své třídy, spočívající v odstranění vykořisťování, zbídačování a útlaku, v dosažení své vlastní a tím i obecné emancipace, je nutné, aby revoluční ideologie přešla do mas, a tak se proměnila v materiální společenskou sílu. Lze se však důvodně domnívat, že právě v oblasti ideologie je Achillova pata činnosti sou-

časného mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

Ve svém referátu se věnoval i otázce revizionismu a oportunistismu, kdy mimo jiné uvedl, že revizionismus je dnes stej-

Moudra z pražských konferencí...

ně jako v minulosti mezinárodním jevem. Ve snaze ideologicky dezorientovat mezinárodní proletariát a vyvolat

O straně

v něm rozkol, usiluje, aby byl uznán za jednu z „odrůd marxismu“. Stejně jako dříve Berstein, Kautsky, Garaudy, Fischer, Djilas, Šik a další, také jejich dnešní následovníci předstírají svou příslušnost k marxismu a protimarxistický obsah svých názorů halí do marxistické terminologie.

V závěru hlavního referátu uvedl, že objektivně platí, že pouze proletariát je tou společenskou silou, která nemá žádný zájem na zachování daného stavu vykořisťování, zbídačování a útlaku - lidské degradace. K tomu musí mít ve svém čele takovou politickou stranu, která na základě poznání objektivních zákonitostí společenského vývoje dá proletářskému hnutí vědecké zdůvodnění, plánovitost, organizovanost a uvědomělou revoluční jiskru.

V citacích uvedených v hlavním referátu autor uváděl zdroje, ze kterých čerpal.

V diskusi na konferenci vystoupili i delegáti ze zahraničních komunistických stran

Kris Hertogen (Belgie) hovořil o tom, jak se belgičtí komunisté podílejí na boji za práva pracujících. Uvedl konkrétní příklad, kdy nadnárodní společnost Ford Motor Company, největší výrobce automobilů na světě, vyhlásila své rozhodnutí propustit tři tisíce z devíti tisíc dělníků ve své továrně v Chentu. Komunisté spolu s mládežnickou organizací požádali studenty, aby napsali prohlášení solidarity s dělníky. Prohlášení předali u bran závodu dělníkům z Fordova závodu. Poprvé od roku 1968 se tak podařilo, aby dělníci spolu se studenty, před branami tohoto závodu společně provolávali „Dělníci a studenti jsou jedna fronta“. To je práce strany, řekl delegát z Belgie, kterou jsme v minulosti podceňovali, a nyní říkáme, že dělníci nás potřebují nejenom proto, aby věděli, co mají dělat, ale i proto, abychom jim takto ukázali cestu. A to by mělo zlepšit naši práci v třídním boji.

K definici podstaty komunistické strany v současné historické situaci hovořil

Roberto Gabriele (Itálie). Mimo jiné řekl, že podstatu komunistické strany je třeba posuzovat v celé její dialektické komplexnosti. To v sobě zahrnuje tři základní problémy. Za první revizionismus, za druhé definici komunistické strany na základě historické leninské a mezinárodní komunistické zkušenosti. Za třetí aktualizaci konceptu komunistické strany v současné historické situaci.

Všichni ti, kteří zůstali věrní leninskému konceptu komunistické strany mají pravdu. Může se říci, že úsilí při obraně marxismu leninismu se ukázalo jako správné a historicky platné, uvedl.

S výzvou k před- sjezdové diskusi vystoupil Ceněk Ulrich

Výzvu shrnul do deseti bodů.

Uvedl, že krize české společnosti i okolního světa po dočasné porážce socialismu v Sovětském svazu a v ostatních evropských zemích vyžaduje, aby komunisté zaměřili svoji vůli a svoje úsilí, své vědomosti, dovednosti, svoje organizační schopnosti na její řešení progresivním způsobem, tedy způsobem, který je v souladu se zájmy dělnické třídy a ostatních vykořisťovaných a zbídačovaných mas.

Přistoupit k takovému řešení společenské krize v podmínkách České republiky znamená orientovat činnost strany především těmito směry:

1. Uvnitř KSČM prosadit obrat v politice strany od sociálního reformismu k zápasu za revoluční změnu, za socialismus. Tento obrat neznámá odmítat zcela reformu, nutno však rozlišovat mezi reformou, která zlepšuje postavení dělnické třídy a ostatních pracujících, vykořisťovaných v nehumánním světě kapitalu, a reformou, která upevňuje onen nehumánní svět. Nikdy však nelze zapomínat, že reformy mohou sice dočasně zmírnit důsledky, že však nemohou odstranit příčiny kapitalistického vykořisťování a zbídačování.

2. Uvedený obrat vyžaduje nekompromisně zbavit stranu nositelů a šířitelů revizionismu a oportunistismu. Funkcemi nutno pověřovat výhradně ty členy strany, kteří svou činností jednoznačně prokázali oddanost komunistickým ideám, kteří je nezpochybňují a jsou odhodláni obětavě pokračovat v jejich realizaci, kteří prokázali osobní spolehlivost a další žádoucí charakterové vlastnosti.

3. Nelze se smířovat se skutečností, že uvnitř jednoho státu existují tři komunistické strany. Sjednocování protikapitalistických sil musí začít od národního a současně i mezinárodního sjednocová-

ní komunistických stran na základě učení vědeckého socialismu.

4. KSČM musí rozvinout ofenzivní ideologickou práci na základě marxismu-leninismu, odhalovat nevědecké pozadí buržoazní manipulace s myšlením mas a demaskovat skutečné cíle buržoazie a jejich přísluhovačů. Zvláště musí odhalovat prokapitalistickou a asociální politiku vedoucích činitelů sociální demokracie u nás i v Evropě. Tím umožní zejména dělnické třídě rychleji překonat její dezorientaci a podnítit tak nový proces směřující k tomu, aby se tato třída a ostatní pracující stali opět hospodáři ve své zemi.

5. Strana musí jít v čele živelně vznikajícího hnutí nespokojených mas, nesmí se bát nesází, musí důsledně odhalovat všechny kapitalistické zlořády, ukazovat cesty a organizovat boj k jejich překonání. Jen tak může získat a udržet si sympatie, porozumění a podporu mas. Jen tak může naplňovat smysl své existence. Je nezbytné, aby strana rozvíjela svoji aktivitu v odborovém hnutí, usilovala o znovusjednocení odborů, aby aktivizovala svazek dělnické třídy a družstevního rolnictva, rozvíjela práci s mládeží, ženami atd.

6. Při uzavírání dohod v rámci politického spektra nelze připustit kompromisy, které znamenají oportunistus a zradu, tzn. ústupky v marxisticko-leninské teorii, v programu a základních heslech.

7. Rozvíjet aktivity zaměřené proti imperialistické válce. Strana musí lidu objasňovat spojitost imperialistické války s ekonomickým základem kapitalismu. Proto myšlenku o tom, že kapitalismus plodí válku i terorismus, je potřebné šířit do jeho vědomí. Daleko aktivněji rozvíjet spolupráci s ostatními komunistickými stranami světa, zvláště organizovat mezinárodní aktivity za zrušení válečného paktu NATO, odsouzení agresivní politiky vládnoucích kruhů USA apod.

8. Společnou řeč nacházet se skutečnými ochránci přírody a ekologickými bojovníky, tedy s těmi, kteří nesehrávají roli jakési prodloužené ruky ekonomických zájmů představitelů kapitálových skupin, nýbrž mají opravdový zájem na ochraně přírody a životního prostředí. Odhalovat vazby mezi stále narůstajícími negativními přírodními úkazy a kapitalistickou ekonomikou, která v zájmu dosahování maximálních zisků neváhá drancovat přírodu do té míry, že ohrožuje

je samu podstatu života na naší planetě. Nutno usilovat o trvale udržitelný rozvoj.

9. Podporovat činnost vlasteneckých organizací navazující na pokrokové národní tradice. Současně s tím objasňovat reakčnost probíhající kapitalistické integrace, která na evropském kontinentě krystalizuje v podobě Evropské unie. Odhalovat protilidový a protinárodní charakter této integrace.

10. Dbát, aby politika komunistů byla jednoznačná a srozumitelná, aby její základní záměry včetně úsilí o dosažení socialismu, který jedině může přinést zásadní pozitivní změnu v životě a postavení dělnické třídy, pracujících, celé společnosti, byly vyjádřeny ve stručných heslech, odrážejících aktuální i perspektivní zájmy dělnické třídy a dalších vykořisťovaných a zbídačovaných mas.

Tato výzva byla jednomyslně schválena účastníky konference.

Jako vždy upozorňujeme, že konference se konala v roce 2003.

Myšlenky této výzvy by mohly být inspirací k dnešní diskusi, která probíhá v rámci přípravy Programu strany a Stanov KSČM.

(ČeHaHe)

Třicátá devátá pražská teoreticko-politická konference, na téma „**Tradice - zdroj poučení a inspirace**“ se konala 16. dubna 2016.

Cílem konference bylo přispět k prezentaci revolučních tradic a jejich rozvíjení v soudobých podmínkách činnosti komunistických stran.

Úvodní referát k jejímu tématu přednesl Jiří Horák. V otevřené,

kritické diskusi vystoupilo k tématu konference 24 účastníků a dva nepřednesené příspěvky byly odevzdány do jejího protokolu.

Jako obvykle vyjádřené názory nekomentujeme a ponecháváme souhlas či námítky nebo nesouhlas s obsahem jednotlivých vystoupení a příspěvků na čtenáři a do další diskuse. Přičemž podotýkáme, že některé názory se mohou lišit od názorů a stanovisek pořadatelů konference.

Tradice - zdroj poučení a inspirace

Z hlavního referátu Jiřího Horáka

Největší událost v dějinách lidstva 20. století – Velká říjnová socialistická revoluce v Rusku měla obrovský vliv na mezinárodní dělnické a potažmo komunistické hnutí ve světě. Pod vlivem Velké říjnové socialistické revoluce a československého dělnictva byla i naše sociální

demokracie nucena na sjezdu v prosinci roku 1918 schválit požadavky na socializaci průmyslu a velkostatků. Byla to však jen slova, po nichž nenásledovaly žádné skutky. Zchátralí vůdcové sociální demokracie se odhalili jako přísluhovači měšťáckého státu – jak socdemácky tradiční.

Politickou moc ve státě uchopila česká buržoazie.

stická strana v Rusku. Základní školou československého proletariátu byly třídní boje, v nichž proletariát bojoval za své hmotné požadavky. Roky 1918 až 1920 přinesly celou řadu živelných stávkových bojů a vzpour, pokusů o převzetí moci, které však nevedly k úspěchu. Obrovská

revoluční energie mas byla vyplýtvána bez užítku, chybělo cílevědomé politické vedení, chyběla revoluční marxistická strana, která by vedla masy do boje za uchopení

Moudra z pražských konferencí...

Tradice - zdroj poučení a inspirace

V Československu začal probíhat proces, kdy si dělnická třída začala uvědomovat svou vlastní existenci a sílu, své historické poslání. Mělo-li zdravé jádro vytvořit novou marxistickou stranu, bylo třeba, aby se oddělilo od oportunistických, reformistických a maloměšťáckých názorů i praxe. Tak mi tato situace připomíná současný stav v KSČM, že by opět tradice?

Impulzy, směřující k vytvoření nové marxistické strany, vycházely jednak z vnitropolitického vývoje u nás a jednak z vnějšku – např. už v květnu roku 1918 byla založena Československá komuni-

moci. Klíčovým bodem leninismu je otázka moci, klíčovým úkolem socialistické revoluce je dobytí moci proletariátem. Na ustavujícím kongresu III. internacionály v březnu 1919 považoval Lenin za nejdůležitější otázku vyjasnit zásadní rozpor mezi buržoazní demokracií a diktaturou proletariátu. Z Leninova podnětu bylo na II. kongresu Komunistické internacionály v roce 1920 přijato 21 podmínek, jež byly uloženy všem stranám, ucházejícím se o přijetí.

1. Veškerá propaganda a agitace musí mít skutečně komunistický ráz a musí odpovídat programu a všem usnesením III. internacionály. Všechny stranické tiskové orgány musí být redigovány spolehlivými komunisty, kteří dokázali svou oddanost věci proletariátu. O diktatuře proletariátu se nesmí mluvit prostě jako

o běžně naučené formuli, nýbrž musí být propagována tak, aby její nutnost vyplývala pro každého řadového dělníka, dělnici, vojáka, rolníka z událostí běžného života, soustavně denně zaznamenávaných našim tiskem. Periodický a neperiodický tisk a všechna nakladatelství strany musí být zcela podřízeny ústřednímu výboru strany, nezávisle na tom, je-li strana jako celek v daném okamžiku legální nebo ilegální. Je nepřijatelné, aby nakladatelství zneužívala své autonomie a aby prováděla politiku, která by plně neodpovídala politice strany. V novinách, na lidových schůzích, v odborových svazech, v družstvech – všude, kam mají přístup stoupci III. internacionály, je nezbytné soustavně a nemilosrdně pranýřovat nejen buržoazii, nýbrž i její pomahače, reformisty všech odstínů.

2. Každá organizace, která se chce připojit ke Komunistické internacionále, je povinna plánovitě a soustavně odstraňovat z každého odpovědnějšího místa v dělnickém hnutí (stranická organizace, redakce, odborový svaz, parlamentní frakce, družstvo, obecní správa atp.) reformisty a stoupence centrismu a nahradit je spolehlivými komunisty, bez ohledu na to, že z počátku bude někdy nutno nahrazovat „zkušené“ pracovníky prostými dělníky.

3. Téměř ve všech zemích Evropy a Ameriky vstupuje třídní boj do období občanské války. Za takových podmínek nemohou mít komunisté důvěru k buržoazní zákonnosti. Jsou povinni všude zřizovat paralelní ilegální aparát, který by v rozhodující chvíli pomohl straně splnit její povinnost vůči revoluci. Ve všech zemích, kde komunisté v důsledku stavu obležení nebo výjimečných zákonů nemají možnost provádět veškerou svou práci legálně, je bezpodmínečně nutné spojit legální práci s prací ilegální.

4. Při rozšiřování komunistických idejí je zvláště nutná houževnatá soustavná propaganda těchto idejí ve vojsku. Tam, kde je tato agitace zakázána výjimečnými zákony, musí být prováděna ilegálně. Odmítnutí takové práce by se rovnalo zradě revoluční povinnosti a bylo by neslučitelné s příslušností k III. internacionále.

5. Je nutná soustavná a plánovitá agitace na vesnicích. Dělnická třída nemůže upevnit své vítězství, nemá-li na své straně, byť jen část zemědělských nádeníků a chudých rolníků a jestliže nedokázala svou politikou neutralizovat část ostatního obyvatelstva vesnice. Komunistická práce na vesnici nabývá v současné době mimořádného významu. Musí být prováděna hlavně prostřednictvím revolučních městských a zemědělských dělníků-komunistů, kteří mají spojení s vesnicí. Upuštění od této práce nebo předání

této práce do nespolehlivých rukou proloformistů se rovná upuštění od proletářské revoluce.

6. Každá strana, která chce patřit k III. internacionále, je povinna odhalovat nejen zjevný sociálpatriotismus, nýbrž také neupřímnost a pokrytectví sociálpacifismu: soustavně dokazovat dělníkům, že bez revolučního svržení kapitalismu nemohou žádné mezinárodní smírčí soudy, žádné smlouvy o omezení zbrojení, žádná „demokratická“ reorganizace Společnosti národů zachránit lidstvo před novými válkami.

7. Strany, chtějící patřit ke Komunistické internacionále, jsou povinny přiznat nutnost naprosto a absolutně zúčtovat s reformismem a centristickou politikou a propagovat toto zúčtování v nejširších kruzích členů strany. Bez toho není možná důsledná komunistická politika.

Komunistická internacionála bezpodmínečně a ultimativně žádá provedení tohoto zúčtování v nejkratší době. Komunistická internacionála nemůže připustit, aby všem známí oportunisté jako například Turati, Kautský, Hilferding, Hilguit, Longuet, Mac Donald, Modigliani a ostatní měli právo považovat se za členy III. internacionály. Vedlo by to k tomu, že by se III. internacionála velmi podobala zmizelé II. internacionále.

8. V otázce kolonií a utlačovaných národů je nutno, aby byla zvláště výrazná a jasná linie stran těchto zemí, kde buržoazie takové kolonie ovládá a utlačuje jiné národy. Každá strana, která chce patřit k III. internacionále, je povinna nemilosrdně odhalovat úskoky „svých“ imperialistů v koloniích, podporovat každé osvobozené hnutí v koloniích nikoli slovy, nýbrž činy, žádat, aby její domácí imperialisté byli z těchto kolonií vyhnáni, vypěstovat v srdcích dělníků své země skutečně bratrský poměr k pracujícímu obyvatelstvu kolonií a utlačovaných národů a provádět ve vojsku své země soustavnou agitaci proti každému utlačování koloniálních národů.

9. Každá strana, která chce patřit ke Komunistické internacionále, je povinna provádět soustavnou a vytrvalou komunistickou práci v odborových svazech, v dělnických a závodních radách, v družstvech a jiných masových organizacích. V těchto organizacích je nutno vytvořit komunistické buňky, které trvalou a houževnatou prací musí získat odborové svazy atd. pro komunismus. Tyto buňky jsou povinny při své každodenní práci neustále odhalovat zradu sociálpatriotů a kolísavost „centra“. Tyto komunistické buňky musí být úplně podřízeny straně.

10. Každá strana, patřící ke Komunistické internacionále, je povinna houžev-

natě bojovat proti Amsterodamské „internacionále“ žlutých odborových svazů. Každá strana musí mezi odborově organizovanými dělníky důrazně propagovat nutnost roztržky se žlutou Amsterodamskou internacionálou. Musí všemožně podporovat rodící se mezinárodní sjednocení rudých odborových svazů, patřících Komunistické internacionále.

11. Strany, které chtějí patřit k III. internacionále, jsou povinny přezkoumat členy svých parlamentních frakcí, odstranit z nich nespolehlivé živly, podříditi tyto frakce nejen slovy, nýbrž ve skutečnosti ústřednímu výboru strany, žádat od každého komunistického člena parlamentu, aby veškerou svou činnost podřídil zájmům skutečné revoluční propagandy a agitace.

12. Strany, patřící ke Komunistické internacionále, musí být vybudovány podle zásady demokratického centralismu. V současném období zostřené občanské války může komunistická strana splnit svou povinnost jen tehdy, bude-li organizována co nejcentralističtěji, bude-li v ní vládnout železná kázeň, hraničící s kázní vojenskou, a bude-li stranické centrum mocenským autoritativním orgánem, vybaveným plnou mocí a těšícím se všeobecné důvěře členů strany.

13. Komunistické strany všech zemí, kde komunisté pracují legálně, musí pravidelně provádět čistky (novou registraci) členstva stranických organizací, aby strana byla soustavně očišťována od maloburžoazních živlů, které se do ní nezbytně vetrou.

14. Každá strana, chtějící patřit ke Komunistické internacionále, je povinna obětavě podporovat každou sovětskou republiku v jejím boji proti kontrarevolučním silám. Komunistické strany musí neustále provádět propagandu za tím účelem, aby dělníci odmítali dopravovat předměty válečné výzbroje posílané nepřátelům sovětských republik, musí provádět legální nebo ilegální propagandu ve vojsku, vyslaném k zardoušení dělnických republik atd.

15. Strany, které dosud podržely staré sociálně demokratické programy, jsou povinny v pokud možno nejkratší době tyto programy přehlédnout a vypracovat s ohledem na zvláštní podmínky své země nový komunistický program ve smyslu usnesení Komunistické internacionály. Zpravidla musí být program každé strany patřící ke Komunistické internacionále, potvrzen řádným kongresem Komunistické internacionály nebo jejím výkonným výborem. V případě, že Výkonný výbor Komunistické internacionály nepotvrdí program té či oné strany, má tato strana právo odvolat se ke kongresu Komunistické internacionály.

16. Všechna usnesení kongresů Komunistické internacionály, jakož i usnesení jejího výkonného výboru, jsou závazná pro všechny strany patřící ke Komunistické internacionále. Komunistická internacionála, pracující za nejostřejší občanské války, musí být vybudována mnohem centralizovaněji, než jak tomu bylo v II. internacionále. Přitom jsou Komunistická internacionála a její výkonný výbor přirozeně povinny mít ohled na různost podmínek, za kterých bojují a pracují různé strany, a musí činit všeobecně závazná usnesení pouze o takových otázkách, u kterých je to možné.

17. V souvislosti s tím musí všechny strany, které chtějí patřit ke Komunistické internacionále, změnit své jméno. Každá strana té a té země (sekce III. Komunistické internacionály). I otázka názvu není jen formální, nýbrž je velmi důležitá. Komunistická internacionála vypověděla rozhodný boj celému buržoaznímu světu a všem žlutým sociálně demokratickým stranám. Je nutno, aby každému prostému pracovníku byl zcela jasný rozdíl mezi komunistickými stranami a starými oficiálními „sociálně demokratickými“ nebo „socialistickými“ stranami, které zradily prapor dělnické třídy.

18. Všechny vedoucí tiskové orgány všech zemí jsou povinny otiskovat všechny důležité dokumenty Výkonného výboru Komunistické internacionály.

19. Všechny strany patřící ke Komunistické internacionále nebo které podaly prohlášení, že si přejí do ní vstoupit, jsou povinny co možná nejdříve, nejpozději však do čtyř měsíců po II. kongresu Komunistické internacionály svolat mimořádný sjezd své strany, aby byly projednány tyto podmínky. Přitom se musí ústřední výbory postarat, aby se všechny jejich organizace seznámily s usnesením II. kongresu Komunistické internacionály.

20. Strany, které by nyní chtěly vstoupit do III. internacionály, které však dosud radikálně nezměnily svou dřívější taktiku, musí se před vstupem do Komunistické internacionály postarat, aby členy jejich ústředního výboru a všech nejdůležitějších ústředních institucí strany byly nejméně dvě třetiny soudruhů, kteří se již před II. kongresem Komunistické internacionály veřejně jednoznačně vyslovili pro vstup do III. internacionály. Výjimky jsou přípustné po schválení Výkonného výboru III. internacionály. Výkonný výbor Komunistické internacionály má právo činit výjimky také pro zástupce „centra“, jmenované v §7.

21. Členové strany, kteří zásadně odmítají povinnosti a teze, vytyčené Komunistickou internacionálou, musí být ze strany vyloučeni. Totéž platí o delegátech na mimořádné stranické sjezdy.

* * *

Zůstává historickou objektivní skutečností, že bez Komunistické internacionály by cesta KSČ byla klikatější, že by bylo více zákrutů a návratů a že historický cíl porážka buržoazie a diktatura proletariátu, by byl podstatně vzdálenější.

Přijetí 21 podmínek leviců a její úplný rozchod se sociální demokracií se staly aktuální. Dlouho očekávaný XIV. sjezd Československé sociálně demokratické strany dělnické (levice) se sešel 14. května 1921. Bylo konstatováno, že naprostá většina členstva se vyslovila jednoznačně pro přijetí 21 podmínek Komunistické internacionály a vytvoření Komunistické strany Československa. 15. května, se pro navrženou rezoluci: „Sjezd Československé sociálně demokratické levice prohlašuje se slavnostně pro bezpodmínečné přistoupení k III. internacionále v Moskvě. Tímto okamžikem mění sjezd název sociálně demokratické levice v název Komunistické strany Československé, čímž dává výraz faktickému rozchodu se stranou sociálních patriotů,“ vyslovilo 562 z přítomných 569 delegátů sjezdu.

Komunistická strana Československa, ve které se spojily český, slovenský, maďarský a ukrajinský revoluční proletariát, byla tak založena. Je zásluhou Bohumíra Šmerala, že převedl většinu členů sociální demokracie do komunistické strany. Německý revoluční proletariát zůstal dočasně organizován v německém oddělení KSČ. To se změnilo na slučujícím sjezdu na přelomu října a listopadu 1921, kdy se československá a německá část sloučily v jednu internacionální Komunistickou stranu Československa. Důležité je také si připomenout, že již 20. února 1921 se sešel ilegální sjezd pokrokových levicových mládežnických organizací všech národností v Československu a ustavil jednotnou internacionální organizaci – Svaz komunistické mládeže Československa jako sekci Komunistické internacionály mládeže v Moskvě. (Pokračování příště)

Za gottwaldovskou tradicí

Z vystoupení prof. Milana Matouše na uvedené konferenci

Komunistickou stranu Československa jako sekci Komunistické Internacionály založili levicoví sociální demokraté 14. května 1921. Tato strana vykonala v Československu historické dílo. Zlikvidovala kapitalismus a dovedla dělnickou třídu a pracující k vítězství socialismu. Desetiletí po Únoru 1948 tvoří dobu neúspěšnějšího rozvoje naší vlasti.

Zkušenosti strany jsou nesmírným bohatstvím. Tak proč se jich někteří vedoucí funkcionáři KSČM odříkají a prohlašují, že jsme jiná strana?

Proč byli ze strany vyhnáni Fojtík, Štrougal, Jakeš a další vrcholní představitelé KSČ? Čím se provinili? To dodnes nikdo neřekl. Byli odsouzeni, aniž byli obviněni a nemohli se hájit.

KSČM nehájí ani komunisty před bezprávím. Pasivně přihlížela, jak byl uštvan Karel Hoffmann, jak soudili Luboš Štrougala, Martu Semelovou, jak byl reakční bandou ve sdělovacích prostředcích uštvan k smrti Míla Ransdorf.

Strana nezbytně potřebuje program. Stručný a jasný. Nejen předvolební sliby, jakých je plno v prohlášeních všech stran. Revoluční program, to znamená program kardinální změny, vyjadřující potřeby dělnické třídy a mas pracujících, a cesty k jeho naplnění. Bez takového programu se nedá dosáhnout jednota strany, nedá se očekávat, že se do strany budou hlásit noví členové, zejména mladí.

Příkladem je program, který vyhlásil Klement Gottwald na IX. sjezdu KSČ, v květnu 1949, program výstavby socialismu o deseti bodech. Byl schválen a bod po bodu splněn.

Program strany mohou vytvořit jen skuteční komunisté. Ne reformisté. To neznamená odmítnout reformy. Nutných reforem ve prospěch občanů je u nás habaděj. Ale marxisté nevidí v reformách kapitalismu konečný cíl, ale cestu k sociální spravedlnosti pro pracující, k socialismu.

Program musí respektovat konkrétní situaci naší země a ta je podstatně závislá na situaci mezinárodní.

Stranu musí řídit ústřední výbor. Nejen odkývat, co předseda a aparát připraví, ale skutečně jednat a rozhodovat. Jak učí Lenin: Každý problém svobodně prodiskutovat a usnesení jednotně a disciplinovaně plnit...

Suverenita České republiky se přičí politice české vlády. Tak hluboko tato vláda klesla...

Poučení z dějin KSČ

Z vystoupení doc. Zdeňka Košťála

Zabývat se dějinami KSČ je - zvláště dnes - v podmínkách restaurovaného predátorského kapitalismu zdrojem velkého poučení:

Zaprvé, prokazují, že založení KSČ v roce 1921 se stalo základním a nezbytným předpokladem k nalezení a umožnění cesty pro naplnění historické role dělnické třídy v našich zemích, že tato třída se může osvobodit jedině zrušením kapitalistické, vykořisťovatelské společnosti. A to jen pokud je vedena svou skutečně revoluční politickou stranou – stranou komunistickou. Stranou nového, marxisticko-leninského typu. Zároveň je ale

nezbytné, aby byla dělnická třída schopna udržet její revoluční, bolševický charakter a nepřipustila to, aby její vedoucí činitelé opouštěli a posléze i zrazovali její zájmy i zájmy ostatních pracujících.

Zadruhé, dokazují, že tato strana může splnit své poslání - být předvojem dělnické třídy a ostatních pracujících - jedině vychází-li důsledně z marxisticko-leninské teorie a je-li spjata s dělnickou třídou, s pracujícím lidem. Řečeno ještě jasněji a jednoznačněji: vychází-li z leninismu jako marxismu soudobé epochy. Právě leninismus se stal vědeckým účelem o skutečně revoluční - komunistické straně, její strategii, taktice i organizačních zásadách.

Zatřetí, prokazují, že proti ní bezohledně bojovala buržoazie první československé republiky, její politická reprezentace tak jako i předáci sociální demokracie a jiní reformisté v dělnickém hnutí, k němuž se fakticky do února 1948 hlásili. Byli to oni, kdo šířili iluze o nerevoluční, tzv. demokratické cestě k socialismu a své spojence našli uvnitř KSČ, v podobě různých revizionistických a praviceově oportunistických sil. Tito opozičníci ve straně nejen ve 20. a 30. letech, ale zvláště pak od poloviny 50. let dvacátého století, v době tzv. tání, „destalinizace“, přebírali od sociálně demokratických a socialistických stran antikomunistické Socialistické internacionály, koncepci tzv. demokratického socialismu. S ní otevřeně vystoupili již ve druhé polovině 60. let minulého století, v období tzv. Pražského jara 1968. A tutéž koncepci deklarovala jako svou bytostně vlastní právě i ta část KSČ, která se „přetransformovala“ v KSČM, jež se dodnes této koncepci křečovitě drží „jako klíště“.

Začtvrté, pokud KSČ vedla s uvedenými směry a skupinami boj, vycházející z marxismu-leninismu, zocelovala se a byla schopna úspěšně vést dělnickou třídu a její spojence do sociálních a politických zápasů. Jakmile však připustila chruščovsko-brežněvovskou revizi marxisticko-leninského učení v otázkách třídního boje, revoluce, diktatury proletariátu a připustila šíření iluzí o ekonomickém dostižení a předstižení USA Sovětským svazem během dvou desetiletí, iluze o definitivním vítězství socialismu, všelidovém státě a všelidové straně, o dosažení práhu komunismu nebo přinejmenším o rozvinutém socialismu, o nekapitalistických cestách a socialistické orientaci řady rozvojových zemí atd., zocelení strany podleho korozi. Vyústilo v určitou stagnaci a posléze v sebedestrukci strany a připuštění vítězství kontrarevoluce, a tím i obnovy kapitalismu!

Zapáté, dějiny KSČ tak přinášejí i jedno ze zvláštních a zásadních poučení, vyplý-

vajícího z dějin ostatních komunistických stran, zvláště VKS(b) a následné KSSS. A to poučení o nutnosti sebe očistování se těchto stran od revizionistů a oportunistů, o nutnosti zbavování se nejrůznějších kariéristických, maloměstáckých živlů, nepoctivců, lidí zbyrokratizovaných, nepevných komunistů a menševiků, kteří si přemalovali „firmu“, ale v nitru zůstali menševiky atd. (*Viz Lenin, V. I.: O čistce ve straně, Spisy, sv. 33, s. 30, 32.*)

Ve vedení KSSS k takovým patřili zejména Gorbačov a Jelcin.

(*Gorbačov a Jelcin, oba farizejové, „komunisté“ dvou tváří, zakrývající nenávisť k bolševismu, plynoucí z toho, že jejich rodiče byli perzekvováni za protisovětskou činnost, kdy přesto oni stanuli na vrcholu sovětské moci, v politickém byru ÚV KSSS /Gorbačov jako generální tajemník ÚV KSSS a prezident SSSR; Jelcin jako první tajemník MV KSSS v Moskvě/. Ano: „Jsou lidé od dětství ukřivdění sovětskou mocí, malicherní a mstiví. Patří k nim i Jelcin... A sovětská moc mu ukřivdila rozkulačením jeho děda i otce. Mohl syn a vnuk milovat sovětskou moc, která jeho dědovi vzala všechno? ...Jelcinův děd byl docela obyčejný vykořisťovatel, jaké sovětská moc potírala. Popravdě řečeno se rozpuštěním KSSS neprovinil pouze Jelcin. Neměší vinu má i Gorbačov a jeho předchůdci. Korozí kdysi jednotlé strany ji rozleptávala zevnitř. S Gorbačovým příchodem se v ní začaly utvářet frakce, všelijaké proudy a platformy, a on to všemožně podporoval. Členů strany valem ubývalo. V srpnu 1991 jich bylo místo 18 milionů jen něco přes 14 milionů. Teď se mnozí z nich rozběhli jinam, dokonce k Demokratické straně či k Žirinovskému“ (viz Andrijanov, V. - Čerňak, A.: *Osamělý car v Kremlu, OREGO 2000, s. 148*). Dodejme, že Gorbačov přiznal, že jeho rodiče i rodiče jeho manželky byli perzekvováni pro antisocialistickou činnost teprve až 1. 12. 1990 (šest let po svém zvolení generálním tajemníkem), když již proběhly kontrarevoluce ve východoevropských socialistických státech, a on připravil všechno pro rozpad Sovětského svazu a likvidaci KSSS. Nazval socialismus kasárnami a zřekl se jej: „To musím, abych se očistil, abych odhodil celá ta kasárna, stalinštinu, zřeknutí se svého děda, svého otce, všechno co vykonali? Nemohu jít proti svému dědovi. „Nemohu jít proti stoupencům a nositelům kapitalismu.“ Co to znamená? Že Gorbačov se více než třicet let schovával za stranickou legitimaci s neskryvanou demagogií a neupřímností ke straně a k sovětskému lidu.“ /Kilev, M.: *Chruščov a rozpad SSSR, OREGO 1999,**

s. 79-80./ A to proto, aby mohl se svými spojenci zničit KSSS a SSSR.)

Zašesté, poučení z dějin KSČ ve vztahu nejen ke KSSS obnažuje skutečnost, že hlavní aktéři „perestrojky“ se naplno inspirovali „Pražským jarem 1968“, přičemž zásadní úlohu v tom sehrál zejména tajemník ÚV KSČ z té doby Zdeněk Mlynář, letitý a velký přítel Gorbačova, právník a špičkový politolog, který přišel již tehdy s koncepcí „pluralitního“ politického systému, bez vedoucí úlohy komunistické strany. Byl to on, kdo se stal skutečně hlavním ideologem celé koncepce nejen „pražského jara“, ale i sovětské „perestrojky“.

Od něj popisoval její oficiálně prezentovaný „duchovní otec“, přední ideolog, tajemník a člen politbyra ÚV KSSS, odhalený agent CIA Alexandr Jakovlev (*viz Čermák, V.: Operace listopad 1989, NV, Praha 2012, mj. s. 23-56, 71-74 aj.*).

(*Lili Marcou, „Co chceme udělat ze Sovětského svazu“; rozhovor s A. Jakovlevem, Paris 1991, převzato: Alleg, H.: Ruské peklo aneb Velký skok dozadu, OREGO 1997, s. 153; Jakovlev, A.: „Je šlechtné zápasit se systémem jako Solženicyn, Sacharov, ale praktický užitek je z toho velmi relativní. Porazit systém čelním střetem nebylo možné, možné bylo jej pouze podvést a vyhodit do povětří, nacházejí se na samotném vrcholku – v ÚV a politbyru.“ Viz časopis Odkrytá politika, č. 7/1995; převzato Kučera, J.: Zpráva o stavu světa, Dokumentace, s. 9.)*

Člověk, se kterým se Gorbačov sešel již v květnu 1983 při své návštěvě Kanady (kde byl Jakovlev velvyslancem), a již tehdy se dohodli o těsnější spolupráci „na základě myšlenky, že sovětská společnost nemůže dále existovat s dosavadním politickým a ekonomickým systémem“. Co tím bylo myšleno, naplno prokázali svou politickou praxí v nejvyšších stranických a státních funkcích. Sovětský svaz přestal existovat!

Zasedmé, z hlediska ekonomických modelů socialismu to pak byl především Oto Šik, jenž se svým týmem razantně prezentoval jimi „propracovanou“ koncepcí „třetí cesty“ – „tržního socialismu“, při potlačení plánovitého řízení, při prosazení decentralizace a demonopolizace národního hospodářství, kdy měl socialistický stát, hrát jen roli jakéhosi „regulátora“. Tento model rovněž podstatným způsobem inspiroval „perestrojkové“, „reformní komunisty“, kteří se také „klaněli“ všemocnému trhu a dávné politice NEPu, tak jako nakonec i čínští soudruzi. Ti ovšem, a to je třeba zdůraznit, zcela jinak! A to ve skutečném Leninově „duchu“! Neboť na rozdíl od tzv. reformních komunistů „pražského jara“ a sovětských „perestrojkařů“ = „nepmanů“: abalkinů,

bogomolovů, šatalinů, šmejlovů ad., čínští politici nechtěli zlikvidovat a také nezlikvidovali politický systém socialismu, historicky zkonstituovaný na bázi diktatury proletariátu, při vedoucí roli komunistické strany jako pilíře budování socialismu s „čínskými rysy“. Systém pozitivně fungující pro naprostou většinu občanů ČLR.

Jak již bylo řečeno, v „Pražském jaru 1968“ a o dvacet let později v gorbačovské „perestrojce“, tomu bylo zcela naopak. Aby mohl být naplno prosazen „tržní socialismus“, „tržní ekonomika“, tedy fakticky obnoven kapitalismus, muselo dojít i ke zcela zásadní změně politického systému socialistické společnosti. Počítalo se s tzv. radikální reformou politického systému spjatou s odstraněním vedoucí úlohy komunistických stran (KSČ a KSSS). Politický systém vycházející z avantgardní role komunistické strany tak musel a také nakonec byl nahrazen buržoazním, „pluralitním“ politickým systémem, při monopolu, při totální nadvládě prokapitalistických politických stran a hnutí!

Zaosmé, dějiny KSČ ukazují, že úspěchy politické činnosti a schopnost komunistů vést pracující v revolučních přeměnách společnosti byly vždy bezprostředně spojeny s uplatňováním marxisticko-leninské zásady proletářského internacionálního komunistického a dělnického hnutí a existujícím socialistickým zemím, tak při budování socialismu a řešení národnostní otázky ve vlastní zemi. Bez respektování a dodržování této zásady nemůže žádná komunistická strana uspět ani v současnosti, ani v budoucnosti.

Zadeváté, jedno z nejzávažnějších ponaučení nejen z dějin KSČ, ale z dějin komunistického hnutí v Sovětském svazu a dalších zemí střední a východní Evropy je, že bylo a bude třeba, a to z pozic rozvíjejícího se marxismu-leninismu, při kritické analýze skutečnosti, po celou dobu zastávat principiální kritické a sebekritické postoje. A to nejen při zkoumání soudobého kapitalismu, mezinárodního pokrokového a revolučního hnutí, zkušeností zemí usilujících o vybudování socialismu, ale i oportunistu a revizionismu, který opanoval mnohá „torza“ komunistických stran, roztržštěného komunistického hnutí od konce 80. let dvacátého století až dodnes.

Pro příště nelze připustit, aby jakákoli, i vysokou autoritou oplývající komunistická strana, poté, co skuteční obrat od nosných zásad marxismu-leninismu a komunistického hnutí, byla nejen tolerována, ale i nadále považována za vůdčí stranu komunistického hnutí, kterou je třeba nadále následovat, tak jak tomu

bylo ve vztahu k již degenerující KSSS, v jejímž čele stanul (slovy W. Brandta) antikomunista Gorbačov, kdy se tak Kreml stal hlavním štábem kontrarevolučních převratů nejen ve střední a východní Evropě. (*Viz „Ve svém životě jsem toho viděl už hodně, ale ještě nikdy antikomunistu v čele Kremlu.“ W. Brandt po návštěvě Moskvy na Gorbačovovo pozvání; publikováno l'Humanité; převzato: Andrijanov, V., Čerňak, A.: Car hraje prezidenta, OREGO 2000, s. 43.*)

A konečně **zadesáté**, přes všechny problémy z průběhu čtyř desetiletí budování socialismu u nás, při avantgardní roli KSČ v tomto procesu, včetně oné, z hlediska řízení národního hospodářství, se jasně a jednoznačně prokazovaly přednosti socialismu jak u nás, tak i ve světové socialistické soustavě, u zemí RVHP.

Národní důchod se v Československu od roku 1948 (100 %) do roku 1989 zvýšil 7,2krát (721 %), z toho v českých zemích 6krát (616 %) a na Slovensku 11,3krát (1 132 %). Průmyslová výroba vzrostla ve stejném období 14krát (1 438 %). Ještě jinak řečeno, socialistická ekonomika v období od roku 1948 do roku 1989 zvýšila objem základních prostředků v českých zemích 5,8krát a na Slovensku 11,4krát. V posledním desetiletí (1979 až 1989) vzrostl národní důchod o 21 %, což by přepočteno na hrubý domácí produkt bylo 30 % až 33 %, kdy při centrálním řízení hospodářství byly výdaje na státní a veřejnou správu zhruba sedmkrát nižší (!) než v současnosti. (*Viz Ullrich, Č. - Košťál, Z.: O antikomunistickém falšování našich národních dějin, Sborník XXIX. PTPK, 13. 11. 2010, s. 34, 35.*)

Tedy v době, kdy se vyspělá průmyslová a potravinově soběstačná země stala po rozkradení a výprodeji národního majetku kolonií, ze které ročně ve formě zisků zahraničních, nadnárodních společností plynou statisíce miliard Kč ročně. V roce 2014 to bylo půl bilionu Kč – 488 miliard. (*Viz beseda s doc. I. Švihlíkovou ve Štětí, 11. 2. 2016; 488 miliard Kč za rok do ziny ... sdělila doc. Švihlíková a odsoudila, kam se dostalo naše hospodářství, Parlamentní listy 30. 3. 2016.*)

Pokud šlo o socialistické společenství v rámci Rady vzájemné hospodářské pomoci (RVHP), pak při srovnání dynamiky rozvoje jejich ekonomik s ekonomikami vyspělých kapitalistických států a tzv. rozvojových zemí je jednoznačně jasné, že v období od začátku 50. let dvacátého století do poloviny let 80. docházelo u socialistických zemí k výrazně vyšším tempům růstu národního důchodu než ve vyspělých kapitalistických státech. Konkrétně řečeno v uvedeném období (1951-1986) se národní důchod v zemích RVHP zvýšil 9,3krát, zatímco ve vyspě-

lých kapitalistických státech jen 3,7krát a v rozvojových zemích 5,5krát. Takže nešlo o objektivně determinovaný proces nutného a zákonitého zániku „ne-socialistického“ stalinského, sovětského modelu socialismu, jak rádi tvrdí někteří tzv. tvůrčí marxisté a neokomunisté...

Máme na co, být právem hrdi

Z vystoupení na stejné konferenci Marty Semelové

Nebudu opakovat všechnu tu kritiku, která je určitě oprávněná. Bylo by dobře, kdyby ji slyšeli jiní lidé, než kteří jsou zde přítomní, a bylo by výborné, kteří by se s ní taky ztotožnili, a hlavně se z ní poučili. Pro mě je tato konference velice přínosná. Velice cenná je tím, že nebyla pouze o minulosti, ale byla o tom, co bychom měli dělat teď a jak se z té minulosti poučit. Protože ohromný kus práce odvedli mí předkové, kteří znali problémy a názory lidí, protože s nimi byli v každodenním kontaktu. A právě přímá práce mezi lidmi, ten každodenní kontakt dnes často velice chybí. Tuto práci, jednání s lidmi za nás nedokážou vykonat žádné letáky.

Sjezd je velkou příležitostí něco změnit, ale také může vše zakonzervovat. Záležit bude na každém delegátu. Bylo tady řečeno, že bude hodně záležet na ústředním a výkonném výboru. V té souvislosti upozorňuji, že jak ústřední výbor, tak výkonný výbor už je utvořen a k žádným velkým změnám v jeho složení nedošlo.

Pokud jde o sjezdové dokumenty, které jste ve svých vystoupeních zmiňovali: upozornili jste na skutečnost, že ve zprávě o činnosti je uvedeno, že jistý problém je s určitými radikalizujícími se skupinami, které si osobují právo vykládat marxismus-leninismus jako jediní. Mně tato formulace také vadí, na zasedání ústředního výboru jsem navrhovala vypuštění tohoto odstavce, bohužel, můj návrh nebyl přijat. Jsem připravena znovu ho podat přímo na sjezdu. Pokud jde o některé moje další návrhy v souvislosti s předloženou zprávou o činnosti - jsem ráda, že členové ústředního výboru prohlašovali, že jsme pro vystoupení České republiky z vojenského paktu NATO, a to bez dalších podmínek, a také, že jsme pro zrušení tohoto válečného paktu, paktu, který ohrožuje mír ve světě.

Právě otázky války a míru jsou velmi aktuální a v té souvislosti bychom neměli ustupovat z vlastních pozic, které jsme už před lety jasně řekli, totiž že jsme proti NATO, že jsme za zrušení NATO, že jsme pro to, abychom vystoupili jako Česká republika z NATO.

Pokud jde o zmiňovaných Devět priorit... dovolte jednu poznámku k pream-

buli, konkrétně k poslední větě, v níž je uvedeno, že: „My jsme se ze své minulosti poučili a své chyby nehodláme opakovat.“

Nemyslím si, že to tam musí být zmiňováno. Vždyť proboha, kolikrát ještě budeme mluvit o nějakých chybách, o nějakém poučování a tak dále. Ať se omluví a poučí ti, kteří tu vládou posledních 26 let za to, co provedli s naší zemí.

Takže chci navrhnout na sjezdu, aby se tato věta vypustila. Dovolte, abych se ještě vrátila k otázce války a míru, respektive k paktu NATO. Na zasedání ústředního výboru jsem navrhovala, abychom se vážně zabývali výzvou mezinárodní konference k těmto otázkám, konkrétně k summitu NATO, který se uskuteční na začátku července v Polsku. Tato výzva apeluje na občany zemí, aby vyvinuli kampaň proti NATO právě v souvislosti s nadcházejícím summitem. Myslím, že je to výzva pro nás pro všechny a netýká se jednoho kraje, jednoho okresu, ale celé ČR. A měla by to být právě Komunistická strana Čech a Moravy, která by se společně s ostatními organizacemi, hnutími a iniciativami, společně s ostatními spoluobčany, a také s dalšími komunistickými stranami, které zde působí, chopila iniciativy a začala organizo-

vat aktivní odpor proti NATO, proti fašismu a válkám ve světě.

KSČM by v tuto chvíli měla dokázat, že je schopna organizovat a řídit kampaň v krajích a okresech tak, abychom neustále nezůstávali na chvostě a ve stínu ostatních.

Při této příležitosti bych chtěla zmínit akci, kterou jsme zorganizovali tady v Praze v uplynulých dnech. Mám na mysli internacionální akci proti dekomunizaci, proti fašismu na Ukrajině. Sešli jsme se před ukrajinským velvyslancem, bylo nás kolem osmdesáti a musím říci, že tam přišlo i mnoho mladých lidí. Myslím, že akce se povedla a vyjádřila náš názor k tomu, co se děje ve světě...

Pokud jde o konzumní způsob života, o němž tu bylo dnes hodně řečeno. Tento způsob života v kapitalistické společnosti se vůbec nedá srovnat s tím, co tady bylo před listopadem 89. Tenkrát nejenže každý měl práci, ale měl také volný čas. A ten volný čas se z dnešní doby, z dnešních rodin vytrácí. Buď lidi dělají „od nevidím do nevidím“, nebo lítají po úřadech práce. Pamatuji si, jak jsme dřív chodili každý týden do kina, každou chvíli do divadla, na výlety, na

dovolenou. Dnes mnohé rodiny nemají na to, aby zaplatily pouhý jeden týden dětem prázdnin mimo domov.

Na závěr dovoluji, abych vás pozvala na 1. máj na pražské Výstaviště. Bude zaměřen proti fašizaci společnosti, proti válkám, na boj za mír. A úplně na závěr, dovoluji, abych vám při příležitosti 95. výročí založení komunistické strany jednak poděkovala za to, že nesete ten náš prapor dál, že ho přinášíte mezi své blízké, i rodinu, známé, sympatizanty a další občany spolu s myšlenkami, které reprezentuje. Nezapomínejme přitom na ty, kteří u založení KSČ stáli, na osobnosti a všechny potivé komunisty, kteří se zasloužili o to, že tady komunistická strana dnes stále je. Osobnosti minulosti i současnosti, ty, kteří bojovali proti fašismu, kteří osvobozovali a stáli na barikádách v pětáctýřicátém a po pětáctýřicátém dávali tuto republiku dohromady tak, aby tady nebyli bohatí a žebráci, jak jsme toho svědky v současnosti, ale aby každý mohl důstojně žít. A nezapomínejme ani na to, co všechno tady bylo vybudováno. Já jsem přesvědčena, že můžeme být právem hrdi, že jsme komunisté...

(ČeHaHe)

Historika s katyňskými hroby je děsivý podvod

29. června 1945 – s odvoláním na zprávu ze švédského Stockholmu – to uvedly New York Times.

Tady je autentický text:

„Historika s hromadnými hroby v Katyni, která vyvolala před dvěma lety světovou senzaci (tj. v roce 1943 - pozn. red. „Dialogu“), byla propagandistickým trikem inscenovaným Goebbelsem a Ribbentropem k vyvolání rozporů mezi Ruskem a jeho západními spojenci, uvádí se ve zprávě obdržené zvláštním spojením.

Himmlerův blízký spolupracovník SS Brigadenführer Schellenberg sdělil minulé úterý tuto senzační informaci během svého výslechu ve spojeneckém štábu v Německu. Uvedl, že 12 tisíc osob bylo vytaženo z německých koncentráků a převlečeno do starých polských uniforem, aby vypadali jako polští důstojníci.

Dnes večer přišla potvrzující zpráva z Osla, kde Erik Johansen, repatriovaný vězeň z koncentračního tábora Sachsenhausen v Německu, popsal německou produkci falešných identifikačních materiálů pro mrtvolky v katyňských masových hrobech. Johansen uvádí, že zvláštní sekce koncentračního tábora byla zcela izolována a strážena SS-many.

V sekci pracovalo 40 až 60 židovských vězňů vybraných k falšování dokumentů. Aby doklady byly dokonalé, byli vybaveni nejlepší světovou optickou technikou. Vyráběli osobní doklady, dopisy atd., včetně peněženek, které upravovali chemikáliemi, aby vypadaly opotřebované.

Před kapitulací byly všechny stroje, nástroje a pomůcky zničeny a židovští specialisté byli povražděni, aby tajemství nebylo odhaleno.“

Tolik New York Times z 29. června 1945

Dodejme ještě:

Brigadenführer Walter Schellenberg (1910-1952) byl šéfem německé rozvědky, osobním zmocněncem a přítelem velitele SS Heinricha Himmlera. V Norimberském procesu svědčil proti svým bývalým spolupracovníkům. Byl odsouzen na 6 let a v roce 1951 propuštěn ze zdravotních důvodů. Podle Reinharda Doeriese, odborníka ve věci Schellenbergových výslechů, se záznamy z tohoto výslechu z Národních archivů USA ztratily.

Pak začala studená válka.

K. K., „Dialog“, č. 265/2010

(Poznámka metéra:

Tak mám pocit, herr Baxa, že ta spravedlnost ústavního soudu a vaše svědomí kteraksi pokulhávají. Logika věci a stačí k tomu selský rozum bez právního vzdělání a statisícových příjmů, několikánásobně vyšších než jsou průměrné mzdy a desetinásobně vyšší než jsou průměrné důchody vašich kolegů právníků a dalších vysoko a středoškoláků, totiž říká, že když byl po válce a výsleších stovek zločinců tím světově uznávaným a Spojenými státy prosazovaným názorem ten výše uvedený, tedy o německém hitlerovském nacistickém zločinu v Katyni, tak vlastně následné jiné názory by podle fialkova soudního dvorku měly být trestány a ne ty Americké?! Co na to říkáš Baxo!)

21. ledna tomu bylo devadesát pět let, co zemřel, ve věku 54 let, Vladimír Iljič Lenin, největší a nejvýznamnější revolucionář, vědec, politik a státník XX. století. Důsledný pokračovatel Marxova a Engelsova epochálního revolučního díla, zakladatel a nejvyšší představitel VKS(b) /Všesvazová komunistická strana (bolševiků) – pozn. redakce/ a prvního státu dělníků a rolníků na světě – Sovětského svazu. Vůdce vítězné Velké říjnové socialistické revoluce a zakladatel III. komunistické internacionály.

Člověk, obdařený vysokým intelektem, obdivuhodným talentem tvořivého myšlení a neobyčejnými organizačními schopnostmi, neochvějnou vůlí a energií, vůdce pracujících mas, který nejen v zápase s buržoazní a maloburžoazní ideologií a s jeho revizionistickými dezinterpretacemi obhájil marxismus, ale i tvůrčím způsobem jej rozvinul.

Člověk, který zasvětil celý svůj život mezinárodnímu revolučnímu - dělnickému, komunistickému a národněosvobozeneckému hnutí, osvobození pracujících, vykořisťovaných a porobených tříd a národů. Lenin, po celý svůj život, vedle obrovské revoluční, prakticko-politické, organizační práce, věnoval mimořádnou pozornost a mnoho svých sil, právě práci teoretické. Byl si trvale vědom toho, jak to i zformuloval již v roce 1902 v práci „Co dělat?“, že: **„Bez revoluční teorie nemůže být ani revolučního hnutí“**, a v článku *Revoluční dobrodružnost*, napsal, že: **„Podle našeho mínění ztrácí revoluční směr právo na existenci a je nevyhnutelně odsouzen dříve nebo později k politickému zhroutilí, nemá-li teorii.“** (*Lenin, V. I.: Sp. sv. 5, s. 381 a Sp. sv. 6, s. 186.*)

Tato teorie je tak bytostně aktuální právě dnes, po vítězných kontrarevolucích a obnoveném asociálním a barbariském kapitalismu v prostoru bývalého společenství socialistických států a národů. Také proto za 30 let svého života napsal stovky knih a brožur, tisíce statí, poznámek a dalších materiálů. Poslední a kompletní - páté - vydání jeho spisů vyšlo v 55 svazcích a jeho součástí se stalo devět tisíc děl a dokumentů, z toho víc než tisíc do té doby nepublikovaných.

Leninův přínos v rozvoji marxismu se týká všech jeho součástí (politické ekonomie, vědeckého komunismu, marxistické filozofie). Pokud jde o oblast politické ekonomie, odhalil na základě znalosti Marxova „Kapitálu“ zákonitosti ekonomického a politického vývoje imperialismu, jako nejvyššího stádia kapitalismu. Tak je tomu i u vědeckého

socialismu a komunismu, který bezprostředně, v politické a sociologické rovině objasňuje historické poslání proletariátu, dělnické třídy a ostatních námezdně pracujících a jejich revolučního předvoje, strany nového typu, a proces jejich sebe-

Vyšlo v Dialogu...

osvobození. Tak Lenin představuje vědu o obecných společensko-politických zákonech a zákonitostech, formách a metodách komunistické přestavby společnosti (socialistické revoluce a politické moci proletariátu).

Z Leninova gigantického díla, bych chtěl zejména připomenout jeho nesmr-

K úmrtí velkého myslitele a revolucionáře

(Vyšlo před šesti lety v „Dialogu“, č. 343/2019)

telný přínos v obhajobě a rozvoji marxistické filozofie, jako teorie a metody, základní metodologie (teorie metody) zkoumání skutečnosti – přírody, společnosti, člověka a jeho myšlení, poznání.

I zde je namístě upozornit především na to, že i Leninova teoretická práce v oblasti filozofie byla podřízena otázkám revoluční přeměny společnosti, tedy strategií a taktice revolučního boje proletariátu.

1. I filozofii považoval Lenin za jejich součást. Proto zde odhalil a objasnil princip stranickosti filozofie, nesmiřitelnost v boji materialismu a idealismu, jako tak či onak skrytého či obnaženého projevu třídního boje.

Filozofové, upozorňuje Lenin, se od věků dělají na dva tábory, na materialisty a idealisty, kdy jde o dvě bojující strany. Moderní filozofie je proto stejně stranická jako před dvěma tisíci lety. V boji materialismu a idealismu se tak koneckonců

zrcadlí třídní boj ve společnosti. (*Materialismus a empiriokriticismus, Lenin, V. I.: Sp. sv. 14, s. 378.*)

2. Při rozhodné kritice metafyzického myšlení, živelnosti a ekonomismu v dělnickém hnutí, klade Lenin do popředí význam materialistické dialektiky, dialektiky subjektu a objektu, subjektivního a objektivního ve společenskopolitické praxi, kdy klade důraz na jednotu teorie a praxe, na důležitost revoluční, vědecké teorie, uvědomělosti pro dělnické hnutí.

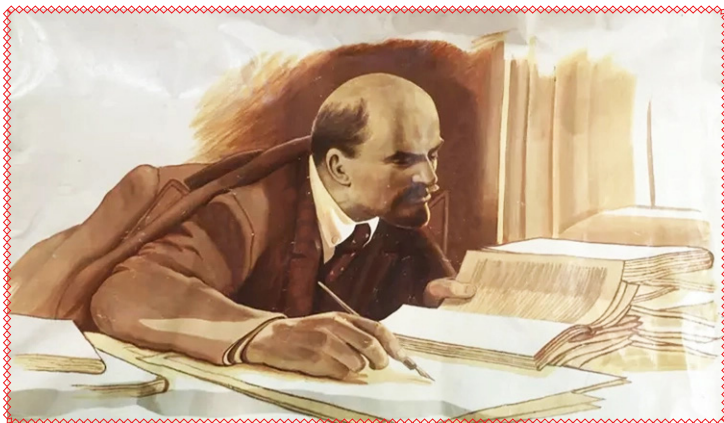
3. V „Materialismu a empiriokriticismu“, který napsal po porážce revoluce 1905-1907, kdy se začal v dělnickém hnutí šířit revizionismus, podrobil zdrcující kritice machismus, empiriokriticismus (subjektivistické filozofie „kritické zkušenosti“ jako formy pozitivistické filozofie). Marxisticky zde postihuje, formuluje význam nových objevů v přírodovědě, a to především v gnozeologickém aspektu. Tedy v ohledu na problémy marxistické teorie poznání, kdy klade důraz na dialektikomaterialistickou teorii odrazu, historičnost poznání, problematiku absolutní a relativní pravdy atd. V závěru pak vytyčuje základní principy kritiky buržoazní filozofie a revizionismu.

4. Složitost materialistické dialektiky objasňuje i ve „Filozofických sešitech“, zejména v konspektech Hegelovy filozofie, jeho spisů. Klade zde důraz na myšlenku jednoty dialektiky, logiky a teorie poznání, precizuje kategoriální aparát dialektiky, kterou charakterizuje jako vědu o nejobecnějších zákonech vývoje a poznání objektivního světa. Právě zde, ve „Filozofických sešitech“, objasňuje, že podstatou, jádrem dialektiky je učení o jednotě a boji protikladů, kdy boj těchto protikladů je zdrojem vývoje – »Vývoj je „boj“ protikladů«.

„Rozdvojení jednoho a poznání jeho protikladných částí... je podstata (jedna z „podstat“, jedna ze základních – ne-li základní – vlastností či rysů) dialektiky. Tak právě staví otázku Hegel... Správnost této stránky obsahu dialektiky musí prověřit dějiny vědy.“

Nejen to. Důležité je chápat, že: **„Jednota (shoda, totožnost, rovnost působení) protikladů je podmíněná, dočasná, přechodná, relativní. Boj vzájemně se vylučujících protikladů je absolutní, jako je absolutní vývoj, pohyb.“** (*Lenin, V. I.: Filozofické sešity, Sp. sv. 38, s. 365-366.*)

Vzhledem k tomu, že se KSČM, zejména ve svých ustavujících dokumentech, fakticky distancovala od Leninova díla, od leninismu, kdy se přihlašovala jen k Mar-

xově metodě poznání, k dialektice, tedy odmítala a odmítá marxistickou teorii, není náhodné. Marxismus jako vědecká teorie, je zvláště teorií o zákonitostech vývoje a střídání společensko ekonomických formací, zejména o zákonitostech vzniku, vývoje a zániku kapitalismu, o historické úloze proletariátu a jeho politického předvoje, o socialistické revoluci a zrušení diktatury buržoazie a její nahrazení politickou mocí proletariátu ve svazku s ostatními pracujícími, o nahrazení buržoazní demokracie demokracií proletářskou, skutečně lidovou atd. Odmítání teorie je zdůvodňováno i tím, že prý marxistické „**myšlení nahradila**

ideologie tzv. marxismu-leninismu vyjadřující omezené zájmy vládnoucích vrstev...“ socialismu. (Historické kořeny zápasu o novou levicovou stranu“, *Obsahový dokument 18. sjezdu KSČS*, 3-4. 11. 1990, s. 6.)

Leninismus byl přitom označen za čistě ruský (zaostalých poměrů Ruska) jev, jen za jednu z neevropských interpretací marxismu.

Citují: „Především leninismus pokládám pouze za jednu z možných forem výkladu marxismu, nic více a nic méně.“ (Viz Ransdorf, M.: *Potřeba vnitřní síly, Nové čtení Marxe.*)

Faktickou nepotřebnost leninismu potvrdila i slova předsedy ÚV KSČM V. Filipa, která sdělil divácké veřejnosti 15. 4. 2010 v televizním pořadu Události, komentáře: „Co se týče Lenina, je jasné, že jen něco z vývoje zůstává. I z Leninových myšlenek zůstalo jen něco reálného. Řada jich byla překonána, není

požitelná a některé nejsou pro nás dokonce ani přijatelné. Chceme posuzovat tuto společnost dnešními očima, nikoli očima minulého století. Opravdu nejsme tak hloupí, abychom opakovali stejné chyby,“ sdělil divákům (*Haló noviny*, 17. 4. 2010).

Proto považuji za velmi pozitivní skutečnost, že současný místopředseda ÚV KSČM Stanislav Grospič se ve svém článku Nezničitelný odkaz (*Haló noviny*, 19. 1. 2019) přihlásil k Leninovi a ocenil jeho dílo, tak jako i bývalý místopředseda ÚV KSČM Josef Skála na Parlamentních Listech - Poslední dny Lenina: Kecalové, poslouchajte, rozlobil se Josef Skála a dal na stůl fakta (22. 1. 2019).

V závěru je třeba zdůraznit, že Leninovo teoretické dílo se stalo, společně s Marxovými a Engelsovými spisy, pravdivým a uceleným poznáním a návodem na zásadní revoluční přeměnu kapitalistického světa, na odstranění vykořisťování člověka člověkem a existence téměř neomezeného prostoru pro bezbřehý egoismus, ziskuchtivost nepočtené třídy kapitalistů a jejich spojenců. Je návodem na odstranění sociálně ekonomických krizí, agresí a válek, na vytvoření společnosti beztrždní. **Zdeněk Košťál**

„Noviny, které zůstávají pozadu, jsou mrtvé. Noviny musí kráčet přede všemi. Monotónnost a zaostávání jsou s činností novin neslučitelné.“

(Poznámka metěra místo úvodu)

V lednu letošního roku uplyne 101 let od úmrtí revolucionáře, filozofa, ekonomu, organizátora, vůdce světového proletariátu a zakladatele prvního státu vlády pracujících Sovětského svazu – Vladimíra Iljiče Uljanova. V Dialogu před deseti lety vyšel článek, na který si dovolujeme naše čtenáře upozornit právě v době, kdy u nás, když nepapouškujete, co píšou a říkají masmédiá, tak jste dezolát, dezinformátor a Putinův slouha a kdy můžete za objektivně pravdivou informaci přijít o práci nebo dokonce jít do tepláků. Buržoazie si koupila sdělovadla a pravda je nezajímá.

Dokonce jsou přijímána opatření a doporučení od BISky, aby i za zcela pravdivé informace světem ověřené a uznané, byl autor trestán za nebezpečné (pro současnou vládu) ovlivňování obyvatel této země. Kostnický koncil byl proti našim vládním generálům a maršálům roztomilý cukroušek.

Jednou ze základních zásad kodexu komunisty je v oblasti informací bojovat za objektivní pravdu. K tomu se nakonec o pár století dříve hlásil při kázání v Betlémské kapli i Mistr Jan slovy: „**Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj**

pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti!“

A k hodnocení charakteru dnešních popřevratových vlád můžeme poznamenat spolu s Karlem Čapkem:

„**Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky,**

Lenin o svobodě tisku

(„Dialog“, č. 314/2015)

kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív, kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslí vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky, kdo mění víru, nemá žádnou... Národ nepředěláš, ledaže bys měl na to staletí, jenom davy můžeš vést dnes tak a zítra tak. Kdo nenávidí, měl v sobě tu nenávisť vždycky, kde by se v něm tak najednou vzala! Kdo sloužil, bude sloužit dál, kdo chtěl dobré, bude zase chtít dobré. Ani vůle se nemění. Nedívej se do tváře, která se změnila, nikdo se nestane krásnějším tím, že změnil tvář. Tvrdá zkouška je i tvrdé poznání. Budoucí foliant našich dějin o této době bude mít jeden podtitul: Kdo byl kdo. I dobrá paměť patří k těm stálým věcem, jichž je a bude třeba.“

A náš velký kamarád, revoluční zpěvák Statis Prusalis v jedné z popřevratových písní v refrénu upozorňoval: „**Ne, ne, nezapomeň, / řekla mi máma, když jsem byl kluk. / Ne, ne, nezapomeň, / paměť je převít a je jí to fu!**“

Celý současný systém Dullesových prohrobků, spolu se všema těma Sorošema a Evropskou unií celý ideově propagandistický záměr směřuje k „Velkému zapomnění!“ Všechno, co bylo řečeno, napsáno, natočeno, nafilmováno, nakresleno, z básněno... dřív, bylo špatné a ty týdytka co dnes vládnou jediní vědí co je správné. Proto také dnes můžou klidně podporovat nacisty, podporovat zabíjení lidí (obzvláště když jsou to Slované) a nenávidět každého, kdo se jim znelíbí.

A proto je dnes tak důležité zachovat si politickou paměť jak pomocí klasiků, tak i našeho Dialogu.

* * *

21. ledna 2015 uplynulo 91 let od smrti V. I. Lenina. Při této příležitosti si připomínáme jeho názory na svobodu tisku, které jsou v souvislosti s tím, co se nedávno odehrálo v Paříži, zvláště aktuální. Komunisté, kteří nechtějí být obětí ideologických manipulací, by se měli

důkladně s názory Lenina seznámit. Jde o dopis Gavrillu Iljičovi Mjasnikovovi z 5. srpna 1921. Uveřejňujeme podstatnou část tohoto dopisu:

Soudruhu Mjasnikove!

... překvapuje mě, že jste při vyvozování svých závěrů Vy sám zapomněl na dialektiku.

»Svobodu tisku od monarchistů až po anarchisty...«

Výborně! Jenže všichni marxisté a všichni dělníci, kteří se zamýšlejí nad čtyřletými zkušenostmi z naší revoluce, se s prominutím zeptají: Rozeberme si, o jakou svobodu tisku jde? Kvůli čemu? Pro kterou třídu?

„Propagátor ... působí hlavně slovem tištěným, agitátor pak slovem živým. Od propagátora se vyžadují jiné vlastnosti než od agitátora.“

V. I. Lenin

V »absolutní« hodnoty my nevěříme. »Čistá demokracie« je nám k smíchu.

Heslo »svobody tisku« mělo světodějný význam od konce středověku až do 19. století. Proč? Protože vyjadřovalo snahu pokrokové buržoazie, tj. jejího boje proti kněžím a králům, feudálům a statkářům.

Není na světě jediná země, která by toho tolik udělala a dělá, aby vymanila masy z vlivu kněží a statkářů, jako RSFSR. Tento úkol »svobody tisku« jsme plnili a plníme v celém světě ze všech nejlíp.

Všude ve světě, kde jsou kapitalisté, znamená svoboda tisku svobodu kupovat si noviny, kupovat si autory, podplácet, kupovat si a vytvářet »veřejné mínění« ve prospěch buržoazie.

To je fakt.

To se nikdy nikomu nepodaří vyvrátit.

A co u nás? Může snad někdo popřít, že buržoazie byla poražena, ale ne potřena? Že se jen stáhla do pozadí? To nelze popřít.

Svoboda tisku v RSFSR, obklíčené nepřáteli z řad buržoazie celého světa, by znamenala svobodu politické organizace buržoazie a jejich nejvěrnějších lokajů, menševiků a eserů.

To je nezvratný fakt.

Buržoazie (v celém světě) je zatím ještě silnější než my, mnohonásobně silnější. A dát jí do rukou ještě takovou zbraň, jako je svoboda politické organizace (= svoboda tisku, neboť tisk tvoří těžiště a základ politické organizace), by znamenalo usnadňovat nepříteli práci, pomáhat třídnímu nepříteli.

My však nemíníme skončit sebevraždou, a proto to neuděláme.

Jasně si uvědomujeme fakt, že »svoboda tisku« by ve skutečnosti znamenala, že si mezinárodní buržoazie okamžitě koupí stovky a tisíce kadetských, eserských a menševických publicistů a zorganizuje jejich propagandu a jejich boj proti nám.

To je fakt. »Oni« jsou bohatší než my a koupí si proti nám desateronásobně větší »sílu«, než jakou dnes máme my.

Ne! To neuděláme, my světové buržoazii pomáhat nebudeme.

Jak jen jste mohl klesnout ze stanoviska celkového třídního hodnocení, tj. z hlediska hodnocení vztahů mezi všemi třídami, na sentimentálně maloměstácké stanovisko? To je pro mne záhada.

Svoboda tisku podpoří sílu světové buržoazie. To je fakt. »Svoboda tisku« nepřispěje k očistě komunistické strany v Rusku od řady jejích nedostatků, chyb, obtíží a nešvarů (že jich má spoustu, to je nesporné), protože si to světová buržoazie nepřeje, ale zato se svoboda tisku stane zbraní této světové buržoazie. Světová buržoazie tu stále ještě je. Žije. Stojí po našem boku a číhá. Už si najala Miljukova, kterému Černov a Martov

„Chceme-li zničit národ, musíme nejprve zničit jeho morálku, a padne nám do klína jako zralé ovoce.“

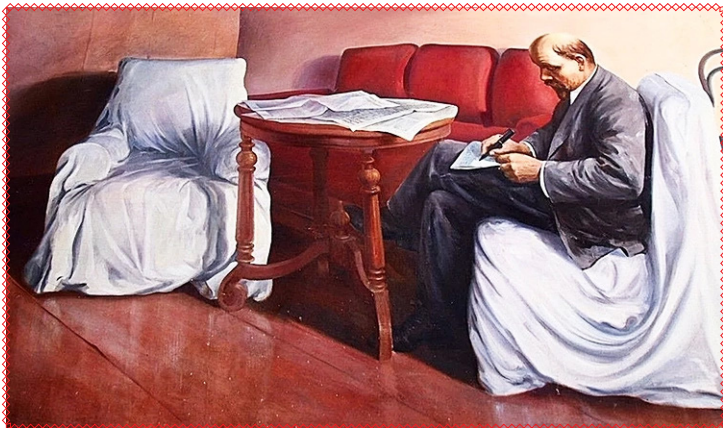
V. I. Lenin

(částečně z hlouposti, částečně z frakční nevráživosti vůči nám, ale hlavně pod vlivem objektivní logiky své maloburžoazně demokratické pozice) slouží »tělem i duší«.

»Trefil jste jinam, než kam jste mířil.«

Chtěl jste léčit komunistickou stranu, ale sáhl jste po léku, který by znamenal jistou smrt, ne ovšem z Vašich rukou, ale z rukou světové buržoazie (+ Miljukov + Černov + Martov).

Zapomněl jste na maličkost, na docela nepatrnou maličkost: na světovou buržoazii a její »svobodu« kupovat si noviny, kupovat si centra politické organizace(...)

„Je příjemnější a užitečnější projít 'zkušeností z revoluce' než o ní psát.“

V. I. Lenin

Zjistil jste, že existuje spousta nešvarů a neduhů, propadl jste zoufalství a vrhl jste se do cizí náruče, do náruče buržoazie (»svoboda tisku« pro buržoazii). Ale já Vám radím, abyste nepodléhal ani zoufalství, ani panice.

Společně s dělníky a rolníky, kteří s námi sympatizují, máme ještě nezměrnou spoustu sil. S naším zdravím to není nejhorší.

Jenže špatně léčíme neduhy.

Špatně uskutečňujeme heslo: Pověřujte funkcemi nestraníky, s pomocí nestraníků prověřujte práci straníků!

V tomto směru však můžeme vykonat a také vykonáme stokrát víc než dosud.

Doufám, že až si to střízlivě promyslíte, nebudete z nemístné ješitnosti trvat na zjevné politické chybě (»svoboda tisku«), že si dáte do pořádku nervy, přestanete panikařit a pustíte se do činné práce: pomůžete nám navázat spojení s nestraníky, pomůžete nám prověřovat s jejich pomocí práci straníků.

Práce na tomto poli nás čeká víc než dost. A právě na tomto poli je možné (a nezbytné) neduhy léčit, pomalu, ale opravdu léčit, a ne se nechat šálit »svobodou tisku«, touto »oslušující« bludíčkou z močálů.

(Lenin, V. I.: Sebrané spisy, sv. 44, Praha, Svoboda 1989, s. 99-104)

„Bez vědění jsou dělníci bezbranní, dělníci s věděním jsou síla!“

V. I. Lenin

NIKDO NEBUDE ZAPOMENUT!

Příčiny vzniku druhé světové války

Místo úvodu

Nejprve pár jednoduchých slov pro zbrklé a nedočkavé všechno znalé a všehoschopné mileniály, způsobilé přečíst jen pár mobilních zkratk a stěží pár odstavců textu, pro něž jsou lidé, co se zajímají o věci společenskopolitické, o historii, a představte si dokonce čtou i knihy jsou už jenom zombii a boomeři.

To, čím vás dnes nacpávají masmédiá i co vás dnes učí v kapitalistické škole, že za všechno světové zlo mohou komunisté a že druhou světovou válku zavinil Sovětský svaz při budování základů socialismu a přechodu od feudalismu s malou zastávkou v kapitalismu, k lidové vládě sovětů, není pravda!

Sovětský člověk měl sám co dělat, aby se vymanil ze jha a všeobecné bídy carského Ruska, rozběhl v plném rozsahu vědu i kulturu, vzdělával své obyvatele, dostal je ze zemljanek do normálních domovů, zajistil nejnужnější základní potraviny a spotřební zboží, rozběhl průmyslovou výrobu i pomocí elektrifikace celé země, pospravil důsledky první Velké války a zabezpečil mnoho dalších úkolů pro zvýšení životní úrovně pracujícího lidu včetně jeho obrany, než aby přemýšlel o výbojných válkách.

V mezinárodních vztazích získal Sovětský svaz postupně mimořádnou autoritu, uzavřel desítky smluv o spolupráci, vybudoval mimořádné diplomatické služby po celém světě, zapojil stovky zahraničních odborníků do modernizace výroby a jak prohlásil Churchill, původně podle něj „o kolosu na hliněných nohách“ dokázal pod vedením strany v čele se Stalinem dovést Sovětský lid od pluhu k atomové zbraně... a svět, ten s ním musel začít počítat.

Revoluční změny, odvaha vládních a stranických představitelů v čele s Leninem a Stalinem, a především neuvěřitelná obětavost nového sovětského člověka dokázala během patnácti poválečných let zdvojnásobit životní úroveň obyvatel, vytvořením kolektivního hospodaření zajistit potravinovou soběstačnost, odstranit analfabetismus, několikanásobně pozvednout průmyslovou výrobu a vybudovat základy Rudé dělnické armády.

Nacismus, nacionalismus, antisemitismus, šovinismus a fašismus jsou dítky v krizi se nacházejícího kapitalismu. Své problémy neumí kapitalismus, ani globální imperialismus řešit jinak než násilím. A každé hrubé násilí je fašismus.

Socha sovětského sochaře Jevgenije Vučetiče stojící před budovou Organizace spojených národů v New Yorku vyslovuje základní přesvědčení sovětského člověka „překovejte meče v pluhu“ a nakonec všechny poválečné sovětské filmy jasně dokladují mírumilovnost sovětského člověka, stejně jako válečné písně ukazující utrpení všech „zeptejte se ruských matek chtějí-li válku?“, když se nesmyslně válčí.

Sovětský svaz jako největší země světa s více jak stovkou národů, nepotřeboval dobývat nějaká území a podmaňovat si nějaké národy. Je tudíž logické že nechtěl žádnou válku.

Například již na XVI. sjezdu VKS(b), který se konal na přelomu června a července 1930 (26. 6. až 13. 7.) v Moskvě byl v hlavní Stalinově zprávě jasně konstatován nástup rozvinutého socialismu na celé frontě, likvidace kulactva jako třídy a uskutečnění úplné kolektivizace. Sjezd konstatoval světově historický význam přelomu v rozvoji zemědělství, který měl za

následek, že kolchozní a sovchozní rolnictvo se stalo skutečnou a pevnou oporou sovětské moci. Sjezd vydal mimo jiné pokyny k všemožnému rozvoji těžkého průmyslu a vybudování nové mohutné uhelné a hutnické základny na východě země. Vyzval pracující k zapojení do socialistického soutěžení.

V období let 1935-1937 (to znamená necelých 20 let od říjnové revoluce) dovršil Sovětský svaz výstavbu socialistické společnosti, dosáhl největšího výrobního, vědeckého i kulturního rozmachu, přijímá novou ústavu a lid dosahuje dosud nejvyšší životní úrovně.

Je prokázáno světovými autoritami – kdyby nedošlo k napadení Sovětského svazu fašistickými zeměmi v čele s nacistickým Německem podporovaným světovým, a především americkým kapitálem, tak by v oblastech všech exaktních i humanitárních věd a zejména

v oblasti hospodářství a ekonomiky během krátké doby deseti let dostihl nejvyspělejší země tehdejšího světa.

Celosvětový kapitál potřeboval srazit Sovětský svaz na kolena, zabrat jeho úze-

mí, dostat se k nerostnému bohatství, a především vyplenit slovanské obyvatelstvo. Jak tyto představy naplnit představil Heydrichův projekt na likvidaci Slovanů.

A proto muselo dojít k největší, nejstrašnější, nejzrůdnější válce všech dob.

Socialismus ke svému rozvoji potřebuje mír a spravedlivé soužití všech. Brání mu v tom jen kapitalismem inscenované války, jak to nakonec vidíme i dnes.

* * *

(Pro oživení paměti jen připomínáme názvy Leninovy strany, jak šly od říjnové revoluce za sebou:

1917-1918 - Sociálně demokratická dělnická strana Ruska (bolševiků)

1918-1925 - Komunistická strana Ruska (bolševiků) [KSR(b)],

1925-1952 - Všesvazová komunistická strana (bolševiků) / VKS(b)/

1952-1991 - Komunistická strana Sovětského svazu (KSSS)

1993 - dosud - Komunistická strana Ruské federace (KSRF) nástupce KSSS)

* * *

A nyní pro ty soudné, přemýšlivé, pravdu hledající a za spravedlnost bojující čtenáře.

Druhá světová válka představuje největší válečný konflikt v historii lidstva.

Jeho příčiny lze hledat v rivalitě hlavních světových mocností, v jejich rozdílných zájmech a v následcích předcházejícího celosvětového konfliktu – první světové války. Její vítězové stanovili ve Versailleské smlouvě velmi tvrdé podmínky pro poražené státy, aniž by však poté dostatečnou rázností a vojenskou silou zajistili dohled nad jejich plněním.

Samotná druhá světová válka je všeobecně ohraničována datem 1. září 1939, kdy nacistické Německo napadlo Polsko a 2. září 1945, kdy kapitulaci Japonska skončila.

Šlo o nejkrvavější konflikt v dějinách lidstva, o život přišlo více než 60 milionů lidí, další miliony obětí přinesl hlad a nemoci.

Po milionech umírali vojáci i civilisté, ženy, starci, děti.

V rámci dialektiky nacházíme válečnické souvislosti s druhou světovou válkou i v napadení Etiopie fašistickou Mussolini-

niho Itálií (1935, počátky přípravy již od roku 1925; na straně Etiopie téměř 800 tisíc padlých a raněných a na straně Itálie přes 200 tisíc padlých a raněných) či obranu španělské republiky (1936-1939; letos například uplynulo 85 let ode dne, kdy německé a italské letectvo vybombardovalo baskické město Guernica. Stalo se tak 26. dubna 1937, zahynuly stovky lidí, událost se stala předobrazem budoucích hrůz, ničivých náletů na města plná civilistů) proti klerofašistickému Francovi.

(Poznámka metéra: Obě tyto přehledy druhé světové války měly především pro Evropu nemalý význam k pochopení tehdy i dnes především s ohledem co se dnes v Evropě děje, jak se zničující válka nenápadně rodila, a co se vlastně dnes ve skutečnosti připravuje... a zasloužily by si samostatné připomenutí.)

* * *

Významnou roli v procesu rozbíjení poválečného „míru“ hrály faktory jako postupně se projevující slabost hlavních evropských vítězů Francie a Spojeného království, nezáměr Spojených států o větší angažmá v evropských záležitostech, antisemitismus, antislovanství, nestabilita vzniklá kvůli celosvětové velké hospodářské krizi, řada národnostních třenic na území nově vzniklých států (Polsko, Československo, Jugoslávie) a snaha poražených z první světové války (Německo, Maďarsko) o odvetu a získání ztracených území a mocenských pozic.

K tomu se přidala snaha některých vítězů první světové války (Japonska a Itálie) o dobití dalších území a strategicko-politických zisků. Největším nepřítelem Evropského i Amerického kapitalismu však byl Svaz sovětských socialistických republik, trvale a stabilně se rozvíjející bez hospodářských krizí, trvale se zvyšující životní úroveň a vzdělaností lidu a mimořádnému vědeckému i hospodářskému rozvoji.

Výsledkem všech těchto i dalších faktorů bylo rozpoutání nového celosvětového vojenského střetnutí, které se stalo ještě ničivějším, než bylo to předchozí.

Obecně lze říci, že skupinu nespokojených států, jejichž vládoucí kruhy po první světové válce usilovaly o nové uspořádání světa, tvořily jak státy poražené, které mnoho ztratily, tak i státy vítězné, které získaly méně, než jejich vůdcové očekávali.

Mezi poražené nespokojence patřilo především Německo a Maďarsko, jejichž pokoření spolu s nacionalistickými vášněmi a celosvětovou recesí vytvořilo podhoubí pro vznik militaristických režimů. Jejich územní a tím následně i hospodářské ztráty byly rozsáhlé.

Němci to pociťovali jako nespravedlnost zejména v souvislosti s tím, že se na jejich území vůbec nebojovalo. Většina řadových vojáků a nižších důstojníků, jakož i obyvatel, se cítila podvedena poválečným uspořádáním a vlastně ani nechápala, proč bylo nutno kapitulovat.

Velká hospodářská krize, která válkou vyčerpané Německo tvrdě zasáhla na přelomu dvacátých a třicátých let, vynesla k moci fanatického řečníka a demagoga Adolfa Hitlera. Rychle se prosadil terorem proti odpůrcům své strany (NSDAP), viditelným překonáváním hospodářského úpadku a inflace i agresivní politikou ve vztahu k zahraničí, která měla vrátit Německu jeho dřívější velikost a důležitost.

Skutečně masově byly nacistickou ideologií indoktrinovány i děti, jejichž účast v mládežnické organizaci Hitlerovy děti (Hitlerjugend) byla od roku 1936 povinná.

Hitler vsadil na nacionalismus a antisemitismus, které se v poválečných podmínkách v Německu znovu rozbujely. Jeho program vycházel z odmítnutí Versailleského systému.

(Versailleská smlouva byla nejdůležitější ze šesti mírových smluv uzavřených roku 1919 jako výsledek šestiměsíčního jednání na Pařížské mírové konferenci, kterou byla oficiálně

ukončena první světová válka mezi Státy Dohody a Centrálními mocnostmi. Jednání o této smlouvě navazovalo na příměří, kterým byla ukončena první Velká válka a která byla podepsána 11. listopadu 1918 v Compiègnském lese.

Německo ztratilo Alsasko-Lotrinsko (Francie), Severní Šlesvicko (Dánsko), většinu Poznaňska a Západního Pruska či část Horního Slezska (Polsko), Hlučinsko (Československo), severní část Východního Pruska (Litva) a další menší území. Zároveň přišlo o kontrolu nad městem Gdaňsk (pod mezinárodní správou), Východní Prusko tak zůstalo odděleno od zbytku země.

K zásadnímu omezení na pouhých 100 tisíc vojáků došlo u armády (na konci války měli Němci v armádě přes 4 miliony mužů). Zakázáno bylo vlastnictví dělostřelectva či tanků a také branná povinnost. Německo nesmělo mít vlastní vojenské letectvo. Na 15 tisíc příslušníků bylo omezeno námořnictvo, které mělo omezené počty válečných lodí, zakázány byly ponorky.

Smlouva mimo jiné stanovila, že Německá říše a její spojenci jsou jako původci války odpovědní za všechny ztráty a škody na civilním majetku, jež utrpěly státy spojené a sdružené v Dohodě. Německu bylo uloženo, aby zaplatilo státům Dohody značné válečné reparace. Postupně mělo Německo splácet 132 miliard zlatých marek. Později byla Německu část uloženných reparací prominuta. Dále ztratila Německá říše část svého území v Evropě a všechny své dosavadní kolonie v Africe a Oceánii. Ve smlouvě byly poválečné hranice Německa přesně definovány. Celkově mírové podmínky vedly v Německu k pocitu ponížení a frustrace.)

Pod Hitlerovým vedením za mohutné všestranné pomoci domácího i zahraničního kapitálu vyzbrojilo Německo v rozporu se smlouvou znovu armádu a začalo ji rozšiřovat, obsadilo demilitarizované Porýní, připojilo k Německu zpět Sársko. Otevřeně začalo hovořit o připojení Rakouska čehož v březnu 1938 násilně dosáhlo.

Ve stejném roce začalo Německo vznášet územní nároky i proti Československu a po jejich prosazení (Mnichovský diktát září 1938) pak v roce 1939 i proti Litvě a Polsku. S každým uskutečněným krokem tohoto plánu, který byl doprovázen ústupky ze strany Anglie a Francie, rostla Hitlerova moc a popularita mezi německým lidem.

Dovedně při tom Hitler využíval sporů mezi svými nepřáteli, jako byl spor o Těšínsko mezi Československem a Polskem a také vzrůstající nacionalismus Slováků, kteří chtěli autonomii, později samostatnost.

Definitivní důvěru vlivných kruhů v Německu a absolutní moc získal v březnu 1939, když bez boje a za směšných protestů Francie a Velké Británie definitivně zlikvidoval Československo a na českém území zřídil Protektorát Čechy a Morava.

S podporou Itálie, Maďarska a dalších fašistických satelitů Hitlerova drzost rostla. Německo uzavřelo několik mezinárodních smluv o neútočení, například s Polskem, Francií, Rumunskem a dalšími. Jako jedna z posledních byla podepsána smlouva se Sovětským svazem (Molotov-Ribbentrop).

Pod mlžným oparem poklidu byla pro Hitlerovské, nacistické Německo cesta k velké válce otevřena.

Podporu mělo od Itálie (Benito Mussolini), Maďarska (v čele s regentem admirálem Miklósem Horthyem), ruských Bílých gard, Finů, pobaltských států i Japonska.

* * *

Sovětský svaz hned od počátku třicátých let budoval z obranných důvodů novou armádu. Byl však opatrný, neboť se obával, aby se proti němu svět nespojil jako ve dvacátých letech. Vyjednával s čertem i ďáblem s Francií, Spojeným královstvím i Německem. Francouzi byli poměrně vstřícní, Britové však reagovali na veškeré návrhy chladně a dávali Stalinovi najevo, že nehodlají garantovat jeho požadavky.

Stalin se tedy rozhodl dohodnout s Německem, které sice proti němu organizovalo mezinárodní koalici (Berlín-Rím-Tokio), nicméně jako každý diktátorský režim bylo schopno své předsudky a „princiální“ postoje bez problémů překonat, šlo-li mu o územní zisky.

Další skupinou států byli vítězové. Jednak šlo o vítězné velmoci (USA, Francie, Velká Británie), jednak o nové státy, které vznikly demontáží Centrálních mocností a carského Ruska (Polsko, Československo, Jugoslávie, Litva, Lotyšsko, Estonsko, Finsko). Obě podskupiny byly s tehdejšími stavem spokojeny a snažily se vytvořit rozumný a stabilní systém smluv a mezinárodní organizaci, která by dohlížela na mír a spolupráci ve světě – Společnost národů. Ani v jednom ohledu však příliš neuspěly. Nejzásadnější problém spočíval v tom, že všechny tři velmoci zcela zanedbaly své ozbrojené síly, takže za jejich smlouvami nestála reálná síla.

Co bylo ještě horší, Hitler i němečtí generálové shodně dospěli k názoru, že francouzská armáda je sice velká, ale neefektivní, že myšlenkami i koncepcí stále vězí v první světové válce a pro nová a moderně uspořádaná a vedená německá vojska nebude důstojným soupeřem.

Když Hitler vyhlásil své územní požadavky proti Československu, byl si již téměř jist, že Francie svého spojence bránit nebude. Francie sice zpočátku tvrdila, že spojence ochrání, ale když zjistila, že Velká Británie jí v tom nepomůže, ustoupila a požadavky Německa akceptovala. Francie se v očích protivníka změnila z velmoci na obyčejného šaška.

Spojené království Velké Británie a Irska trpělo mnohými problémy. Zdánlivě zůstávalo hlavní světovou velmocí, tato pozice však byla reálně podpořena především námořní silou. Pozemní vojska byla ve špatném stavu. Dalším problémem Velké Británie byl její izolacionismus. Vycházel z přesvědčení, že dění v Evropě se jí nemusí příliš týkat, protože její loďstvo jí spolu s průlivem La Manche zajišťuje naprostou nedobytnost.

V případě Tichomoří se pak přidalo naprosto scestné podceňování, že Japonci jsou zaostalí barbaři s druhořadou technikou, a teprve japonský útok, který smetl velkou část jejich držav na Dálném východě, jí ukázal, jak tragický omyl to byl.

Spojené království bylo hlavním hráčem světové politiky, který prosazoval politiku ústupků poté, co se Adolf Hitler chopil moci v Německu. Skalní pacifisté se domnívali, že Hitlera „nakrmí“ a až bude spokojen, tak se s ním dohodnou.

Izolacionisté pak věřili, že se celý problém Británie netýká a že by bylo zločinem posílat své muže do války pro záchranu několika „nezajímavých státeků“. Početní antikomunisté se domnívali, že je třeba vypěstovat silné Německo, aby bylo účinnou protiváhou Sovětského svazu. Politiků jako byl například Winston Churchill, kteří si uvědomovali, jak velké nebezpečí vzniká posilováním nacistického Německa i pro britské zájmy, byla menšina.

Politika ústupků vyvrcholila v politice premiéra Neville Chamberlaina, který přivedl Británii i s Francií k Mnichovské dohodě, v níž obětoval nejen československé pohraničí, ale v důsledku tohoto kroku celé Československo. Měl to být poslední a největší ústupek Hitlerovi, při kterém si od něho vymínil písemné ujištění o nedotknutelnosti zbytku Československa a o tom, že jsou veškeré územní nároky Německa vůči jeho sousedům ukončeny.

Chamberlain smlouvu o novém uspořádání hranic vydával za velké vítězství a záruku míru pro věčné časy. Při projevu po návratu z Mnichova prohlásil: „Milí přátelé, po druhé v naší historii se britský premiér vrací z Německa, aby nám se ctí přinesl mír. Věřím, že to je mír pro naši dobu.“

Záhy jej však čekalo kruté vystřízlivění. Hitler obsadil zbytek Československa a s armádou dovyzbrojenou československý-

mi zbraněmi vznesl nároky proti Polsku. Velkou Británii za neporazitelnou velmoc nepovažoval.

* * *

Konec první světové války vyústil ve vznik několika nových států. Faktem je, že u všech následně vyjmenovaných států došlo k tomu, že s počátkem války veškeré jejich smluvní záruky (respektive alternativní způsoby zajištění bezpečnosti) selhaly.

Československo v té době představovalo jednoho z nejvýznamnějších světových exportérů zbraní a tomu také odpovídalo prvotřídní vybavení Československé armády. Tento stát navíc v druhé polovině 30. let intenzivně budoval systém pohraničního opevnění, který mu měl usnadnit obranu. Ačkoliv však Československo pro svoji obranu udělalo nejvíce z potenciálních obětí německého agresora, nemělo to stačit.

Anšlus Rakouska rozšířil naše hranice s nepřáteli o další úsek, kde nebylo pohraniční opevnění dostatečně dokončeno. I Polsko vystoupilo se svými územními nároky a vynutilo vydání části Těšínska, jež po válce připadla k Československu.

K Polsku se po Mnichovu přidalo s nároky na československé území Maďarsko požadující část Slovenska a Podkarpatskou Rus.

Geografická pozice Československa a poměr sil prakticky neumožňovaly úspěšnou obranu bez pomoci Francie, ale ta se odmítla angažovat. Jediný, kdo nám chtěl přijít na pomoc byl Sovětský svaz.

V březnu 1939 byla existence Československa okupací nacistickým Německem ukončena. Vojenští odborníci tvrdí, že bojovat mělo smysl v roce 1938, situace v roce 1939 už byla jiná, československá armáda už neměla možnost účinného odporu, mohla se pouze nechat zmasakrovat.

Zkáza Československa však měla jeden velmi neblahý důsledek pro vítězné velmoci – do rukou Německa padl bez boje nepoškozený československý válečný průmysl a arzenál Československé armády, včetně výborného dělostřelectva a zejména vynikajících lehkých tanků, které se kvalitou vyrovnaly nejlepšímu německým obrněncům a umožnily Wehrmachtu vytvořit nová tanková uskupení. Naše tanky se účastnily operace Barbarossa proti bratrskému Sovětskému svazu.

* * *

Tragédií Polska bylo i to, že samo sebe považovalo za regionální mocnost a mělo územní spory s ostatními sousedy – Litvou (Vilnius) a Československem (Těšínsko a několik vesnic na hranicích se Slovenskem), což znemožňovalo uvažovat o vytvoření koalice proti německé expanzi.

Polsko mělo spojenecké smlouvy s Francií a bezpečnostní záruky Anglie. S Německem uzavřelo pakt o neútočení. Jako hlavního nepřitele Poláci identifikovali Sovětský svaz.

Polsko si fakt, že Německo je nebezpečné uvědomilo pozdě. Mělo zastaralou armádu nedisponující dostatečným počtem dopravních prostředků. Stejně tak Poláci přeceňovali schopnost svých spojenců přispět jim na pomoc.

Pobaltské státy neměly žádné záruky od nikoho a Sovětský svaz dával najevo, že očekává, že tyto budoucí svazové republiky budou začleněny zpět do jeho svazku.

Finsko k zajištění své bezpečnosti zvolilo postoj neutrality a pečlivě se snažilo neprovokovat Sovětský svaz. V roce 1932 s ním uzavřelo pakt o neútočení. Hitler, aby vrátil Stalinovi za brání Litvy nabídl Finům podporu a získal tím spolubojovníka.

Jugoslávie proněmeckou vládu svrhla, což Hitlera vyprovokovalo k vojenskému útoku, vedenému snahou zabezpečit levé křídlo jednotek útočících proti Řecku a zajistit Balkán proti případné spojenecké invazi. Posléze využil Hitler národnost-

ních třenic Jugoslávie ke zřízení satelitního Chorvatského fašistického státu, podporujícího jeho snažení.

Belgie, Nizozemsko a Lucembursko byly malé státy vklíněné mezi Německo a Francii. Zárukou jejich bezpečnosti měla být blízkost Francie a Velké Británie, u nichž bylo jisté, že nestrpí agresivní hegemonii Německa v těsné blízkosti svých hranic. Na druhé straně to znamenalo i nevýhodu, neboť tyto tři státy překážely nejhodnějšímu směru německého úderu na Francii. Belgie a Nizozemsko si toho byly vědomy a přijaly opatření (relativně silná armáda, silné opevnění), která měla buďto odradit Německo od útoku jejich směrem, nebo alespoň zadržet jeho nápor, dokud nepřijde pomoc. Nakonec se však přes předchozí varování německý úder ukázal natolik zničující, že veškeré plány na úspěšnou obranu padly a akce francouzské a britské armády směřující na podporu hroutícím se armádám Belgie a Nizozemska se staly jednou z příčin jejich vlastní porážky.

Dánsko, Norsko, Švédsko, tři severské země podobně jako Finsko propagovaly neutralitu. Doufaly, že se konfliktu vyhnou, ale celá věc byla komplikovaná významem švédské železné rudy pro Třetí říši. Ten byl natolik zásadní, že ani Německo, ani Velká Británie s Francií nehodlaly respektovat neutralitu Severských zemí. Velká Británie s Francií několikrát porušily neutralitu norských výsostných vod a během Zimní války pod záminkou pomoci Finsku severským zemím vyhrožovaly a zjevně připravovaly invazi, která by, pokud by se uskutečnila, zcela zničila německý válečný průmysl. Německo, tak v roce 1940 provedlo invazi do Dánska a Norska, aby své životně důležité zdroje ochránilo.

Španělská občanská válka je někdy považována za přímou předehru druhé světové války, nebo dokonce za její součást. Německo si zde vyzkoušelo zásady tankového boje, nasazení vojenského letectva a některá nová děla, zejména 37 mm protitankové dělo a víceúčelové 88 mm protiletadlové dělo.

Po vítězství Franca, který měl být proč zavázán fašistickému táboru, to nejdříve vypadalo, že Německo a Itálie získaly nového spojence, brzy se však ukázalo, že tomu tak ani moc není. Francovo Španělsko sice omezilo průchod uprchlíků před nacismem skrze své území a souhlasilo s odchodem dobrovolníků na východní frontu proti Sovětům, ale tím se jeho ochota vyčerpala. Odmítlo povolit průchod jednotek Osy přes své území (čímž pohřbilo plány Německa na likvidaci Gibraltaru) i další požadavky. Francovi tak druhá světová válka přinesla v očích některých historiků pověst „machiavellistického génia“, který si od Hitlera vzal mnoho, aby mu pak na oplátku nedal prakticky nic.

Ještě na počátku roku 1939 existovaly tři bloky, které již pomalu směřovaly do války a byly navzájem znepřáteleny - Osa (Berlín, Řím, Tokio) - Spojené státy, Francie, Velká Británie plus malé státy pod jejich ochranou – a Sovětský svaz.

Nacistickým Německem podepsané smlouvy v třicátých letech byly pro Hitlera jen cípem papíru a nikdy je nechtěl dodržet. Cesta k válce byla volná.

Velká Británie, se nakonec rozhodla podepsat s Polskem spojeneckou dohodu. Britové brali tuto smlouvu spíše jako gesto než vážněji myšlenou dohodu, protože se dozvěděli prostřednictvím svého německého konzulátu o plánu napadení Polska Německem, ke kterému mělo vbrzku dojít. Britové počítali s tím, že se Třetí Říše zalekne případné pomoci Velké Británie Polsku.

Ve stejný den (25. srpna) se sešel i Hitler s britským velvyslancem v Německu ale o dohodě mezi Británií a Polskem nevěděl a rozhodl o zahájení útoku následující den. O Polsko

Britské dohodě se dozvěděl až večer a rozhodl se ihned rozkaz odvolat.

V neděli, 27. srpna 1939 pak Hitler poslal britské vládě návrhy. Kromě spojenectví s Británií v nich Hitler zaručoval bezpečnost pro polský národ výměnou za navrácení německých kolonií, získáním Gdaňska a části Slezska, a především zlepšení postavení německé menšiny v Polsku. Britská vláda toto odmítla.

30. srpna 1939 proběhla v Polsku mobilizace, Ribbentrop odmítl memorandum Velké Británie.

31. srpna 1939 se z Radiostanice v Gliwicích ozvalo „Pozor! Tady Gliwice, rozhlasová stanice je v polských rukou!“

Tak pouze těch devět slov šlo do éteru při operaci Himmler (řízené mimo jiné i nám nechvalně známým podrazákem Heydrichem) v špatně připravené akci fingovaném přepadení vlastní radiostanice a svedení na Poláky (operace pod falešnou vlajkou), na kterou bylo jen 15 minut, než přijela policie. V Gliwicích totiž nebyla rozhlasová stanice, ale jen retranslační stanice, proto byl na poslední chvíli použit tzv. bouřkový mikrofon. Poté zde byli zanecháni zastřelení vězni z Dachau převlečení do polských uniforem. Účel byl splněn. Vytvořit záminku pro útok na Polsko (tzv. Blitzkrieg - blesková válka).

Hitler ten den, ve čtvrtek 31. srpna ve 12 hodin 40 minut, podepsal Směrnici č. 1 pro vedení války.

Den na to, 1. září 1939 druhá světová válka definitivně začíná. První obětí, která se „bránila“, bylo Polsko.

Hlavními cíli německého nacismu bylo „odstranění Židů“ (pod záminkou nečistoty rasy zabavení jejich majetku a bohatství k vedení dobovačných válek); získání „životního prostoru“ (především území a nerostné bohatství na východě holocaustem Slovanských národů); vytvoření největší a nejsilnější mocnosti - Třetí říše.

(Pokračování příště)

(Poznámka metéra závěrem: U nás po konci první světové války následně založení Československé republiky a zradě sociální demokracie při touze pracujících založit lidově demokratický stát, vzniká v souladu s Komunistickou internacionálou komunistická strana. Od svých prvopočátků vystupovala proti nebezpečí fašismu a přes nepřátelství vlády a pravicových poslanců kritizovala liknavost s jakou vláda k obraně mnohonárodnostní vlasti přistupovala.

Chudoba na Zakarpatské Ukrajině, druhořadý přístup ke Slovenské části se silnou maďarskou menšinou, Těšínsko, asimilace židovské populace na Moravě, a především vysoká míra vykořisťování a nezaměstnanosti v pohraničních oblastech republiky vytvořila zhoubné podmínky nesnášenlivosti a násilí.

Po procesu s Dimitrovem a sedmém sjezdu Kominterny přijali Českoslovenští komunisté úkol boje proti fašismu a Německé podobě nacismu jako nejdůležitější pro záchranu republiky. Nebylo zasedání ústředních orgánů strany, vydání Rudého práva, aby se nebezpečí fašismu nevěnovaly. Byli to komunisté, kteří zakládali brigády na pomoc zemědělství v Sovětském svazu, byly to bojové oddíly na pomoc Španělské republice proti fašistovi Francovi, protifašistickému boji podííli práci v Parlamentu a Senátu, tomu se věnovali při každodenní práci na závodech, v obcích i městech, k tomu burcovala komunistická inteligence, umělci, lékaři, právníci... Komunisté přesvědčili celý národ, že se musíme proti Hitlerovi a nebezpečí okupace i vraždění českých lidí v pohraničí bránit. Na to reagovala kapitalistická vláda zákazem komunistické strany, která následně přešla do ilegality.

Ale o konkrétních hrdinských činech až zase příště.)

(ČeHaHe)

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO!

I.

Byla porážka socialismu u nás na sklonku roku 1989 nutná? Byl příčinou pádu socialismu krizový stav naší ekonomiky?

1. K nejběžnějším argumentům „objasňujícím“ „opodstatněnost“ kontrarevolučního převratu a demontáž socialismu na přelomu let 1989 a 1990, patří spolu s frázemi o „komunistické totalitě“ i falešně prezentované ekonomické faktory.

Šlo v zásadě o cílenou, falešnou dezinterpretaci údajných ekonomických determinantů pádu socialistických (jak se jízlivě říká, komunistických) režimů. Z analýzy ekonomických faktů, však nevyplyvá, že se naše hospodářství nalézalo v krizi, v rozkladu. Naopak.

Ekonomika v krizi nebyla, nebylo nezaměstnaných ani žebráků a bezdomovců. O práci nepřicházeli statisíce lidí (jako u kapitalistických „vzorů“), občané nebyli krizí vyháňeni ani z práce, ani z bytů, nekončili v chapadlech lichvářů a exekutorů atd., atd. Dokonce nešlo ani o skutečnou stagnaci (stagnace = zastavení vývoje, uvážnutí, ustrnutí). Šlo jen o určité postupné snižování tempa růstu národního důchodu, produktivity práce atd. Což není nic tak zcela nenormálního, zvláště když se přitom hledalo řešení této jisté dlouhodobější tendence vypracování ekonomických reforem.

Dokonce i podle bývalého, ve věci zasvěceného premiéra ČSSR a sympatizanta „listopadové změny“ L. Štroukala: „Mnohé se za těch uplynulých čtyřicet pět let v naší zemi změnilo. Podařilo se vybudovat rozsáhlou moderní průmyslovou, výrobní, energetickou základnu, výkonné efektivní zemědělství. Dosáhli jsme plné zaměstnanosti, likvidovali chudobu, vyřešili bytový problém. Školský systém přispíval ke zvyšování vzdělanosti zvláště nově nastupujících generací; na rozvoj zdravotnictví a vědy byly vyčleněny rozsáhlé rozpočtové prostředky. Podpora mladých rodin, poválečný vzestup porodnosti, podporovaný zvláště v sedmdesátých letech promyšlenou populační politikou, přispíval k žádoucímu růstu počtu obyvatel v zemi.“ (Štrougal, L.: Paměti a úvahy, nakl. Epoque 2009, s. 287.) Naše národy nevymíraly, nepotřebovali jsme migranty, jak je tomu dnes i u imperialistických velmocí (Německo aj.).

Ještě pár zásadních faktů z rukopisu „Paměti a úvahy“ L. Štroukala: „Za čtyřicet let vzrostl počet obyvatel Československa o 3 300 000 obyvatel (z toho v ČR o 1 471 000 – dnes vymíráme – ZK), bylo vytvořeno 2 330 000 nových pracovních míst, tvorba zdrojů (národního důchodu) se zvýšila 7,2krát, osobní spotřeba obyvatelstva (bez neplacených služeb zdravotnictví, školství, kultury apod.) vzrostla 4,9krát. Průměrný věk mužů se zvýšil z 61,5 roku na 68 let, žen z 66,1 na 75,3 let (v ČR) ... Na konci osmdesátých let (1989) tedy polistopadový režim přebíral rozsáhlý hodnotný a dluhy nezatížený majetek ...“ (s. 304)

Pokud šlo o „tržní cenu majetku je v praxi nejvíce ovlivněna jeho ekonomickou efektivností, konkrétně ziskovostí, rentabilitou. Ta byla v případě ČSSR tehdy mimořádně vysoká. Pokud ji počítáme jen z hodnoty výrobních základních fondů (základních prostředků v zůstatkové hodnotě), což zhruba odpovídá hodnotě základního jmění v kapitalistických podnicích, pak v roce 1989 dosáhla 9,6% roční výnosnosti. To je rentabilita, o níž by si podniky na Západě mohly tehdy (a ještě více dnes! - ZK) nechat jen zdát, tím spíše, že

u kapitalistických podniků a organizací se zpravidla podstatně, někdy až rozhodující části zisků dosahuje nejen vlastní provozní či obchodní činností, ale hlavně nejrůznějšími operacemi.“ (Tamtéž, s. 305.)

Jak je to se základními ukazateli růstu národního hospodářství?

Je známo, že k nejdůležitějším, protože nejsouhrnnějším ukazatelům dosažených výsledků společenské práce ztělesněných v materiálních statcích a výkonech výrobní povahy, byl za socialismu **společenský produkt**, který se vypočítává jako součet hrubé produkce jednotlivých výrobních odvětví.

Skládá se ze dvou částí:

a) Z výrobní spotřeby (VS), kterou tvoří přenesená hodnota spotřebovaných výrobních prostředků – surovin, paliva, energie, materiálu, polotovarů a opotřebených základních výrobních prostředků ve výrobní sféře.

b) Z národního důchodu (ND), to je té části, která je společnosti k dispozici po úhradě spotřebovaných výrobních prostředků a představuje čistý produkt, který je vyjádřen nově vynaloženou živou prací v odvětvích hmotné výroby a společnost z něho kryje především nevýrobní spotřebu, mimoto též akumulaci (zvětšení, přírůstek) ve výrobní i nevýrobní sféře, rezervy a hmotné ztráty. Je to globální ukazatel, který souhrnně vyjadřuje hospodářský růst, ekonomickou úroveň státu a je mírou efektivnosti vynaložené živé i mrtvé práce. Rozbor ND umožňuje na vysoké úrovni abstrakce postihnout nejzákladnější souvislosti a trendy hospodářského vývoje a jeho prostřednictvím lze provádět celkové porovnání různých zemí s odlišnou hospodářskou strukturou. (Průcha, V. a kol.: Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. století, Praha, Svoboda 1974, s. 345-346.)

Jinak tomu je u ukazatele hrubého domácího produktu (HDP). Ten představuje finální celkovou peněžní hodnotu statků a služeb vytvořenou za dané období na určitém území. Používá se v makroekonomii pro určování výkonnosti ekonomiky států. Časovým obdobím bývá obvykle rok. V mezinárodních srovnáních se také používá HDP na obyvatele (HDP na hlavu). Na rozdíl od bohatství, které představuje stav, představuje produkt přírůstek bohatství. HDP je klíčovým ukazatelem vývoje národního hospodářství, měří výkonnost ekonomiky. Jde o ukazatel shrnující nově vytvořené hodnoty, který slouží k odhadu ekonomického rozvoje země. HDP ve finančním vyjádření představuje hodnotu všeho, co bylo nově v zemi vytvořeno za sledované období – rok, čtvrtletí.

Aby bylo jasno, o co jde, uveďme si pro srovnání příklad odlišnosti daných hodnot vývoje HDP a ND z popřevratové minulosti ČSFR. Tak v roce 1990 klesl proti roku 1989 HDP (fyzický objem) o 1,4 %, zatímco ND o 1,5 %. V roce 1991 proti roku 1990 to bylo o 15,1 % (HDP) a 19,2 % (ND). V roce 1992 proti roku 1991 pak šlo o 8,5 % (HDP) a o 12,9 % (ND). Takže celkem se HDP snížil o 23 %, zatímco ND o 31 %. Tady vidíme, proč je (a bylo – ZK) pro vládu „lepší“ držet se jen HDP a na ND raději zapomenout“. (Dvořák, F.: Bilancování naší první kapitalistické pětiletky, BYLO NEBYLO /edice/, Nakladatelství alternativy, Praha, duben 1995, s. 35.)

Brilantní analytik a břitký kritik současných poměrů nejen na scéně globálního kapitalismu, ale i u nás a na rodném Slovensku, pracovník Slovenské akademie věd, prof. Ing. Peter Staněk, CSc. mj. takto zhodnotil funkci tohoto ukazatele:

„Není to absurdní situace stále hovořit o zvyšování velikosti HDP, když už spotřeba neroste, ale stále se zvyšuje počet výrobků, o které nikdo nejeví zájem? Tak HDP zvýšíte tím, že opravujete škody po katastrofách. Vzpomeňte, že největší růst českého HDP byl po katastrofálních povodních v letech 2003-2004, jakou to má logiku? A další skutečnost: ekonomové by se měli velmi intenzívně zabývat tím, jaká část produkce je zbytečná, co nikdy nenajde odbyt. Vezměte si jen informaci, kterou publikovala samotná Evropská unie. Ročně se v EU zničí 90 milionů tun potravin. Nechcete je prodat pod cenou, ani nemůžete podle kvót, ale zároveň to prostě nechcete dát někam, kde jsou hladomor, a tak těch 90 milionů tun potravin zničíte. (To je samozřejmě typické, bytostně vlastní kapitalistické tržní ekonomice od jejího zrodu... ZK.) Představte si, jaká část produkce například spotřební elektroniky nikdy nenajde odbyt. Ale vy to zahrnete do hrubého domácího produktu, protože přece hrubý domácí produkt je nejlepším ukazatelem vyjadřujícím růst bohatství.

Další věc, celý systém makra je založený na průměrných ukazatelích. Průměrná mzda, průměrný důchod, průměrný příjem. Ale vždyť to není realita, klíčem je polarizace bohatství. Když má 70-80 % lidí mzdu, která je podstatně nižší než průměrný příjem, k čemu je průměrný příjem jako ukazatel spotřeby? A další věc: musíme si uvědomit, že už minimálně sedm, osm let trvá stav, kdy ve skutečnosti mzdy nerostou. Úvahy o průměrném růstu mezd vyplývají z toho, že se kombinuje stagnující mzda u většiny lidí s rostoucí mzdou manažerů a špičkových odborníků. Ale když nerostou mzdy a vy chcete udržovat stále větší a větší spotřebu, tak zůstává jediná věc – nárůst úvěrování obyvatelstva, zadlužování. To je to, co se dnes stává fundamentálním limitem dalšího vývoje a všech diskusí o růstu, protože nelze do nekonečna brát spotřebu na úvěr. A když se vezme míra zadluženosti obyvatelstva v jednotlivých zemích, tak většina evropských zemí dosahuje hodnot, které se pohybují na 90 až 100 procentech HDP. Dokdy lze zvyšovat objem zadluženosti obyvatelstva při stagnujících mzdách a okřesávání sociálního systému? Vždyť je to nejlepší cesta do pekla.“ (Staněk, P.: *Chystá se totální proměna našeho světa. V režii nadnárodních korporací a boháčů. Chudoba a sledování úplně všeho, Parlamentní listy, 29. 9. 2016.*)

Jak jsem již uvedl, tak je tomu samozřejmě dodnes, HDP je příznivější ukazatel, pro politickou reprezentaci kapitalistického státu. Položme si proto otázku: odpovídají historická fakta tvrzením o neefektivnosti, stagnaci a přímo krizi, a tedy nezbytnosti pádu socialismu nejen u nás na přelomu 80. a 90. let?

Je možné říci: Jistě, že NE.

2. Začneme porovnáním kapitalistických a socialistických zemí.

Je možné říci, že poměr hospodářského a vědeckotechnického potenciálu se v poválečném období začal výrazně posouvat ve prospěch zemí socialismu. Země RVHP překonávaly vyspělé kapitalistické země v tempech růstu, což se projevovalo zvláště výrazně v 50. - 60. letech (viz tabulka níže – RVHP = socialistické země; VKS = vyspělé kapitalistické státy; RZ = rozvojové země; vypočteno na základě: *World Economic Survey 1986. U. N., New York 1986, s. 12*).

Průměrná roční tempa růstu národních důchodů 1951-1986 (%)

	RVHP	VKS	RZ
1951-1986	6,7	3,8	5,1
1971-1986	4,7	2,9	4,9
1981-1986	3,2	2,1	3,0

Pro upřesnění zde ještě dodejme, že pokud jde o první polovinu 80. let (1980-1985), pak v USA šlo o průměrné roční tempo ve výši 1,9 % a v zemích EHS – 1,1 %. Podle přístupu a argumentace antikomunistů, antisocialistů a revizionistů v rámci socialistických zemí, by se tyto kapitalistické ekonomické systémy musely již dávno, nutně a neodvratně zhroutit!

V důsledku výše uvedených, značně vyšších temp růstu zemí RVHP, se u nich národní důchod (ND) zvětšil za uvedené období 35 let 9,3krát, zatímco u vyspělých kapitalistických zemí jen 3,7krát a u rozvojových zemí 5,5krát. Nejen to. Souběžně se zvýšil podíl zemí RVHP na světové výrobě jako celku i v jednotlivých odvětvích. Jde o to, že za posledních 15 let se podíl socialistických zemí na světové výrobě elektrické energie zvýšil z 23 na 27 %, na těžbě ropy z 18 % na 28 %, zemního plynu z 22 % na 39 %, na výrobu oceli z 30 % na 38 %, průmyslových hnojiv 33 % na 45 %, kovoobráběcích strojů z 39 % na 53 %, traktorů ze 47 % na 58 %.

Při takovémto růstu (přestože se snižoval) „dokazovat“ o 3 roky později, že socialismus musel zákonitě, z důvodů ekonomické stagnace a krize – tedy neschopnosti udržet se při životě (reformovat se), skončit v kolapsu, je mírně řečeno „úsměvné“, fakticky velmi neseriózní, lživé a trapné. Zvláště tvrdí-li to ti, kteří se považovali, a dokonce dodnes považují za fundované ekonomy, „tvořivě myslící marxisty“.

Samozřejmě, že tento růst nebyl bezproblémový, bezproblémový. Je faktem, že poprvé za celou historii byl přírůstek HDP (vidíme, že se zde již nevyčítává národní důchod, ale ono méně hodnotově náročnější, účelově „flexibilnější“ kritérium růstu – HDP!) v roce 1984 nižší než u VKS (3,8 % oproti 4,8 %). Ke zpomalení došlo jak vlivem objektivních změn v podmínkách reprodukčního procesu, tak i proto, že se hospodářská politika a metody hospodaření včas a adekvátně těmto změnám, na bázi socialistických principů fungování ekonomiky, nepřizpůsobily.

3. Jak tomu s údajnou stagnací ekonomiky SSSR a zemí RVHP bylo ve skutečnosti?

V období, jemuž se dostalo ze strany Gorbačovových aj. „perestrojkařů“ přezdívky „stagnace“, byl ekonomický růst SSSR vyšší než v USA. V letech 1981-1985 se národní důchod (ND) v SSSR zvýšil o 20 %, v USA o 14 %, ve Francii a Itálii o 8 %. Pouze v Japonsku o 21 %. Šlo tedy o takovou „stagnaci“, jakou prožívalo pouze Japonsko! Ostatní vyspělé kapitalistické země nedosahovaly jejich temp ekonomického růstu. (*Alleg, H.: Ruské peklo, OREGO 1991, s. 143.*)

Ještě jedny údaje:

Průměrné roční přírůstky vytvořeného národního důchodu (ND) v evropských zemích RVHP v letech 1966-1989 [%]

Úhrnem	BLR	ČSSR	MLR	NDR	PLR	RSR	6 zemí SSSR	7 zemí
1966-1970	8,7	6,9	6,8	5,2	6,2	7,7	6,5	7,8
1971-1975	7,9	5,7	6,3	5,4	9,8	11,3	7,8	5,7
1976-1980	6,1	3,7	2,8	4,1	1,2	7,2	3,6	4,3
1981-1985	3,7	1,8	1,3	4,5	-0,8	4,4	2,2	3,6
1986-1989	3,1	2,0	1,3	3,1	2,9	-0,2	-	2,6

(**Tab. 3. 6.** - viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské a sociální dějiny Československa 1918-1992, 2. díl. Období 1945-1992, Brno, nakl. Doplněk 2009, s. 685.*)

Pokud jde ještě o SSSR, kdy se jednoznačným a **nesporným pseudoargumentem vyhovujícím antisocialistickým a pseudosocialistickým** (eurokomunistickým, trockisticko-džilasovským, (pravicově) sociálně demokratickým aj.) **silám, stalo tvrzení, že musel z ekonomických důvodů zkolabovat a zaniknout**, pak výše uvedená čísla, mají zcela jinou vypovídací hodnotu. **Výše uvedená tabulka ukazuje něco jiného. Původem marxistický historik K. Durman** (v roce 1980 emigroval do Švédska) sděluje toto: „zatím co zásluhou velkých investic v letech „posledního hurá“ výroba jako celek vykazovala až do roku 1989 alespoň statistický růst, v roce 1990 začal její absolutní a stále se zrychlující pokles. **Nikdo nepochyboval, že hospodářský rozvrat, měnící perestrojku v „katastrojku“, se stal mocným katalyzátorem neklidu, jak v Ruské federaci, tak i v ostatních republikách.**“ (Durman, K.: *Útěk od praporů, Kreml a krize impéria 1964-1991, Praha, Karolinum 1998, s. 439.*)

Vedl tedy k ostrým projevům nespokojenosti (demonstrace a stávkvy) i ke vzpourám. A nakonec pod zásadním vlivem mnohých gorbáčovů, jakovlevů, jelcinů a dalších zrádců věci socialismu, ke kontrarevolučním převratům. Teprve v tomto případě snad lze, podle mého názoru, použít trockisticko-džilasovský pojem **tzv. „nová třída“**. Neboť došlo k seskupení „zaangažovaných“ lidí (bezohledných kariéristů), kteří nejen parazitovali na politickém i ekonomickém systému s konečným cílem jej, spolu se zahraničními „partnery“ ze Západu, odstranit a zprivatizovat pro sebe.

Destrukce, spíše **sebedestrukce politického systému a ekonomiky SSSR byla** (i přes upřímné snahy mnohých funkcionářů KSSS a sovětského státu naplnit strategii urychlení sociálně ekonomického rozvoje země), **produktem cílené „perestrojky“ jako „katastrojky“**. Bylo to tedy možné, neboť v jejím čele stanuli skuteční renegáti komunistického a socialistického hnutí.

Znovu opakuji, že **argumentace o stagnaci a krizi v SSSR je především falešným, ze strany faktických nepřátel socialismu a SSSR, zcela účelovým argumentem**. Proto je namístě připomenout zcela jasné argumenty bývalého premiéra sovětské vlády **Nikolaje Ryžkova**, nejbližšího spolupracovníka M. Gorbáčova. Podle něj **v průběhu 35 let, které předcházely roku 1987** (tedy od roku 1952) **vzrostl národní důchod SSSR 6,5krát**, což představuje **průměrný roční přírůstek 5,5 %**. V průběhu **stejného období vzrostl národní důchod v USA 2,8krát**, což představuje **průměrnou míru růstu 3 %** a nikoho ani nenapadne nazývat to ekonomickou stagnací.

(Viz Perlo, V: *The economic and Political Crisis in the USSR; Hospodářské a ekonomická krize v SSSR. Časopis „Political Affairs“, srpen 1991, s. 14; Převzato Azad, B.: Hrdinská bitva – hořká porážka, OREGO 2003, s. 130.)*

II. Základní fakta o ekonomickém vývoji ČSSR od roku 1948 do roku 1989

Pokračujeme v prezentaci faktů, nyní především pokud jde o naši minulost, **našich zemí a národů – ČSSR**. Při hodnocení výkonosti a vývoje ekonomiky.

1. Tvorba a užití společenského produktu a národního důchodu v letech 1948-1970.

K nejdůležitějším, protože nejsouhrnnějším ukazatelům dosažených **výsledků společenské práce** ztělesněných v materiálních statcích a výkonech výrobní povahy, je **společenský produkt**, který se vypočítává jako součet hrubé produkce jednotlivých výrobních odvětví. Tento ukazatel (společenský produkt) se v Československu **zvýšil mezi lety 1948 a 1960 téměř 2,7krát při průměrném ročním přírůstku 8,5 %**. Mezi lety **1948 a 1970** to pak bylo **4,4krát při průměrném ročním přírůstku 7,0 %**. (Průcha, V. a kol.: *Hospodářské dějiny Československa v 19. a 20. století, Svoboda, Praha 1974, s. 345, tab. 16. s. 517.*)

Pokud jde o **růst společenského produktu vyjádřený v průměrném ročním přírůstku za období let 1969 až 1970, to bylo 9,4 %**. **1971-1975 – 6,1 %; 1976-80 – 4,5 %; 1980-85** - jen ve výši **1,9 %**; celkově **pak v letech 1969 až 1989 to bylo 4,8 %**.

(**Tab. 3.12** – viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské a sociální dějiny Československa 1918-1992, 2. díl. Období 1945-1992, nakl. Doplněk, Brno 2009, s. 710.*)

Pokud jde o roční **přírůstek ND za období 1948-1960, ten činil 8,0 %** a **v přepočtu na jednoho obyvatele 7,1 %**. Je zde třeba zdůraznit, že v socialistických zemích, nebyl tak rychlý vzestup ekonomik zvláštností. Kapitalistický svět zaznamenal v tomto období podstatně pomalejší růst. Jestliže se v polovině 60. let dynamika růstu citelně zpomalila, pak od roku 1966 se znovu dosahovalo značných přírůstků. (Tamtéž s. 346-347.) Konkrétně řečeno, pokud jde o **průměrný roční přírůstek ND v letech 1948-1970, pak to bylo 6,3 %, z toho v letech 1965-1970 6,9 %!** (Tamtéž, tabulka 16., s. 517.)

2. Tvorba a užití společenského produktu a národního důchodu v letech 1970-1989.

V letech **1971-1975 činil průměrný roční přírůstek společenského produktu – 6,1 %; 1976-80 – 4,5 %; 1980-85** - jen ve výši **1,9 %**; celkově **pak v letech 1969 až 1989 to bylo 4,8 %**. (**Tab. 3.12** – viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské a sociální dějiny Československa 1918-1992, 2. díl. Období 1945-1992, nakl. Doplněk, Brno 2009, s. 710.*)

Pokud jde o **dynamiku růstu vytvořeného ND v letech 1969-1989**, pak je zřejmé, že po roce 1968, probíhal tento proces ve třech odlišných etapách, v nichž každá trvala 7 let.

Zaprvé: Do roku 1975 byly zaznamenány **vysoké přírůstky s maximem let 1969-70 (ČSSR 6,5 % - z toho ČR 5,6 a SSR 5,7 %)**. Je pozoruhodné, že dynamika a výkonnost ekonomiky rostla od začátku 60. let až do roku 1989 v této době (1968-1971) nejrychleji. Období **páté pětiletky 1971-1975** se vyznačovalo mimořádnou vyrovnaností meziročních přírůstků ND, které oscilovaly v rozmezí jediného procentního bodu, kolem **průměru 5,7 %** (z toho ČSR 5,2 a SSR 6,8 %).

Zadruhé: Poté následovala léta ztráty dynamiky: **v letech 1976-78** činil v ČSSR průměrný roční **přírůstek ND 4,1 %** (z toho ČSR 3,3 a SSR 3,9 %). V letech **1979-80** to byly, pokud jde o ČSSR **3,0 %** (z toho ČR 2,0 a SSR 3,2 %). To, **co nemohu opomenout, neboť je to ideový, teoretický a politický „zlatý grál“ „kritických kritiků“ nesocialistického socialismu = „protosocialismu“**, kteří se fakticky tak či onak angažovali i při jeho odstranění, neboť prý „neodpovídal původním Marxovým ideálům“, je dvouleté období **1981-82**. Tehdy totiž došlo až k určitému „nulovému růstu“ ND. Pokud jde o ČSSR, bylo to **0,1 %** (z toho ČR - 0,8 a SSR 0,1 %). (Viz **Tab. 3.9, s. 707.**)

Zatřetí: V následujícím **7letém období 1983-1989** se již dynamika průměrného růstu **ND v ČSSR pohybovala v průměru 2,3 %** (v ČR 3,5 a SSR 3,7 %). (Viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské a sociální dějiny Československa 1918-1992, 2. díl. Období 1945-1992, nakl. Doplněk, Brno 2009, s. 706-707; tab. 3.9 - Růst ND 1969-1989 a tab. 2.21 růst 1949-1989, s. 391.)*

Vyděme ještě z **Tab. 3.12**, která postihuje **průměrné roční přírůstky (v %)** u vybraných makroekonomických ukazatelů v několika obdobích **mezi lety 1969 až 1989**. Pokud jde o **průměrný roční přírůstek národního důchodu (ND)** v běžných cenách za uvedené období (1969-89), ten dosahoval **4,3 %**. **V jednotlivých časových úsecích** daného období (1969-89), jde o tyto **průměrné roční přírůstky ND: 1969-70 = 10,1 %; 1971-75 = 5,6 %; 1976-80 = 3,6 %; 1981-85 = 2,7 %; 1986-89 = 2,7 %**. (Tamtéž, s. 710.)

Takže **nejde vůbec o nějaké katastrofické výsledky**.

Právě ony uvedené konkrétní údaje by tedy měly a mají být (za každou cenu, pravda – nepravda) „zásadním“ argumentem pro tvrzení o „nezvratné“, hluboké a rozvratné krizi socialistického ekonomického systému, který nemohl dojít k ničemu jinému než k nutnému **kolapsu a krachu**?

Takováto interpretace dělá z přemýšlivých a alespoň trochu znalých lidí nejen našeho ekonomického vývoje jen a jen hlupáky. Ale **vždyť účel světí prostředky, že? Bylo přeci třeba „odhalit“ „objektivní“, příčinné a zákonité faktory pro zdůvodnění nutného kolapsu a krachu nám vnuceného „sovětského modelu“ socialismu, který vlastně, jak jsem již nejednou uvedl, dle jeho bezohledných kritiků ani vlastně socialismem nebyl.**

3. Podle schematismu, nedialektičnosti myšlení a „logiky“ argumentace „kritických kritiků“, by např. v průběhu let 2006 až 2016 musely země EU – eurozóny, ekonomicky a tím i politicky zkolabovat a skončit. Zaniknout! Ukažme si to na konkrétních faktech obsažených v následující tabulce. Ta ukazuje na podstatný **rozdíl mezi ročním ekonomickým růstem reálného HDP v % ČR a v eurozóně v období let 2006–2016:**

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	Průměrný roční růst (HDP v %)
Čína (HDP v %)	12,7	14,2	9,7	9,4	10,6	9,5	7,9	7,8	7,3	6,9	6,7	9,3
Eurozóna (HDP v %)	3,2	3	0,4	-4,4	2,1	1,6	-0,9	-0,3	1,3	2,1	1,8	0,9

Uvedené údaje u eurozóny – a to nejde o národní důchod, ale **růst HDP (!)** – ukazují, nejen značný **propad růstu, ale i značné mínusové hodnoty** (2009 - 4,4 %; 2012 - 0,9 %; 2013 - 0,3 %). **Země eurozóny** (v uvedeném roce 2016), navíc zadlužené (př. Německo 68 % HDP, Francie 96 % HDP, Španělsko 99 % HDP, Belgie 105 % HDP, Portugalsko 130 % HDP, Itálie 132 % HDP, Řecko 180 % HDP) **dosáhly za celých 11 let – při průměrném ročním růstu 0,9 % - celkem jen 9 %**. To znamená, že **tento její růst dosáhl výše průměrného růstu v Číně za jeden rok**, které bylo **9,3 %!** (M. Ševčík, ČT 24, HydePark, 24. 1. 2018, migrace, volba prezidenta, Zeman, Drahoš, Ševčík, Grygar.)

Nakonec ony již dříve uvedené **základní údaje našeho ekonomického růstu, vyjádřené v procentech ND, porovná s analogickým ukazatelem** (jenž však růst ekonomiky postihuje méně spolehlivě, na rozdíl od náročnějšího ukazatele – ND) používaným u tzv. **vyspělých tržních (kapitalistických) ekonomik – v procentech růstu hrubého domácího produktu (HDP).**

Průměrný roční přírůstek (ne ND – v němž ČSSR dosahovala za obdobné období, v letech 1979-1988 3,3 %, ale v HDP v desetiletí 1981-1990:

Země 1981–90	Země 1981–90
Belgie 1,9 %	Francie 2,3 %
Itálie 2,2 %	Spojené království 2,6 %
Nizozemsko 1,8 %	SRN 2,1 %
Rakousko 2,2 %	Švédsko 1,9 %

(Viz Průcha, V. a kol.: *Hospodářské a sociální dějiny Československa 1918-1992, 2. díl. Období 1945-1992, nakl. Doplněk, Brno 2009, tabulka 3.5, tamtéž, s. 683.)*

Uvedené porovnání jasně **ukazuje, že na tom, přes zpomalení růstu a určitým poklesu ND, nebyla ČSSR tak zle, jak to s horlivostí sobě vlastní prezentují kritikové socialismu a někteří „tvořiví marxisté“ a „neokomunisté“.**

III. Další fakta z pozitivního ekonomického vývoje vyvracející chiméru o nutném krachu socialismu u nás

Kontrarevoluční aktivisté OF a VPN, tak jako mnozí pisálkové a „odborníci“ v národohospodářské teorii a praxi, při zálučné a falešné frázi, lži o „vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávisť“, „prosperity před stagnací a úpadkem“, šířili na náměstích od Prahy přes Bratislavu až po Košice nenávisť ke všemu socialistickému, prý nedemokratickému, totalitnímu. K tomu patřilo **vyřívání spousty lží**.

1. Velká lež! K jedné takové velké, jim bytostně vlastní lži, která měla ohlupovat a manipulovat s občany našich národů, naší země, ČSSR, byla **zlovlná lež, že jsme prý žili z podstaty, na úkor mladé generace a prý zadlužovali náš stát, naši zem.**

Problematikou výmyslu a lži o existenci „státního dluhu“ ČSSR, se zabýval článek F. Nevařila v *Haló novinách* (21. 4. 2011, s. 13), pod názvem „**ČSSR končila s devizovým přebytkem skoro 50 mld. Kčs**“. Autor upozorňuje, že se stále v různých článcích a materiálech publikují nepravdivá, falešná tvrzení o státním dluhu naší socialistické republiky, kdy se přitom často zaměňuje výše „hrubé zahraniční zadluženosti“ se „státním dluhem“, což je zcela jiný problém. Tuto skutečnost odborně objasňuje.

Dokazuje, že

1. ČSSR žádný státní dluh neměla. „Ve skutečnosti měla republika finanční rezervu ve výši zhruba 85 mld. Kčs. To vzhledem k proběhlé inflaci by v dnešních podmínkách (duben 2011 – Z. K.) reálně reprezentovalo nejméně 425 mld. Kč. Tato částka byla už po odpočtu (vypořádání) schodku státních rozpočtů za rok 1989, který tehdy činil 3,5 mld. (asi 0,85 % z celkových výdajů rozpočtů).“ **Od roku 1990, 1991 se dál už „situace obracela. Postupně začaly rozpočty vykazovat vysoké schodky a tato rezerva byla rychle vyčerpána a přeměněna na státní dluh nového kapitalistického státu, který už hrozí oněmi dvěma biliony Kč.**

2. Pokud jde o **hrubou zahraniční zadluženost ČSSR**, ta „činila koncem roku 1989 vůči tzv. nesocialistickým zemím 113,8 mld. Kčs (tj. 7,9 mld. USD, což reprezentovalo zcela nepodstatnou zadluženost ve výši asi 500 USD na obyvatele ČSFR), a vůči socialistickým zemím 10,4 mld. Kčs, to vše dohromady dělá... 124,2 mld. Kčs.“

Uvedené cifry však představují jen jednu stranu bilance, „která sice zahrnuje zmíněnou hrubou zadluženost, ale **nezahrnuje souběžná aktiva** (pohledávky, poskytnuté úvěry) republiky v zahraničí.“ Jsou tedy mimo realitu. Respektujeme-li obojí, pak „vůči **nesocialistickým zemím převažovaly pohledávky ve výši 3,2 mld. Kčs**, a vůči **socialistickým zemím** stejně tak ve výši **45,5 mld.** Dohromady měla tedy ČSSR koncem roku 1989 zahraniční devizovou pozici **aktivní ve výši 48,7 mld. Kčs.**“

Nejen již vzpomenutý L. Štrougal, jenž se později prezentoval, jako „reformní komunist“, zdůraznil, že „ČSSR měla kromě ohromného nezadluženého majetku v roce 1989 celkem 85 mld. pohotových finančních rezerv“, kdy přitom **od roku 1989**, tedy „za posledních dvacet let narostl **dluh republiky skoro na 1,5 bilionu korun.** A zvyšuje se.“ (Štrougal, L.: *Ještě pár odpovědí, nakl. Epocha, 2011, s. 195.*)

Dodejme, že „**náš dnešní kapitalistický stát je obrovsky zadlužen.** Podle zprávy o řízení státního dluhu ČR dospěl na konci roku 2021 do výše **2,5 bilionu** (2 466 mld.) a **vrostl do výše 40,3 % HDP.** Absolutní výše státního dluhu ke konci **třetího čtvrtletí 2024** dosáhla výše **3,3 bilionu** (3 334 mld) Kč, což oproti roku 2023 (výše státního dluhu – 3 110,9) představuje nárůst o 223,1 mld. **Takový už kapitalismus je. Prý ekonomicky „efektivní“ a politicky „demokratický.“** Tomu ovšem neodpovídají fakta. Jde jen o prezentaci chimér – neuskutečnitelných představ a přání v rozporu s realitou.

2. „Koncem roku 1947 bylo v ČSR celkem 757 mld. Kčs základních prostředků včetně zásob a nedokončené výstavby. Pokud odhadneme jejich opotřebení na 50 %, pak dosahovaly hodnoty zhruba 400 mld. tehdejších korun... **Koncem roku 1989 měla ČSSR, včetně nedokončené výstavby a zásob, základní prostředky v hodnotě 5 178 mld. Kčs.** Majetek tedy **vzrostl 6,8krát.** Pokud bychom i zde pro zjednodušení uvažovali s polovičním opotřebením základních fondů, což je spíš nadsazené – pak jeho výsledná **reálná „čistá“ hodnota v cenách roku 1989 se pohybovala okolo 3 bilionů Kčs, vzrostla dokonce víc než 7,5krát.** Z toho 65 % - 70 % bylo ve společenském – státním a komunálním vlastnictví, zbytek převážně v osobním (hlavně rodinné domy) a zčásti v družstevním vlastnictví.“ (Štrougal, L.: *Paměti a úvahy, nakl. Epocha, 2009, s. 302.*)

3. „**Instalovaný výkon elektráren** v daném období (1948-1989) **vzrostl z 2 625 MW na 21 670 MW.** Byly osvojeny pro-

gresivní strojírenské programy a vznikla mnohá nová výrobní odvětví v elektronice a v chemii. Byly **vybudovány tisíce kilometrů ropovodů, plynovodů, produktovodů,** rekonstruovala a **rozšířila se síť vedení vysokého napětí, vybudovaly se stovky kilometrů nových dálnic, železniční síť byla elektrifikována a motorizována, síť autobusových tratí vzrostla téměř pětkrát.** Vyrostla početná flotila námořních lodí. **V řadě největších měst došlo k modernizaci a rozšíření hromadné dopravy, v Praze bylo uvedeno do provozu moderní a výkonné metro...**

4. Výrazně vzrostly kapacity zemědělství, zásadně se **modernizovala jeho výrobní základna.** Navíc bylo výhodně kombinováno s tzv. přidruženou výrobou, která do značné míry omezila jeho sezónní charakter (viz nejen Čubovo JZD – ZK). **Vybudovaly se moderní podniky a sklady zemědělského zásobování a nákupu,** významně se zvýšily investice do půdy atd.“ (Tamtéž, s. 303.) **Zemědělskou produkcí jsme měli zabezpečenu potravinovou soběstačnost, a ještě jsme mnohé komodity vyváželi!**

Závěr

Připomínám to záměrně všem. Zvláště „**tvořivým marxistům**“ a „**reformním komunistům**“, či „**neokomunistům**“, kteří se, ne třeba verbálně, ale fakticky zřekli marxismu, nemluvě o marxismu-leninismu – komunistické, světonázorové orientace a **odsoudili naši, ne sice „ideální“, bezproblémovou, ale živoucí, pro pracující lid sloužící, skutečně prosperující a sociální, nezadluženou, nezkolonizovanou, silnou, státně svébytnou ekonomiku!** Ekonomiku s velkým nejen výrobním potenciálem (na úrovni skutečně světové průmyslové velmoci!), kterou ocejovali, obdobně jako antikomunističtí reprezentanti a nositelé kontrarevoluce, jako „neproduktivní“, nesocialistickou, neboť prý její „stalinský“, nebo „neostalinský“ ekonomický systém, byl prý nutně bezperspektivní, a tedy hoden jen krachu a zániku. Zní to drsně, ale bylo to a je tomu tak.

Pro ně výše uvedená, jednoznačně pozitivní fakta jako by neexistovala nebo neměla a nemají nějaký větší, zásadní význam. **Proto chápali, chápou a prezentují porážku socialismu nejen u nás, jako přirozený, fakticky fatální důsledek jeho vlastního politického a ekonomického vývoje. Což je zcela účelné, mimo realitu, jak to jednoznačně prokazuje dnešní pseudodemokratický, ekonomicky fakticky méně efektivní a zcela pro krizový, tržně chaotický, asociální vývoj.**

Doc. Dr. Zdeněk Košťál, CSc.
(Pokračování příště)

(Aktualizovaný výběr z knihy Zdeňka Košťála SOCIALISMUS A TŘICET LET OBNOVENÉHO KAPITALISMU, vydané v roce 2020 v nakladatelství OREGO.)

